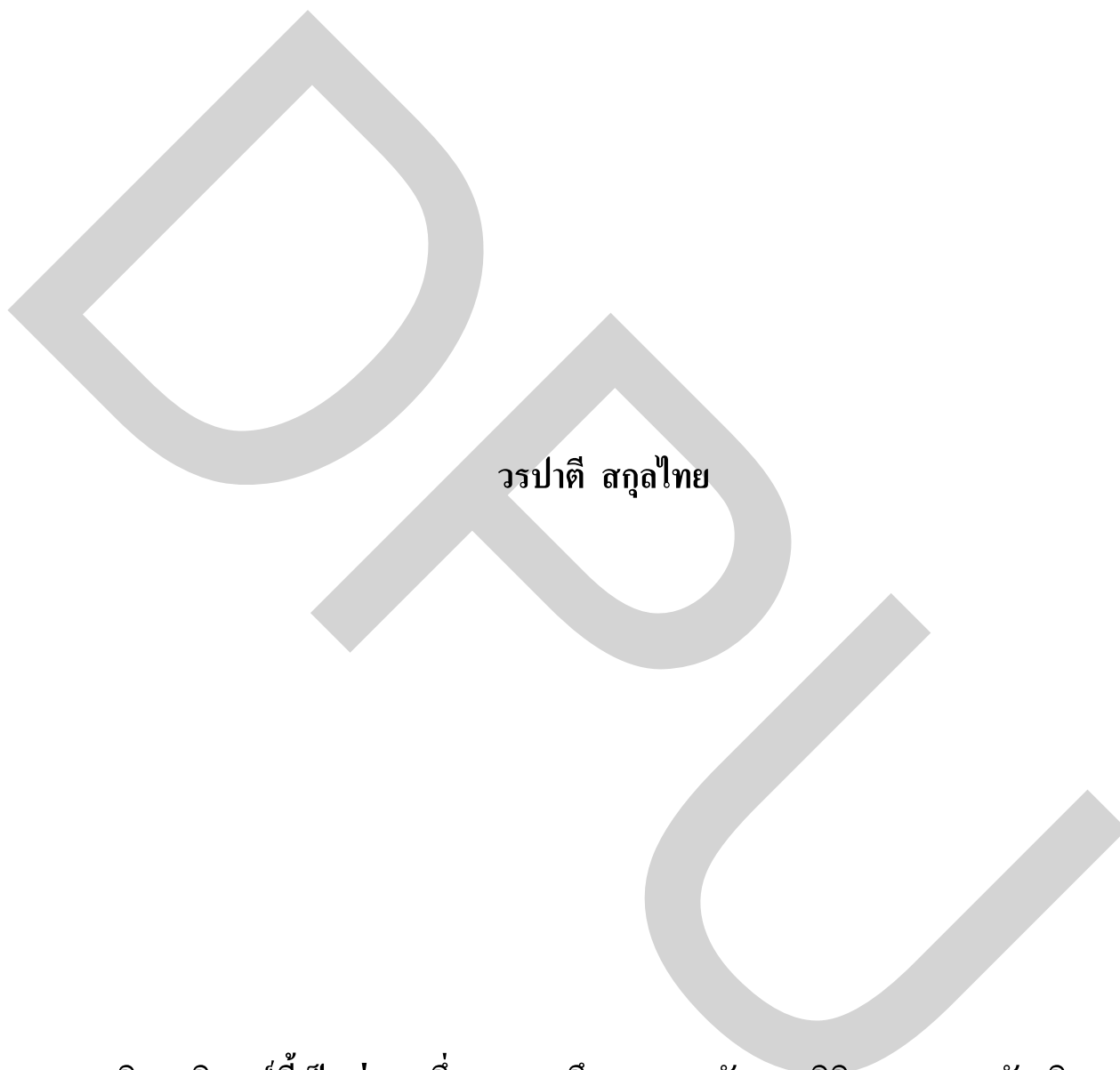

การพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม

รปต สกตไทย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ปริธี พนมยงค์
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
พ.ศ. 2558

Criminal History Record Centre

Vorapati Sakulthai

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Laws**

Department of Law

Pridi Banomyong Faculty of Law, Dhurakij Pundit University

2015

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม
ชื่อผู้เขียน	วรปาดิ สกกุลไทย
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธานี วรภัทร์
สาขาวิชา	นิติศาสตร์
ปีการศึกษา	2557

บทคัดย่อ

ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในปัจจุบันมีความแตกต่างจากอาชญากรรมในอดีตที่ผ่านมา โดยการกระทำความผิดเป็นไปในรูปแบบที่รุนแรงมากขึ้น ทั้งลักษณะและวิธีการในการกระทำความผิด รวมทั้งมีความสลับซับซ้อนมากขึ้น ทำให้ยากต่อการป้องกันและปราบปราม ข้อมูลประวัติอาชญากรรมจึงเป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้การดำเนินงานเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมเป็นไปได้อย่างและสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการติดตามจับกุมตัวผู้กระทำความผิดให้ได้ผลและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ตลอดจนนำมาใช้ประโยชน์ในขั้นตอนการสืบสวนสอบสวน ข้อมูลประวัติอาชญากรรมจึงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญในทุกกระบวนการของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

วัตถุประสงค์ของการจัดทำข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรม ก็เพื่อประโยชน์ในด้านการสืบสวน ค้นหาตัวผู้กระทำความผิด เพื่อให้ทราบประวัติการต้องโทษของผู้กระทำความผิด การค้นหาผู้หลบหนีคดี ใช้ประกอบการพิจารณาความผิด กำหนดบทลงโทษ ตลอดจนกำหนดวิธีการในการลงโทษผู้กระทำความผิดนั้น แต่อย่างไรก็ตาม ข้อมูลดังกล่าวจะสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้จริงดังที่กล่าวมานั้น ก็จะต้องมีการบริหารจัดการข้อมูลทั้งหมดอย่างเป็นระบบ มีรูปแบบการจัดการที่ชัดเจน เป็นหนึ่งเดียว แต่ในปัจจุบันการจัดการข้อมูลดังกล่าวของประเทศไทยยังเป็นการดำเนินการที่แต่ละหน่วยงานต่างรับผิดชอบข้อมูลเฉพาะส่วนที่ตนมีและจำเป็นต้องนำมาใช้ประโยชน์แก่หน้าที่รับผิดชอบของตนเท่านั้น มิได้มีการบริหารจัดการข้อมูลดังกล่าวอย่างเป็นระบบ อีกทั้งยังไม่มีกฎหมายรองรับในเรื่องดังกล่าวนี้จะมีก็แต่เพียงระเบียบปฏิบัติภายในเฉพาะของแต่ละหน่วยงานเท่านั้น

การจัดทำข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมของประเทศไทยในปัจจุบันยังไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาได้อย่างเต็มที่ ทั้งนี้ เนื่องมาจากการไม่มีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการในการจัดการข้อมูลต่าง ๆ อย่างเป็นรูปแบบ ประกอบกับไม่มีหน่วยงานผู้ทำหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องนี้โดยตรง จึงทำให้ข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมมีอยู่

ในลักษณะที่กระจายตามหน่วยงานต่าง ๆ มีความมุ่งหมายในการจัดเก็บและนำมาใช้ที่แตกต่างกันออกไปมิได้คำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการจัดทำข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการบริหารงาน ยุติธรรมทางอาญาทั้งระบบ ทำให้ขาดประสิทธิภาพในการนำไปใช้

ด้วยสาเหตุดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น จึงสมควรให้มีการร่างบทบัญญัติแห่งกฎหมายขึ้นมา ใช้เพื่อกำหนดรูปแบบการพัฒนาข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมแห่งชาติและกำหนด วัตถุประสงค์เพื่อให้มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องการจัดการ ประสานงาน เชื่อมโยง ข้อมูล ตรวจสอบข้อมูลของประวัติอาชญากรรมทุกประเภทให้เป็นข้อมูลอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยตรวจสอบข้อมูลให้มีความถูกต้องและเป็นปัจจุบัน มีการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ แยกประเภทของข้อมูล คำนึงถึงมาตรฐานการให้ความคุ้มครองสิทธิแก่เจ้าของข้อมูล ตลอดจน หลักเกณฑ์การอนุญาตให้หน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐใช้ข้อมูลที่ได้ทำการจัดเก็บไว้ ทั้งนี้เพื่อรองรับ การบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทั้งระบบ ตลอดจนกำหนดขอบเขตการใช้อำนาจ หน้าที่ของบุคลากรเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานภายในหน่วยงาน ให้อย่างชัดเจนบังคับแก่การจัดการข้อมูล ประวัติอาชญากรรมอย่างเป็นรูปแบบ โดยเฉพาะบุคลากรผู้ปฏิบัติงานที่มีอำนาจหน้าที่ในการ อนุญาตหรือไม่อนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลแก่หน่วยงานอื่นของรัฐ ซึ่งจะต้องมีหลักเกณฑ์ที่เคร่งครัด ในการอนุญาตให้เปิดเผยข้อมูล อีกทั้งมีการกำหนดหลักเกณฑ์เรื่องการลบหรือทำลายข้อมูลประวัติ อาชญากรรมสำหรับการทำความผิดบางประเภทความผิด โดยคำนึงถึงความร้ายแรงของ ความผิดที่ได้กระทำ พฤติกรรมของผู้กระทำความผิดว่าเป็นผู้กระทำความผิดคดีนิสัยหรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อให้โอกาสผู้กระทำความผิดกลับตนเป็นคนดีและสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้โดยปกติ ซึ่งประเทศไทยเองก็ควรมีการสร้างระบบการคุ้มครองข้อมูลในทำนองนี้เช่นกัน ทั้งนี้เพราะข้อมูล ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในทะเบียนประวัติอาชญากรรมนั้นย่อมส่งผลกระทบต่อในทางลบแก่การดำเนินชีวิต หน้าที่การงาน การประกอบอาชีพ และอาจทำให้ไม่ได้รับการยอมรับจากบุคคลทั่ว ๆ ไปในสังคม และอาจเป็นสาเหตุให้กลับมากระทำความผิดซ้ำอีก ซึ่งมีได้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการบังคับ โทษทางอาญา เมื่อได้กำหนดบทบัญญัติแห่งกฎหมายขึ้นมาใช้เพื่อกำหนดรูปแบบการจัดทำข้อมูล ทะเบียนประวัติอาชญากรรมแห่งชาติอย่างชัดเจนแล้ว ย่อมส่งผลทำให้สามารถพัฒนาทะเบียน ประวัติอาชญากรรมอย่างเป็นระบบ มีประสิทธิภาพ และทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการอำนวย ความยุติธรรมทางอาญาได้อย่างบูรณาการ

Thesis Title	Criminal History Record Centre
Author	Vorapati Sakulthai
Thesis Advisor	Assoc. Prof. Dr. Thanee Vorapatr
Department	Law
Academic Year	2557

ABSTRACT

The criminal problem in the present is different from the past. The nature and method of the present crime is more severe and complex. And this makes it harder to prevent and suppress. Hence, criminal history record information is an important tool in facilitating and quickening the procedure of preventing and suppressing crime, especially in tracking and catching the culprit. This is also including the facilitating of investigation. Thus, criminal history record information is deemed important in every procedure of criminal justice procedure.

The purpose of the provision of criminal history record information is for the benefit of investigation, tracking the culprit, knowing the punishment record of the culprit, finding the fugitive, using for consideration of offence, establishing the punishment including setting method of punishment for the culprit. However, such information can be used as the aforementioned; it has to be managed systematically and has a clear uniform of information management. But in the present, the criminal history record information management in Thailand is what each agency manages separately: each agency is responsible only for the information in its possession and uses for its own benefit. To conclude, presently in Thailand, there is no criminal history record information management system yet. Furthermore, there is no law to support such matter, only a regulation within each agency.

Currently, the provision of criminal history record information in Thailand has not fully facilitated the criminal justice procedure yet. This is because there is no law providing any format regarding rule or method of criminal history record information management. Also, there is no agency that is directly responsible for this matter. And those are the reasons why criminal history record information is scattered in between agencies. Moreover, the purpose of the recording and application thereof is different in each agency. Hence, we can say that the provision

of such information is not for the benefit of administration of criminal justice system. Consequently, the application of such information is still lack of effectiveness.

With all the above mentioned reasons, it is appropriate to draft this law to establish the National Criminal History Record Information Centre and set out the objectives thereof. So, there would be an agency that is responsible in managing, coordinating, connecting, and examining every kind of criminal history record information in uniform. This can be achieved by means of keeping the information accurate and updated. Moreover, there should be an information management system and categorizing of information in accordance with the information's owner protection standard including setting a rule in permitting other governmental organizations to use criminal history record information. This is for the benefit of the administration of criminal justice system. Furthermore, there should be a clear framework of the use of power by the officer working for the National Criminal History Record Information Centre in managing criminal history record information. This is especially for the officer who has a power to permit the disclosure of criminal history record information to other governmental organizations. Hence, it needs a strict rule in permitting the disclosure of such information. Also, there should be a rule of erasing criminal history record information for some criminal offences considering the degree of severity of such offences and the behavior of the offender. This is to give a second chance for an offender to change for the better and live normally in the society. Additionally, Thailand should have more of this kind of information protection because any information of criminal history record can have negative effects to the offender in term of living, working, not being accepted by people in the society. And this can lead to a repeated offending which is opposed to the purpose of the enforcement of criminal punishment.

In conclusion, if the provisions of law are established clearly in setting the form of national criminal history record information management, the development of criminal history record can become more systematic and effective. Moreover, it will be to the utmost benefit of the integration administration of criminal justice.

กิตติกรรมประกาศ

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธานี วรรณภักดิ์ เป็นอย่างสูง ที่ได้สละเวลาอันมีค่าอย่างยิ่งของท่านรับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ซึ่งท่านอาจารย์ได้เมตตาให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำ ตลอดจนให้ข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่อผู้เขียนในการจัดทำวิทยานิพนธ์ และติดตามความคืบหน้าในการเขียนวิทยานิพนธ์ตลอดมา จนกระทั่งสำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์เป็นวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณอาจารย์พิเศษ ดร.คณิต ฒ นคร ซึ่งได้กรุณารับเป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์อัฉริยา ชูตินันท์ และอาจารย์นัทธิ จิตสว่าง ซึ่งได้รับเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งหากปราศจากท่านทั้งสามนี้แล้ว วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ก็คงจะไม่สมบูรณ์ โดยท่านทั้งสามนี้ได้สละเวลาอันมีค่าอย่างยิ่งของท่านให้คำแนะนำและเพิ่มเติมข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อผู้เขียนจนกระทั่งสำเร็จเป็นวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา และครอบครัวของผู้เขียนที่ให้โอกาสในการศึกษา ให้คำแนะนำ และเป็นกำลังใจที่สำคัญให้กับผู้เขียนเสมอมา ผู้เขียนขอขอบคุณเพื่อน ๆ พี่ ๆ และน้อง ๆ สาขากฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ปีการศึกษา 2554 ที่คอยให้การช่วยเหลือ ให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำในเรื่องการเรียนเสมอมา พร้อมทั้งขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ห้องบัณฑิตทุกคนที่ช่วยเหลือ ให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำในทุก ๆ เรื่อง ทำให้ผู้เขียนสามารถทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เกิดผลดีต่อการศึกษาวิชานิติศาสตร์อยู่บ้าง ผู้เขียนขอขอบคุณงามความดีของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้แก่ บิดา มารดา ครูบาอาจารย์ที่ได้อบรมสั่งสอนให้ความรู้แก่ผู้เขียน แต่หากเกิดข้อบกพร่องหรือผิดพลาดประการใด ผู้เขียนขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

วราปาดิ สกุลาไทย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	๖
กิตติกรรมประกาศ.....	๗
สารบัญตาราง	๘
สารบัญภาพ	๘
บทที่	
1. บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	6
1.3 สมมติฐานของการศึกษา.....	6
1.4 ขอบเขตของการศึกษา.....	7
1.5 วิธีดำเนินการศึกษา	7
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
2. ลักษณะสำคัญ แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม และหลักสากลเกี่ยวกับการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม.....	9
2.1 ลักษณะสำคัญของการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม	9
2.2 วัตถุประสงค์ของการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม	12
2.3 วัตถุประสงค์ของการลงโทษ	14
2.4 วัตถุประสงค์ของการบังคับโทษจำคุก	19
2.5 หลักนิติธรรม	22
2.6 ทฤษฎีตีตรา.....	24
2.7 หลักเกณฑ์และมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการพัฒนาทะเบียนประวัติ อาชญากรรม	26
2.7.1 การจัดทำข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมในกระบวนการยุติธรรม ของประเทศไทย.....	27
2.7.2 มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม	35

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2.8 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมตามหลักสากล	41
2.8.1 ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน.....	41
2.8.2 หลักการพื้นฐานว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ.....	42
2.8.3 ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อ ผู้ต้องขังคดีอาญา	43
2.8.4 ประมวลระเบียบการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้ กฎหมาย	45
3. การพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมในต่างประเทศ	48
3.1 สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี.....	48
3.1.1 ระบบการบูรณาการข้อมูล.....	51
3.1.2 หน่วยงานที่มีบทบาทในการจัดเก็บข้อมูลและบูรณาการข้อมูล.....	51
3.1.3 ระเบียบคำสั่งและแนวทางการปฏิบัติขององค์กร	60
3.1.4 รูปแบบและวิธีการจัดเก็บข้อมูล	66
3.1.5 ประสิทธิภาพของกระบวนการบูรณาการข้อมูลในสหพันธ์สาธารณรัฐ เยอรมนี.....	70
3.1.6 การลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรม.....	73
3.2 ประเทศสหรัฐอเมริกา.....	74
3.2.1 ระบบการบูรณาการข้อมูล.....	76
3.2.2 หน่วยงานที่มีบทบาทในการจัดเก็บข้อมูลและบูรณาการข้อมูล.....	81
3.2.3 ระเบียบคำสั่งและแนวทางการปฏิบัติขององค์กร	86
3.2.4 รูปแบบและวิธีการจัดเก็บข้อมูล	95
3.2.5 ประสิทธิภาพของกระบวนการบูรณาการข้อมูลในประเทศ สหรัฐอเมริกา.....	106
3.2.6 การลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรม.....	108
3.3 สหราชอาณาจักร.....	108
3.3.1 ระบบการบูรณาการข้อมูล.....	110
3.3.2 หน่วยงานที่มีบทบาทในการจัดเก็บข้อมูลและบูรณาการข้อมูล.....	115

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3.3.3	ระเบียบคำสั่งและแนวทางการปฏิบัติขององค์กร 116
3.3.4	รูปแบบและวิธีการจัดเก็บข้อมูล 118
3.3.5	ประสิทธิภาพของกระบวนการบูรณาการข้อมูลในสหราชอาณาจักร 123
3.3.6	การลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรม..... 125
3.4	สาธารณรัฐฝรั่งเศส 126
3.4.1	การจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับทะเบียนประวัติอาชญากรรม..... 127
3.4.2	การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับทะเบียนประวัติอาชญากรรม..... 129
3.4.3	การลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรม..... 130
3.4.4	บทลงโทษในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา 131
4.	วิเคราะห์มาตรการในการจัดระเบียบข้อมูลเพื่อการพัฒนาทะเบียนประวัติ อาชญากรรม..... 132
4.1	ปัญหาการไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายใช้บังคับ 132
4.2	ปัญหาเกี่ยวกับองค์กรหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบ 137
4.3	วิเคราะห์มาตรการในการจัดเก็บข้อมูลเพื่อการพัฒนาทะเบียนประวัติ อาชญากรรม 143
4.4	วิเคราะห์มาตรการในการนำข้อมูลในทะเบียนประวัติอาชญากรรมไปใช้ ประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา..... 148
4.5	มาตรการในการลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรม 154
5.	บทสรุปและข้อเสนอแนะ..... 160
5.1	บทสรุป 160
5.2	ข้อเสนอแนะ 164
	บรรณานุกรม 168
	ประวัติผู้เขียน 176

สารบัญตาราง

ตารางที่

หน้า

3.1 ตารางเปรียบเทียบข้อมูลจาก BCS และข้อมูลจากการจดบันทึกของตำรวจ ในปี พ.ศ. 2549/2550.....	120
---	-----

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 อุปสรรคต่อประสิทธิภาพในการบูรณาการข้อมูลของหน่วยงานใน กระบวนการยุติธรรม.....	34

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในปัจจุบันมีความแตกต่างจากอาชญากรรมในอดีตที่ผ่านมา โดยการกระทำความผิดเป็นไปในรูปแบบที่รุนแรงมากขึ้น ทั้งลักษณะและวิธีการในการกระทำความผิด รวมทั้งมีความซับซ้อนมากขึ้น ทำให้ยากต่อการป้องกันและปราบปราม ข้อมูลประวัติอาชญากรรมจึงเป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้การดำเนินงานเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการติดตามจับกุมตัวผู้กระทำความผิดให้ได้ผลและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ตลอดจนนำมาใช้ประโยชน์ในขั้นตอนการสืบสวนสอบสวน ข้อมูลประวัติอาชญากรรม จึงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญในทุกกระบวนการของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งวัตถุประสงค์ของการจัดทำข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรม ก็เพื่อประโยชน์ในด้านการสืบสวน ค้นหาตัวผู้กระทำความผิด เพื่อให้ทราบประวัติการต้องโทษของผู้กระทำความผิด การค้นหาตัวผู้หลบหนีคดี ใช้ประกอบการพิจารณาความผิด กำหนดบทลงโทษ ตลอดจนกำหนดวิธีการในการลงโทษผู้กระทำความผิดนั้น แต่อย่างไรก็ตาม ข้อมูลดังกล่าวจะมาสือนำมาใช้ประโยชน์ได้จริงดังที่กล่าวมานั้น ก็จะต้องมีการบริหารจัดการข้อมูลทั้งหมดอย่างเป็นระบบ มีรูปแบบการจัดการที่ชัดเจน เป็นหนึ่งเดียว แต่ในปัจจุบันการจัดการข้อมูลดังกล่าวของประเทศไทยยังเป็นการดำเนินการที่แต่ละหน่วยงานต่างรับผิดชอบข้อมูลเฉพาะส่วนที่ตนมีและจำเป็นต้องนำมาใช้ประโยชน์แก่หน้าที่รับผิดชอบของตนเท่านั้น มิได้มีการบริหารจัดการข้อมูลดังกล่าวอย่างเป็นระบบ อีกทั้ง ยังไม่มีกฎหมายรองรับในเรื่องดังกล่าวนี้จะมีก็แต่เพียงระเบียบปฏิบัติภายในเฉพาะของแต่ละหน่วยงานเท่านั้น

การจัดทำข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมของประเทศไทยในปัจจุบันยังไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาได้อย่างเต็มที่ ทั้งนี้ เนื่องมาจากการไม่มีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการในการจัดการข้อมูลต่าง ๆ อย่างเป็นรูปแบบ ประกอบกับไม่มีหน่วยงานผู้ทำหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องนี้โดยตรง จึงทำให้ข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมมีอยู่

¹ จาก ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอาชญาวิทยา (น.136-142), โดย ประธาน วัฒนาวณิชย์, 2546, กรุงเทพฯ: ปรกาศพริก.

ในลักษณะที่กระจายตามหน่วยงานต่าง ๆ มีความมุ่งหมายในการจัดเก็บและนำมาใช้ที่แตกต่างกันออกไปมิได้คำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการจัดทำข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการบริหารงาน ยุติธรรมทางอาญาทั้งระบบ ทำให้ขาดประสิทธิภาพในการนำไปใช้

การจัดทำข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินการสืบสวนสอบสวน ค้นหาตัวผู้กระทำความผิด เพื่อให้ทราบประวัติการกระทำความผิด การค้นหาตัวผู้หลบหนีคดี การพิจารณาความผิด การกำหนดบทลงโทษ ตลอดจนกำหนดวิธีการในการลงโทษผู้กระทำความผิดนั้น² เป็นต้น ซึ่งถือเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้การอำนวยความสะดวกและการสร้างความสงบเรียบร้อยเกิดขึ้นได้ในบ้านเมือง³ อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันการดำเนินการบริหารจัดการเกี่ยวกับข้อมูลประวัติอาชญากรรมที่ประเทศไทยทำอยู่ยังมีอุปสรรคมากมาย เช่น ขาดประสิทธิภาพในการจัดเก็บข้อมูล⁴ การเชื่อมโยงข้อมูลกันระหว่างหน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้อง การนำข้อมูลประวัติอาชญากรรมไปใช้ในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งยังไม่มีกฎหมายบังคับใช้ การดำเนินการในส่วนนี้จึงขาดหลักเกณฑ์และมาตรการต่าง ๆ อันจะช่วยทำให้การจัดการข้อมูลมีประสิทธิภาพ และในขณะเดียวกันก็อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิทธิของเจ้าของข้อมูลได้

นอกจากการไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับใช้ในเรื่องการจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรมแล้ว อุปสรรคสำคัญอีกประการหนึ่ง ได้แก่ การไม่มีหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องนี้โดยตรง กล่าวคือ ไม่มีการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบไว้ในที่เดียวกัน การจัดทำข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมในประเทศไทยในปัจจุบันยังเป็นไปในลักษณะที่แต่ละหน่วยงานทำการบันทึกไว้เฉพาะส่วนที่หน่วยงานตนมีหน้าที่เกี่ยวข้องและมีไว้เฉพาะเพื่อนำมาใช้เป็นประโยชน์สำหรับภายในหน่วยงานตนเท่านั้น โดยจะมีหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่ทำหน้าที่และรับผิดชอบจัดเก็บ รวบรวมข้อมูลอยู่ 4 หน่วยงานหลัก ๆ ด้วยกัน ซึ่งได้แก่

² จาก กฎหมายบังคับโทษจำคุกในประเทศไทย: การบังคับโทษจำคุก (น.31-35), โดย ธาณี วรภัทร์, 2552, กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

³ กำหนด โสภณวสุ. ความหมายของคำว่านิติธรรม. สืบค้น 1 ตุลาคม 2556, จาก <http://www.patuncity.com/upload/1307476549>.

⁴ จาก อาชญาวิทยาและงานสังคมสงเคราะห์ (น.32-36), โดย สูดสงวน สุธีสร, 2543, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

1) สำนักงานตำรวจแห่งชาติจะมีกองทะเบียนประวัติอาชญากร มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับการให้ความสนับสนุนข้อมูล เก็บ รวบรวม บันทึกเรื่องราวรายละเอียดต่าง ๆ ของผู้กระทำความผิด รวมทั้งตรวจสอบบุคคลและสิ่งของที่เกี่ยวข้องในคดีอาญาเพื่อการสืบสวนสอบสวนและป้องกันปราบปรามอาชญากรรม

2) กรมคุมประพฤติ จะมีศูนย์ทะเบียนประวัติผู้กระทำความผิด มีหน้าที่หลักเกี่ยวกับการบันทึก เก็บข้อมูลในส่วนของการดำเนินการสืบเสาะและพินิจ ควบคุมและสอดส่อง แก้ไขฟื้นฟูและสงเคราะห์ผู้กระทำความผิดในชั้นก่อนฟ้อง ชั้นพิจารณาคดีของศาล และภายหลังที่ศาลมีคำพิพากษาตามที่กฎหมายกำหนด

3) ศาลยุติธรรม จะมีการจัดเก็บ รวบรวมข้อมูลผู้กระทำความผิดในรูปแบบของสารบบทะเบียนคดี

4) กรมราชทัณฑ์ ก็ได้มีการจัดเก็บ รวบรวมข้อมูลผู้ต้องขังไว้แยกต่างหากในลักษณะเช่นเดียวกับหน่วยงานอื่น ๆ ซึ่งการจัดเก็บข้อมูลของกรมราชทัณฑ์เรียกว่าทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง จะเห็นได้ว่าระบบการจัดการข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประวัติอาชญากรรมของประเทศไทย มีลักษณะที่แตกต่างจากระบบการจัดการข้อมูลของประเทศต่าง ๆ อย่างมาก และเห็นได้ชัดเจนว่ามีลักษณะการทำงานที่แยกออกจากกันอย่างสิ้นเชิง ไม่มีการทำงานในรูปแบบบูรณาการเป็นหนึ่งเดียว อันเป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณ บุคลากรผู้ปฏิบัติงาน ในบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเป็นไปอย่างล่าช้า ยุ่งยากซับซ้อน และก่อให้เกิดภาระค่าใช้จ่ายจำนวนมากโดยไม่จำเป็น และในขณะเดียวกันหากพิจารณาในแง่ของการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของเจ้าของข้อมูลอาจเป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลเกินกว่าความจำเป็นที่จะต้องนำมาใช้เพื่อประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาอีกด้วย

จากการศึกษาพบว่าการดำเนินการเกี่ยวกับการจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรมของประเทศไทยมีรูปแบบที่แตกต่างกับประเทศต่าง ๆ โดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นสาธารณรัฐฝรั่งเศส สหราชอาณาจักร ประเทศสหรัฐอเมริกา และสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ก็ล้วนแล้วแต่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับแก่การจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากรรมทั้งสิ้น และทุกประเทศที่กล่าวมาก็มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการจัดเก็บบันทึกข้อมูล ประสานงานเกี่ยวกับข้อมูล และรับผิดชอบทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการข้อมูลประวัติอาชญากรรมโดยตรง กล่าวคือ

สาธารณรัฐฝรั่งเศสมีกรบัญญัติหลักเกณฑ์เกี่ยวกับเรื่องทะเบียนประวัติอาชญากร (Casier Judiciar) ไว้ชัดเจนในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยมีการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ รูปแบบของการจัดเก็บข้อมูล การเปิดเผยข้อมูล การลบข้อมูล ตลอดจนมีบทกำหนดโทษสำหรับผู้ทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติดังกล่าวไว้อย่างชัดเจน และมีการจัดทำข้อมูลด้วย

ระบบคอมพิวเตอร์โดยข้อมูลดังกล่าวมีการจัดรวมไว้ในที่เดียวกันโดยมีการจัดตั้งเป็น “ศูนย์ทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีแห่งชาติ” ซึ่งทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางทะเบียนประวัติของสาธารณรัฐฝรั่งเศส ยิ่งไปกว่านั้น ในปัจจุบันศูนย์ทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีแห่งชาติของสาธารณรัฐฝรั่งเศสยังได้รับความไว้วางใจและใช้เป็นศูนย์ข้อมูลประวัติอาชญากรเกี่ยวกับคดียุโรปแห่งชาติอีกด้วย ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าศูนย์ทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีแห่งชาติของสาธารณรัฐฝรั่งเศสนี้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนเป็นที่ยอมรับในเรื่องระบบการจัดเก็บ รวบรวมและรักษาข้อมูลประวัติอาชญากรที่มีประสิทธิภาพสูงจนเป็นที่น่าเชื่อถือไว้วางใจได้ และได้รับการยอมรับตลอดไปยังประเทศใกล้เคียงในภาคพื้นเดียวกันด้วย นอกจากนี้สาธารณรัฐฝรั่งเศสยังมีรูปแบบการจัดเก็บข้อมูลที่พิเศษกว่าประเทศอื่น ๆ กล่าวคือ จะมีการแบ่งประเภทข้อมูลออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติทั่วไป และการจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติพิเศษ ซึ่งแต่ละประเภทจะมีจัดเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนวิธีการอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับข้อมูลที่แตกต่างกันออกไป และยังสามารถแบ่งแยกการจัดเก็บข้อมูลออกเป็นหลายระดับ⁵ เพื่อประโยชน์ในการประสานงานในด้านข้อมูลกับบุคคลหรือหน่วยงานอื่นไว้อีกด้วย ทั้งนี้ การแบ่งแยกการจัดเก็บข้อมูลออกเป็น 3 ระดับดังกล่าวเป็นการจำแนกความสำคัญของข้อมูลที่อาจเปิดเผยได้ แก่บุคคลหรือหน่วยงานอื่น ๆ ว่าข้อมูลใดสามารถเปิดเผยให้แก่บุคคลใดหรือหน่วยงานใดได้บ้างนั่นเอง ซึ่งย่อมทำให้การนำข้อมูลไปใช้ไม่เกิดปัญหาและไม่ส่งผลกระทบต่อเจ้าของข้อมูลอันเป็นการให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพแก่เจ้าของข้อมูลอย่างเพียงพอ

สหราชอาณาจักรมีการบัญญัติกฎหมาย The Criminal law Act of 1967 ซึ่งวางหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดทำและรวบรวมข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรแห่งชาติ โดยเฉพาะอย่างละเอียด ส่วนการจัดระบบการทะเบียนประวัติอาชญากรในสหราชอาณาจักรนั้น แบ่งออกเป็น ประเทศอังกฤษจะอยู่ในความรับผิดชอบของ The National Identification Bureau (NIB) ซึ่งข้อมูลจะถูกจัดเก็บไว้ในระบบ The National Collection of Criminal Records ส่วนในสกอตแลนด์ (Scotland) และไอร์แลนด์เหนือ (Northern Ireland) จะมีสำนักงานทะเบียนประวัติอาชญากรของตนเองแยกต่างหาก ซึ่งแม้ว่าจะยังมิได้มีการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างกันเท่ากับในสาธารณรัฐฝรั่งเศสแต่ก็เห็นได้ว่าในแต่ละประเทศในสหราชอาณาจักรก็ยังคงมีหน่วยงานผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรไว้เป็นศูนย์กลางเพื่อใช้ประโยชน์ในการดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทั้งระบบในประเทศของตนได้อย่างบูรณาการ

⁵ The French Code Of Criminal Procedure Article 774.

ประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีการบัญญัติกฎหมาย The Law Enforcement Assistance Act of 1965 ที่ใช้บังคับโดยตรงแก่การจัดทำข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรม และยังมีกฎหมายที่บัญญัติขึ้นสำหรับการคุ้มครองและรับรองสิทธิของเจ้าของข้อมูลไว้โดยเฉพาะอีกด้วย ได้แก่ The Security Clearance Information Act โดยบัญญัติห้ามมิให้ทำการเปิดเผยข้อมูลในทะเบียนประวัติอาชญากรรมเว้นแต่เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาหรือประโยชน์แก่หน่วยงานของรัฐเท่านั้น และยังมีข้อยกเว้นอยู่ในกฎหมาย The Immigration Reform Act ที่อนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลต่างด้าวที่มีประวัติการกระทำความผิดอาญา สำหรับใช้ประโยชน์ในการคัดเลือกบุคคลเข้าเป็นพลเมืองของประเทศ⁶ ได้เท่านั้น ส่วนหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดการข้อมูลโดยตรงของสหรัฐอเมริกา ก็จะมีศูนย์ข้อมูลอาชญากรรมแห่งชาติ The National Crime Information Center (NCIC) ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานที่เรียกว่า The Identification Division ของสำนักงานสืบสวนสอบสวนกลาง (FBI)⁷

สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีมีการบัญญัติหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดเก็บข้อมูล การใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ วัตถุประสงค์ของการป้องกัน การจัดเก็บ และการนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาในขั้นตอนต่าง ๆ การให้สิทธิในการเผยแพร่ข้อมูล การรักษาข้อมูล การลบข้อมูล ตลอดจนบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองการถูกละเมิดข้อมูลดังกล่าวด้วย ซึ่งมาตรการทั้งหมดนี้ถูกบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

จะเห็นได้ว่าในต่างประเทศจะมีมาตรการในการจัดทำข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมในรูปแบบที่ชัดเจน เป็นระบบ มีกฎหมายรองรับ และมีการประสานงานข้อมูลผ่านทางหน่วยงานผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบเพียงหนึ่งเดียว การจัดเก็บข้อมูลและการเปิดเผยข้อมูลไปยังที่ต่าง ๆ จึงสามารถควบคุมได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีการทำงานกันเป็นเครือข่ายอย่างต่อเนื่องเกิดความโปร่งใสและเป็นที่น่าพอใจได้ว่าข้อมูลดังกล่าวจะได้รับการเก็บรักษาไว้เพื่อใช้ในการบริหารงานยุติธรรมทางอาญาเท่านั้น จะไม่ถูกนำไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวอย่างอื่น ซึ่งนอกจากจะทำให้การดำเนินการในกระบวนการยุติธรรมมีประสิทธิภาพสูงสุดแล้วยังสามารถให้ความคุ้มครองและรับรองสิทธิเจ้าของข้อมูลได้อย่างเพียงพออีกด้วย

⁶ From *Criminal Records* (pp. 61-64), by Bill Heberton and Terry Thomas, 1993, Great Britain: Athenaeum Press Ltd.

⁷ Ibid.

1.2 วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงความเป็นมาของการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม วัตถุประสงค์ ตลอดจนหลักการ แนวคิด ทฤษฎีของการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมของแต่ละหน่วยงานในประเทศไทย รวมทั้งบทบาทอำนาจหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานในการบูรณาการร่วมกัน
3. เพื่อทำการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมของต่างประเทศ ทั้งในประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ และประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายซีวิลลอว์ ตลอดจนหลักการสากลที่มีอยู่ เพื่อนำมาศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายไทย
4. เพื่อศึกษาถึงการกำหนดรูปแบบการจัดเก็บข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาอย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นการนำไปสู่การพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม และเพื่อหาแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงการทะเบียนประวัติอาชญากรรมในประเทศไทยอย่างเป็นระบบและบูรณาการ โดยเสนอแนะแนวทางการนำมาใช้จริงในประเทศไทย

1.3 สมมติฐาน

วัตถุประสงค์ของการจัดทำข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรม ก็เพื่อประโยชน์ในด้านการสืบสวน ค้นหาตัวผู้กระทำความผิด เพื่อให้ทราบประวัติการต้องโทษของผู้กระทำความผิด การค้นหาตัวผู้หลบหนีคดี ใช้ประกอบการพิจารณาความผิด กำหนดบทลงโทษ ตลอดจนกำหนดวิธีการในการลงโทษผู้กระทำความผิดนั้น แต่อย่างไรก็ตาม ข้อมูลดังกล่าวจะมาสือนำมาใช้ประโยชน์ได้จริงดังที่กล่าวมานั้น ก็จะต้องมีการบริหารจัดการข้อมูลทั้งหมดอย่างเป็นระบบ มีรูปแบบการจัดการที่ชัดเจน เป็นหนึ่งเดียว แต่ในปัจจุบันการจัดการข้อมูลดังกล่าวของประเทศไทย ยังเป็นการดำเนินการที่แต่ละหน่วยงานต่างรับผิดชอบเฉพาะส่วนที่ตนมีและจำเป็นต้องนำมาใช้ประโยชน์แก่หน้าที่รับผิดชอบของตนเท่านั้น มิได้มีการบริหารจัดการข้อมูลดังกล่าวอย่างเป็นระบบ อีกทั้ง ยังไม่มีกฎหมายรองรับในเรื่องดังกล่าวนี้จะมีก็แต่เพียงระเบียบปฏิบัติภายในเฉพาะของแต่ละหน่วยงานเท่านั้น การจัดทำข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมของประเทศไทยในปัจจุบันยังไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาได้อย่างเต็มที่ ทั้งนี้เนื่องมาจากการไม่มีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการในการจัดการข้อมูลต่าง ๆ อย่างเป็นรูปแบบ ประกอบกับไม่มีหน่วยงานผู้ทำหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องนี้โดยตรง จึงทำให้ข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมมีอยู่ในลักษณะที่กระจัดกระจายตามหน่วยงานต่าง ๆ มีความมุ่งหมายในการ

จัดเก็บและนำมาใช้ที่แตกต่างกันออกไปมิได้คำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการจัดทำข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการบริหารงานยุติธรรมทางอาญาทั้งระบบ ทำให้ขาดประสิทธิภาพในการนำไปใช้

ด้วยสาเหตุดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น จึงควรให้มีการร่างบทบัญญัติแห่งกฎหมายขึ้นมาใช้บังคับแก่การจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรมอย่างเป็นรูปแบบ และควรมีการจัดตั้งหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งเพื่อทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรมโดยตรงเพียงแห่งเดียว เพื่อก่อให้เกิดการบริหารจัดการอย่างบูรณาการ และสามารถนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้เพื่อประโยชน์แก่การอำนวยความสะดวกยุติธรรมทางอาญาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาถึงการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของหน่วยงานรัฐในประเทศไทย อันได้แก่ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานอัยการสูงสุดสำนักงานศาลยุติธรรม กรมคุมประพฤติ และกรมราชทัณฑ์ เปรียบเทียบกับกฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ประเทศสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร และสาธารณรัฐฝรั่งเศส เพื่อนำไปสู่การจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรมอย่างเป็นรูปแบบ โดยมีการจัดตั้งหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งเพื่อทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรมโดยตรงเพียงแห่งเดียว เพื่อก่อให้เกิดการบริหารจัดการอย่างบูรณาการ และสามารถนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้เพื่อประโยชน์แก่การอำนวยความสะดวกยุติธรรมทางอาญาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา

การศึกษาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ทำการศึกษาเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยรวบรวมข้อมูลและเอกสารภายในประเทศที่เกี่ยวข้อง เช่น ประมวลกฎหมายอาญา รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ระเบียบ ข้อบังคับ พระราชบัญญัติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง และกฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษฉบับอื่น ๆ ตลอดจนนศึกษา รวบรวมเอกสารและตำรากฎหมายของต่างประเทศ รวมไปถึงกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศตามหลักสากลอันเกี่ยวกับปฎิญาญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังคดีอาญา หลักการพื้นฐานว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ และประมวลระเบียบการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย รวมตลอดถึงบทความทางวิชาการ เอกสารรายงานทางวิจัย วิทยานิพนธ์ ตำราทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ ประกอบการศึกษาในครั้งนี้

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจถึงความเป็นมาของการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม วัตถุประสงค์ ตลอดจนหลักการ แนวคิด ทฤษฎีของการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมในประเทศไทย

2. เพื่อทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมของแต่ละหน่วยงานในประเทศไทย รวมทั้งบทบาทอำนาจหน้าที่ของแต่ละหน่วยงาน ในการบูรณาการร่วมกัน

3. เพื่อให้เกิดความเข้าใจและสามารถทำการวิเคราะห์กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมของต่างประเทศ ทั้งในประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ และประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายซีวิลลอว์ ตลอดจนหลักการสากลที่มีอยู่ เพื่อนำมาศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายไทย

4. เพื่อทำให้ทราบถึงแนวทางที่เหมาะสมและเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดรูปแบบการจัดเก็บข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาอย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นการนำไปสู่การพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม และเพื่อหาแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงการทะเบียนประวัติอาชญากรรมในประเทศไทยอย่างเป็นระบบและบูรณาการ โดยเสนอแนะแนวทางการนำมาใช้จริงในประเทศไทย

บทที่ 2

หลักการ แนวคิด ลักษณะสำคัญและทฤษฎีเกี่ยวกับ การพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม

ในบทนี้จะกล่าวถึง หลักการและแนวคิดทฤษฎีที่เป็นสาระสำคัญของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ในส่วนของระบบกฎหมายที่เป็นกลไกสำคัญในการดำเนินการต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ที่จะนำไปสู่ทิศทางหรือหลักวิชาการที่ต้องถือเป็นสาระสำคัญในการจัดเก็บข้อมูล อันจะนำไปสู่การบูรณาการข้อมูล เพื่อนำไปสู่การพัฒนาข้อมูลประวัติอาชญากรรมต่อไป ได้แก่ ลักษณะสำคัญของทะเบียนประวัติอาชญากรรม วัตถุประสงค์ของการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม การจัดแบ่งรูปแบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญา และการจัดเก็บข้อมูลของหน่วยงานต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ที่ทำการศึกษ อันเป็นส่วนหนึ่งของระบบข้อมูล รวมทั้งหลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังจะกล่าวต่อไปนี้

2.1 ลักษณะสำคัญของการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม¹

ก่อนที่จะมีการจัดตั้งศูนย์ข้อมูลประวัติอาชญากรรมนั้น ควรจะต้องมีการพัฒนาระบบการทำทะเบียนประวัติอาชญากรรมเสียก่อน เนื่องด้วยการจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากรรมของประเทศไทยในปัจจุบัน อยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และเป็นฐานข้อมูลที่แต่ละหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมสามารถเข้าใช้ได้ แต่ต้องมีการทำข้อตกลงความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่ทำกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติเท่านั้น จากการศึกษาผู้เขียนเห็นว่า ฐานข้อมูลเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรมควรเป็นฐานข้อมูลที่อยู่ส่วนกลางที่ทุกหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมสามารถเข้าถึงได้ มิใช่เป็นฐานข้อมูลที่ใช้ภายในสำนักงานตำรวจแห่งชาติเท่านั้น และเห็นว่าทุกหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมควรใช้ฐานข้อมูลประวัติอาชญากรรมฐานเดียวกัน เพื่อเป็นการป้องกันมิให้มีการทำบันทึกประวัติที่แตกต่างกันในแต่ละหน่วยงาน โดยเฉพาะ ตำรวจกับอัยการ แยกกันเก็บประวัติอาชญากรรม จนทำให้มีประวัติอาชญากรรมคนเดียวกันมี 2 ข้อมูลที่มีความแตกต่างกัน และอาจทำให้เกิดการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดสองมาตรฐาน หรือเป็นช่องทางของเจ้าพนักงานในการ

¹ จาก *ทะเบียนประวัติอาชญากรรม* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท) (น. 10-14), โดย ทวีศักดิ์ ภัคดีโต, 2544, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ทฤษฎีเรียกปรับประโยชน์จากผู้กระทำความผิดได้ โดยจะทำการศึกษาถึงความหมาย ลักษณะของ ข้อมูล การบันทึกข้อมูล การรักษาความลับของข้อมูล และการคุ้มครองสิทธิ

2.1.1 ความหมายของทะเบียนประวัติอาชญากร

ทะเบียนประวัติอาชญากร (Criminal record) คืออะไรนั้นหาได้มีบทบัญญัติของ กฎหมายให้คำนิยามแต่อย่างใด คงเป็นเพียงรูปแบบในทางปฏิบัติ จึงจำเป็นต้องหาคำนิยามจาก พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525

คำว่า “ทะเบียน” หมายถึง บัญชีจดลักษณะจำนวนคน สัตว์ สิ่งของ ตลอดจนการงาน ต่าง ๆ ที่รัฐบาลบันทึกไว้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับประชาชน

คำว่า “ประวัติ” หมายถึง เรื่องราวว่าด้วยความเป็นไปของคน สถานที่ หรือสิ่งของ

คำว่า “อาชญากร” หมายถึง ผู้ก่ออาชญากรรม

ดังนั้น เมื่อรวมความหมายของคำ “ทะเบียนประวัติอาชญากร” ย่อมหมายถึง การรวบรวมเรื่องราวและความเป็นไปของผู้กระทำความผิดในคดีอาญาไว้เป็นหลักฐานโดย หน่วยงานของรัฐ

2.1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล

ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล ที่กระทำความผิดถือว่ามีค่าสำคัญที่สุดในระบบทะเบียน ประวัติอาชญากร เพราะนอกจากจะใช้แยกแยะตัวบุคคลแต่ละคนแล้วยังทำให้ทราบถึงประวัติของ บุคคลแต่ละรายอีกด้วย ซึ่งประวัติของบุคคลนั้นสามารถแบ่งได้เป็น 4 ส่วนคือ²

ส่วนที่ 1 ประกอบด้วย ชื่อ อายุ ตาหนิรูปพรรณ ตาหนิพิการ ลายสัก อูปนีสัยประจำตัว ภาพถ่าย เชื้อชาติ สัญชาติ ลายพิมพ์นิ้วมือ บางประเทศได้มีการนำลายพิมพ์ DNA มาใช้ด้วย³

ส่วนที่ 2 ประกอบด้วย ที่อยู่ ที่เกิด ที่ทำงาน สถานที่ที่ชอบไปเที่ยว ปราบกฏตัว

ส่วนที่ 3 ประกอบด้วย ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง สิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับบุคคล และสถานที่

ส่วนที่ 4 ประกอบด้วย ความรู้ การศึกษา อาชีพ พฤติกรรมเกี่ยวกับความประพฤติความ โน้มเอียงไปทางความซื่อประเภทใด วิธีการในการกระทำความผิดถ้าเป็นผู้กระทำความผิดมาก่อน

² จาก “การทะเบียนประวัติอาชญากร,” ใน อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ พล.ต.ท. โต้ะ อินทามระ (น. 32), โดย วิมล อินทามระ, 2522, กรุงเทพฯ: เจริญผล.

³ จาก “ลายพิมพ์ DNA กับการดำเนินคดีอาญา,” โดย รุ่งระวี โสขุมมา, 2539, บทบัญญัติ, 52, 202.

2.1.3 การบันทึกข้อมูล⁴

เนื่องจากจำนวนประชากรที่มีอัตราเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จึงเป็นการยากที่จะใช้ความจำของมนุษย์ในการจดจำข้อมูลของแต่ละบุคคล อีกทั้งข้อมูลของบุคคลมีความละเอียดอ่อนประกอบกับความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ที่เข้ามามีบทบาทในสังคมปัจจุบันไม่ว่าจะเป็นการคัดลอกกรรมดัดแปลงไบโอหน้า การแปลงเพศ จึงเป็นสิ่งที่เกินความสามารถยากแก่การจดจำประวัติของบุคคลคนหนึ่ง ได้อย่างละเอียดครบถ้วน ด้วยเหตุนี้การนำวิธีการทั้งหลักวิชาการและวิธีปฏิบัติงานเข้ามาช่วยจึงเกิดขึ้น กล่าวคือ มีการจดบันทึกประวัติเป็นลายลักษณ์อักษร มีการถ่ายภาพคนร้าย มีการพิมพ์ลายพิมพ์นิ้วมือ เพื่อเก็บรวบรวมหลักฐานในการพิสูจน์ตัวบุคคล เมื่อที่เก็บรวบรวมมีจำนวนมากขึ้นจึงมีการทำดัชนี ตลอดจนสารบบแฟ้มหรือสมุด เพื่อความสะดวกในการตรวจสอบ ซึ่งในปัจจุบันคอมพิวเตอร์เข้ามามีบทบาทในการบันทึกข้อมูล ทำให้งานทะเบียนประวัติอาชญากรสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์มากยิ่งขึ้น

2.1.4 การรักษาความลับของข้อมูล

ข้อมูลของบุคคล ถือเป็นสิ่งสำคัญ การที่จะนำข้อมูลมาเปิดเผยโดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้นั้นจะกระทำมิได้ ทั้งนี้ปรากฏในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540⁵ ได้กล่าวไว้ว่า หน่วยงานของรัฐต้องปฏิบัติเกี่ยวกับระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล โดยต้องจัดให้มีระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลเพียงเท่าที่เกี่ยวข้องและจำเป็น โดยเก็บข้อมูลข่าวสารโดยตรงจากเจ้าของข้อมูล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่จะกระทบถึงประโยชน์ได้เสียโดยตรงของบุคคลนั้น อีกทั้งหน่วยงานของรัฐต้องแจ้งให้เจ้าของข้อมูลทราบในกรณีมีการให้จัดส่งข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลไปยังที่ใด ซึ่งจะเป็นผลให้บุคคลทั่วไปทราบข้อมูลข่าวสารนั้นได้ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานของตนเพื่อการนำไปใช้ตามอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นหรือเป็นการให้เพื่อประโยชน์ในการศึกษาวิจัยหรือเป็นการให้ซึ่งจำเป็นเพื่อการป้องกันหรือระงับอันตรายต่อชีวิตหรือสุขภาพของบุคคล ต่อศาลและเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐหรือบุคคลที่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะขอข้อเท็จจริงดังกล่าว

2.1.5 การคุ้มครองสิทธิ

การคุ้มครองสิทธิของผู้กระทำความผิดก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญ ซึ่งสิทธิดังกล่าวได้รับการคุ้มครองทั้งกฎหมายภายในและหลักกฎหมายสากลต่าง ๆ อาจกล่าวได้ว่าการนำข้อมูลของบุคคลใด ๆ มาเปิดเผยจึงกระทำไม่ได้ ยิ่งถ้าเป็นข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดแล้ว ถือว่า

⁴ “การทะเบียนประวัติอาชญากร,” ใน อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ พล.ต.ท. โต้ะ อินทามระ (น. 28-29). เล่มเดิม.

⁵ ดูรายละเอียดเพิ่มเติม ในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540.

มีความสำคัญมาก ฉะนั้นการเปิดเผยข้อมูลจะกระทำได้อ้อมเมื่อมีกฎหมายเมื่อมีกฎหมายให้อ่านใจไว้ แต่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลด้วย ซึ่งตามกฎหมายไทยจะได้รับการคุ้มครองโดย รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 กล่าวคือ สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัวย่อมได้รับความคุ้มครอง รวมทั้งการกล่าวหรือไขข่าวแพร่หลาย ซึ่งข้อความหรือภาพไม่ว่าด้วยวิธีใดไปยังสาธารณชน อันเป็นการละเมิดหรือกระทบถึงสิทธิของ บุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัวจะกระทบมิได้ เว้นแต่กรณีที่เป็น ประโยชน์ต่อสาธารณชน⁶ ฉะนั้น การจะนำข้อมูลบุคคลใด ๆ มาเปิดเผยจึงกระทำไม่ได้ ยิ่งถ้าเป็น ข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิดแล้วถือว่ามีความสำคัญมาก ย่อมเป็นการละเมิดตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ดังนั้น การเปิดเผยข้อมูลจะกระทำได้อ้อมเมื่อมีกฎหมายให้อ่านใจไว้ และได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล ส่วนการคุ้มครองตามหลักสากลจะกล่าวไว้ในหัวข้อ ต่อ ๆ ไป

2.2 วัตถุประสงค์ของการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม

การเกิดอาชญากรรมเป็นเหตุการณ์หรือการกระทำที่คนเป็นคนสร้างขึ้น และคนอื่น เช่นกันเป็นผู้กำหนดเนื้อหาสาระเกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น ๆ ว่าเป็นอาชญากรรม ดังนั้นการ กำหนดการประเมินเป็นผลโดยตรงจากคน การตีตราว่าพฤติกรรมใดคืออาชญากรรมนั้น จึงเป็น เหมือนดาบสองคมแก่ผู้ที่จะรวบรวมข้อมูลอาชญากรรม การตีตราพฤติกรรมบางพฤติกรรมที่ว่าเป็น อาชญากรรมนั้นไม่ได้อิงความหมายของอาชญากรรมตามกฎหมาย เพราะไม่ใช่ทุกคนที่จะเข้าใจ สาระโดยละเอียดของกฎหมาย

ความหมายของอาชญากรรมตามกฎหมายไทย⁷ ได้ถูกบัญญัติไว้ในมาตรา 2 แห่งประมวลกฎหมายอาญา⁸ ได้วางหลักไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. จะไม่มีความผิดโดยไม่มีกฎหมาย
2. จะไม่มีโทษโดยไม่มีกฎหมาย
3. ศาลจะลงโทษอื่นนอกจากโทษในกฎหมายสำหรับความผิดนั้น ไม่ได้

⁶ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540. มาตรา 35.

⁷ จาก *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอาชญาวิทยา* (น. 16-18), โดย ประชาน วัฒนาวาณิช, 2546, กรุงเทพฯ: ประกายพริก.

⁸ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 ความว่า “บุคคลจักต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการ อันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้นต้อง เป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย.”

ฉะนั้น การให้คำนิยามว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด หรือประกอบอาชญากรรมจะต้องมีความแน่นอนและสามารถเข้าใจได้โดยไม่กำกวม ดังนั้นกฎหมายจึงกำหนดหรือนิยามการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายที่ชัดเจน ทั้งนี้จะต้องพิสูจน์ด้วยว่าผู้ผู้นั้นได้กระทำความผิดโดยปราศจากข้อสงสัยแล้ว จึงจะพิพากษาลงโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ดังนั้น การเก็บรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมต่าง ๆ ของทางราชการจึงมีรากฐานมาจากคำนิยามอาชญากรรมโดยกฎหมายแทบทั้งสิ้น

ดังนั้น การศึกษาถึงการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมต้องทำด้วยความละเอียดอ่อนและกว้างขวาง จึงควรทำความเข้าใจข้อจำกัดของข้อมูลทางอาชญากรรมอย่างแท้จริง และควรตระหนักในประเด็นสำคัญที่ว่าหน่วยที่รวบรวมข้อมูลทางอาชญากรรมเท่าที่มีอยู่ในสังคมทุกวันนี้ คือหน่วยงานที่บริหารงานยุติธรรม คือ ตำรวจ อัยการ ศาล และราชทัณฑ์ แต่ละหน่วยงานต่างกำหนดสาระสำคัญในการเก็บรวบรวมข้อมูลทางอาชญากรรมตามสาระของเนื้องานของตน ซึ่งเมื่อนำข้อมูลทางอาชญากรรมทั้งหมดมาศึกษาในภาพรวมจะพบข้อมูลที่แตกต่างกัน บางครั้งขัดแย้งกัน ทำให้เกิดความสงสัยและความเคลือบแคลงใจในข้อมูลของผู้ต้องขังคนเดียว แต่ถูกจัดเก็บไว้ในหน่วยงานหลายแห่ง ข้อมูลที่มีอยู่จึงจัดเก็บแบบไม่เป็นระบบ เกิดความซ้ำซ้อนของข้อมูลๆ เดียว จึงส่งผลให้หน่วยงานต่างๆ ไม่สามารถบริหารจัดการข้อมูลไปในทิศทางเดียวกัน ย่อมทำให้เกิดผลเสียต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทั้งระบบ

การที่จะถือว่าข้อมูลเป็นทางการ (official data) ได้ นั้น ต้องผ่านการยอมรับจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมซึ่งเป็นผู้กำหนดความเหมาะสมของสาระในเนื้อหาข้อมูลนั้น ๆ เท่านั้น นอกจากนี้เรายังขาดข้อมูลที่ไม่ได้รายงาน หรือไม่ได้แจ้งความ (non reporting) จำนวนมหาศาล เช่น คดีข่มขืน ผู้ถูกข่มขืนหรือผู้เสียหายเลือกที่จะไม่แจ้งความ เพราะอายสังคน กลัวคนที่ใกล้ชิดรับไม่ได้ กลัวเป็นมลทินให้กับตัวเอง นอกจากนี้อาจมีการเจรจาประนีประนอมยอมความกับผู้ข่มขืน คือ ผู้กระทำความผิดอาจเสนอให้ค่าปลอบขวัญหรือค่าทำขวัญแก่ผู้เสียหาย เรื่องจึงจบลงหรือกรณีการประทุษร้ายกันภายในครอบครัว สามีคบตีภรรยาได้รับบาดเจ็บ แม้ว่าจะต้องไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลก็ตาม ภรรยาจะแจ้งต่อแพทย์ว่าหกล้มบ้าง ไขว่หน้ากระแทกกับบันไดบ้าง ตกบันไดบ้าง ล้มไปทับจึงโดนกระชกบาดบ้าง เป็นต้น ส่วนนี้จึงเป็นข้อมูลที่สูญหายไป โดยความสมัครใจของผู้เสียหาย บางครั้งจึงทำให้เกิดคดีฆ่ากันภายหลัง เพราะความรุนแรงในครอบครัวจะยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกที ถ้าไม่มีการรักษาหรือแก้ไข⁹

⁹ จาก *อาชญาวิทยาและงานสังคมสงเคราะห์* (น. 32), โดย สูดสงวน สุธีสร, 2546, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เนื่องด้วยการจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากรของประเทศไทยในปัจจุบัน อยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และเป็นฐานข้อมูลของแต่ละหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมสามารถเข้าใช้ได้ แต่ต้องมีการทำข้อตกลงความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่ทำกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติเท่านั้น ดังนั้น เพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงอย่างบูรณาการในด้านข้อมูลอาชญากรรมที่ถูกต้องตรงกันทั้งระบบ ฐานข้อมูลเกี่ยวกับประวัติอาชญากรจึงควรเป็นฐานข้อมูลที่อยู่ส่วนกลางที่ทุกหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมสามารถเข้าถึงได้ มิใช่เป็นฐานข้อมูลที่ใช้ภายในสำนักงานตำรวจแห่งชาติเท่านั้น และเห็นว่าทุกหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมควรใช้ฐานข้อมูลประวัติอาชญากรฐานเดียวกัน เพื่อเป็นการป้องกันมิให้มีการทำบันทึกประวัติที่แตกต่างกันในแต่ละหน่วยงาน โดยเฉพาะ ตำรวจกับอัยการ แยกกันเก็บประวัติอาชญากร จนทำให้มีประวัติอาชญากรคนเดียวกันมี 2 ข้อมูลที่มีความแตกต่างกัน และอาจทำให้เกิดการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดสองมาตรฐาน หรือเป็นช่องทางของเจ้าพนักงานในการทุจริตเรียกรับประโยชน์จากผู้กระทำความผิดได้

2.3 วัตถุประสงค์ของการลงโทษ

การลงโทษ¹⁰ คือ การปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้ที่ได้รับการปฏิบัตินั้นต้องได้รับผลร้าย เนื่องมาจากการที่บุคคลผู้นั้นได้ฝ่าฝืนแนวปฏิบัติอันเป็นกติกาของสังคม โดยที่รัฐจะเป็นผู้ทำหน้าที่จัดการให้ผู้กระทำผิดได้รับผลร้ายนั้น ๆ การลงโทษเป็นรูปแบบหนึ่งของการป้องกันสังคมจากผู้กระทำผิด ซึ่งวัตถุประสงค์ของการลงโทษนั้นมีทฤษฎีที่สำคัญ 2 ทฤษฎี¹¹ คือ

1. ทฤษฎีทดแทน (Retributive Theory)

ทฤษฎีนี้ถือว่าที่ต้องมีการลงโทษก็เพื่อความยุติธรรม ผู้ใดกระทำความผิดก็ต้องรับโทษเป็นการทดแทน ซึ่งความคิดที่สนับสนุนทฤษฎีนี้มีมาแต่โบราณกาล โดยการลงโทษที่ชอบธรรมตามหลักของทฤษฎีทดแทนนั้น จะประกอบด้วยเงื่อนไข 3 ประการ คือ

ประการแรก จะต้องกระทำเพื่อแก้ไขความเสียหายที่ผู้กระทำก่อให้เกิด หรือทดแทนความรู้สึกของผู้เสียหายที่สูญเสียไปเนื่องจากกระทำความผิด

ประการที่สอง การลงโทษจะต้องกระทำเพื่อให้เกิดความเป็นธรรม โดยผู้กระทำผิดต้องรับโทษจากการที่ตนได้กระทำความผิด

¹⁰ จาก “หลักกฎหมายอาญา: การลงโทษ” อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ ณ วัดธาตุทอง 23 มีนาคม 2515. มรพ., โดย อุตทิศ แสนโกศิก.

¹¹ จาก คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคหนึ่ง ว่าด้วยโทษและวิธีการเพื่อความปลอดภัย (น. 6), โดย ณรงค์ ใจหาญ, 2534, กรุงเทพฯ: มิตรนราการพิมพ์.

ประการสุดท้าย การลงโทษจะต้องได้สัดส่วนกับความร้ายแรงของความผิด อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันทฤษฎีทดแทนไม่เป็นที่นิยม ด้วยเหตุที่ว่ากฎหมายอาญามีจุดมุ่งหมายที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ส่วนรวม โดยการป้องกันและควบคุมการกระทำอันไม่พึงประสงค์ของสังคม ซึ่งการลงโทษเพื่อทดแทนไม่อาจบรรลุถึงจุดมุ่งหมายดังกล่าวได้

2. ทฤษฎีอรรถประโยชน์ (Utilitarian Theories)

ทฤษฎีนี้ถือว่าการลงโทษก่อให้เกิดผลดี โดยเชื่อว่าการลงโทษผู้กระทำผิดจะก่อให้เกิดผลดี อันจะทำให้อาชญากรรมลดลงอย่างใดอย่างหนึ่งใน 3 ประการนี้ คือ

ประการแรก การลงโทษจะมีผลยับยั้ง (Deterrence) มิให้มีการกระทำผิดอาญา โดยจะมีผลเป็นการยับยั้งทั้งแก่ตัวผู้กระทำผิด และแก่บุคคลทั่วไป

ประการที่สอง การลงโทษจะมีผลเป็นการแก้ไข (Reformative effect) และฟื้นฟู (Rehabilitative effect) ผู้กระทำผิด โดยทำให้ผู้กระทำผิดเปลี่ยนทัศนคติ และค่านิยมที่เชื่อฟังและไม่ฝ่าฝืนกฎหมาย

ประการสุดท้าย การลงโทษจะมีผลเป็นการตัดโอกาสมิให้ผู้นั้นกระทำผิด (Incapacitive effect) ผู้กระทำผิดจึงไม่มีโอกาสก่ออาชญากรรมขึ้นอีกในสังคม

โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้ได้รับโทษรู้สึกสำนึกว่าการกระทำของตนเป็นการกระทำผิดอันเป็นพฤติกรรมที่คนในสังคมส่วนใหญ่ไม่ประสงค์ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้น ต้องเข้าสู่กระบวนการแก้ไขพฤติกรรมมนุษย์ เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่ดีนั้นให้หมดไป เรื่องนี้ในทางทฤษฎีหรือปรัชญาการลงโทษได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษที่สำคัญมีดังนี้

1. การลงโทษเพื่อเป็นการทดแทน
2. การลงโทษเพื่อเป็นการข่มขู่
3. การลงโทษเพื่อเป็นการปรับปรุงแก้ไข
4. การลงโทษเพื่อเป็นการตัดโอกาสกระทำความผิด¹²

1. การลงโทษเพื่อเป็นการทดแทน (Retribution)

ตามวัตถุประสงค์ข้อนี้การลงโทษจะเป็นไปเพื่อความยุติธรรม ผู้ใดกระทำความผิดก็จะต้องได้รับโทษเป็นการทดแทน หรือจะพูดอีกอย่างหนึ่งคือ การกระทำความผิดเป็นกรรมชั่ว เมื่อผู้ใดกระทำความผิดก็ต้องชดใช้กรรมของตน โดยการรับโทษ นักปรัชญาชาวเยอรมัน Immanuel Kant ได้ให้เหตุผลสนับสนุนความคิดตามทฤษฎีนี้ และยังมีความคิดว่า ถ้าสังคมไม่ลงโทษผู้กระทำความผิดก็เท่ากับสังคมยอมรับรองการกระทำของเขา และด้วยเหตุนี้ก็มีผลเสมือนว่าสังคมเป็น

¹² From Clemens Bano *llas Invitation to Corrections* (pp. 71, 72.), by Allyn & Hacon, 2002, Boston; USA.

ผู้สนับสนุนให้กระทำผิด และท่านได้กล่าวไว้ในหนังสือ Philosophy of Law ว่า “จะใช้การลงโทษ เป็นเพียงเครื่องมือเพื่อให้เกิดประโยชน์อย่างอื่นไม่ได้ ไม่ว่าจะเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ลงโทษเอง หรือแก่สังคมเป็นส่วนรวมก็ตาม การลงโทษในทุกกรณีจะต้องเนื่องมาจากเหตุว่าบุคคลที่ถูกลงโทษ ได้กระทำผิดเท่านั้น ทั้งนี้เพราะเป็นการไม่บังควรที่จะปฏิบัติต่อบุคคลหนึ่งเพียงเพื่อจะเป็น เครื่องมือให้บังเกิดผลแก่บุคคลอื่น ทุกคนมีสิทธิในฐานะที่เกิดมาเป็นมนุษย์ในอันจะไม่ถูกปฏิบัติ เช่นนั้น” ความผิดที่ได้กระทำและโทษที่ได้รับจะต้องเป็นสัดส่วนที่เหมาะสมกัน

ปัญหามีอยู่ว่าทำไมสังคมต้องเข้าไปลงโทษผู้กระทำผิด การที่รัฐเข้ามารับหน้าที่ลงโทษ ผู้กระทำผิดเพื่อเป็นการทดแทนก็เพื่อป้องกันมิให้มีการแก้แค้นกันเอง ทำให้สังคมวุ่นวายเพราะจะมีการแก้แค้นกันเองโดยไม่สิ้นสุดซึ่งแสดงถึงความรู้ประสิทธิภาพของกระบวนการยุติธรรมทาง อาญา ในขณะที่เดียวกันก็เพื่อช่วยเหลือผู้ที่อ่อนแอกว่าให้ได้รับความเป็นธรรม โดยการลงโทษ ผู้กระทำผิดให้ได้รับผลร้ายที่สาสมและทดแทนกันอย่างยุติธรรม วัตถุประสงค์ในการลงโทษข้อนี้ เป็นวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับความรู้สึกรับของประชาชนส่วนใหญ่ในทุกสังคม แม้ว่าจะเป็น วัตถุประสงค์ที่ปัจจุบันเริ่มที่จะลดความสำคัญลงเพราะสังคมมีเหตุผลหรือวัตถุประสงค์อื่นในการ ที่จะใช้ลงโทษผู้กระทำผิดมากขึ้น ประกอบกับวัตถุประสงค์ในการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนกัน ก็มีจุดอ่อนหลายประการคือ¹³

1. การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนไม่ได้พิจารณาถึงประโยชน์ในอนาคต คือไม่ได้ พิจารณาถึงว่าการลงโทษนั้นจะมีผลในการป้องกันมิให้มีการกระทำผิดเกิดขึ้นอีกหรือไม่

2. การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนไม่ได้คำนึงถึงความจำเป็นของสังคม แต่คำนึงถึง ความเหมาะสมของโทษกับความผิดที่กระทำ ฉะนั้นเมื่อได้ลงโทษผู้กระทำตามอัตราโทษแล้ว ก็ต้องปล่อยตัวออกมาทั้ง ๆ ที่ยังเป็นอันตรายต่อสังคมอยู่

3. เป็นการยากมากที่จะวัดขนาดความรุนแรงของนักโทษกับความผิดที่มีความเท่า เทียมกันจริงหรือไม่ เพราะในสภาพความเป็นจริง สังคมยังไม่สามารถมีมาตรการใด ๆ ที่จะลงโทษ ให้ได้สัดส่วนกับความผิดอย่างแท้จริงได้ ปัญหาจึงเกิดว่าผู้กระทำผิดถูกลงโทษอย่างยุติธรรมหรือ ผู้เสียหายได้รับการตอบแทนที่ยุติธรรมหรือไม่

การลงโทษเพื่อการแก้แค้นทดแทนย่อมมีผลทั้งในด้านความกรุณาปราณี¹⁴ และมีส่วนที่ เรียกได้ว่าเป็นการแก้แค้นทดแทน อันทำให้สังคมส่วนใหญ่พอใจ ตลอดจนตัวผู้กระทำผิดที่ ยินดีที่จะรับโทษตามสัดส่วนของความผิดที่ตนได้กระทำลง นอกจากนี้ยังมีผลในทางป้องกันสังคม

¹³ จาก *หลักทฤษฎีอาญา* (น. 24-25), โดย นันทิ จิตสว่าง, ม.ป.ป., กรุงเทพฯ: กรมราชทัณฑ์.

¹⁴ จาก *ทฤษฎีอาญา* (น. 89), โดย อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ, 2552, กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

อีกด้วย เพราะว่าการใช้วิธีการลงโทษแบบนี้ย่อมมีผลทั้งในทางทำให้ผู้กระทำความผิดรู้สึกสำนึกตัว และทำให้บุคคลภายนอกเกรงกลัวต่อโทษนั้นด้วย

แต่ทั้งนี้ในปัจจุบันวัตถุประสงค์ในการลงโทษเพื่อการแก้แค้นทดแทนนั้นได้ลดความสำคัญลง แต่ก็ยังคงมีอยู่ ทั้งนี้เพราะยังสอดคล้องกับความรู้สึกของผู้เสียหายและประชาชนทั่วไปในการที่จะทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษเพื่อทดแทนให้สาสมกัน

2. การลงโทษเพื่อเป็นการข่มขู่¹⁵ (Deterrence)

มีหลักการว่า การลงโทษจะคำนึงถึงแต่เพียงผลของการลงโทษต่อผู้กระทำความผิดเท่านั้นไม่ได้ แต่ต้องคำนึงผลต่อประชาชนทั่วไปด้วย วัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำความผิดก็เพื่อประโยชน์ 2 ประการ คือ

1. มีผลแก่ผู้กระทำความผิด ทำให้ผู้กระทำความผิดซึ่งถูกลงโทษมีความเจ็บปวดทรมานไม่กล้ากระทำความผิดอีก
2. เป็นตัวอย่างให้กับคนทั่วไปเห็นว่าเมื่อกระทำความผิดแล้วจะต้องได้รับโทษ เพื่อคนทั่วไปจะได้ทราบจะได้เกรงกลัวไม่กล้ากระทำความผิดขึ้นบ้าง ทำให้เกิดความยับยั้งชั่งใจไม่กล้ากระทำความผิดเช่นนั้นอีก

การข่มขู่ดังกล่าวทำให้เกิดความกลัวที่จะถูกลงโทษ จะทำให้หลายคนไม่กล้ากระทำความผิดแล้ว ยังมีผลทำให้คนทั่วไปคิดว่าการกระทำความผิดเป็นสิ่งที่พึงหลีกเลี่ยง

การที่จะทำให้การลงโทษมีผลในการข่มขู่และยับยั้งจะต้องทำให้การลงโทษนั้น เร็ว เจฟเฟอร์รี่ กล่าวไว้ว่าจะต้องมีความแน่นอน รวดเร็ว เสมอภาค และโทษที่เหมาะสม กล่าวคือ มีลักษณะ 4 ประการ¹⁶

1. การลงโทษต้องมีความแน่นอนในการนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษ กล่าวคือเมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้วจะต้องทำให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาสหลุดรอดจากการถูกจับกุมลงโทษไปได้ยากซึ่งจะมีผลในการข่มขู่และยับยั้งให้คนทั่วไปและผู้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัวไม่กล้าเสี่ยงกระทำความผิดอีก เพราะทำผิดแล้วต้องถูกจับก็ไม่คุ้มค่า

2. การลงโทษจะต้องสามารถกระทำได้อย่างรวดเร็ว เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้วจะต้องสามารถนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้อย่างรวดเร็วให้ “เห็นผลทันตา” จึงจะทำให้ผู้กระทำความผิดและคนทั่วไปเห็นเป็นตัวอย่างว่าเมื่อกระทำความผิดแล้วจะได้รับผลร้ายเช่นไร

¹⁵ From *Prison Law* (pp. 415, 416), by Stephen Livingstone and Tim Owen, 1999, New York: Oxford, & from *Invitation to Corrections* (pp. 28, 29), by Clemens Bartollas, 2002, Boston; USA. Allyn & Bacon.

¹⁶ หลักทฤษฎีวิทยา (น. 26-27). เล่มเดิม.

3. การลงโทษต้องมีความเสมอภาค โดยที่ผู้กระทำผิดจะต้องถูกลงโทษเท่าเทียมกัน ไม่มีการเลือกปฏิบัติ ซึ่งจะมีผลให้ผู้กระทำผิดหรือผู้ที่คิดจะทำผิดไม่มีโอกาสแก้ตัว หรือหาทางหลีกเลี่ยงหรือหาข้อยกเว้นจากการถูกลงโทษถ้าทำผิด การลงโทษจึงจะมีผลในการข่มขู่ยับยั้ง หากเมื่อมีการกระทำผิดแล้วบางคนได้รับโทษ บางคนมีข้อยกเว้น ก็จะทำให้การลงโทษไม่ศักดิ์สิทธิ์ ทำให้ต่างหาช่องทางที่จะหลบหนีหรือหาข้อยกเว้นที่ไม่ต้องรับโทษทำให้ไม่มีความเกรงกลัวต่อโทษผู้เสียหายได้รับการตอบแทนที่ยุติธรรมหรือไม่

4. การลงโทษจะต้องมีบทลงโทษที่เหมาะสมและทัดเทียมกับความผิด หากบทลงโทษเบาเกินไปไม่ได้สัดส่วนกับการกระทำผิด ก็จะทำให้ผู้กระทำผิดและคนทั่วไป ไม่เกิดความเกรงกลัว และคุ้มค่าที่จะเสี่ยงกระทำผิด แต่หากบทลงโทษหนักเกินไปก็จะทำให้ผู้กระทำผิดพยายามปกปิดการกระทำผิดของตนเอง โดยการทำร้ายเหยื่อหรือทำให้เหยื่อได้รับผลร้ายมากขึ้น

นักนิติศาสตร์ชื่อ “นายการดิเนอร์” ได้กล่าวไว้ว่า ในปัจจุบันเชื่อว่าการป้องปรามหรือการข่มขู่อาจมีผลได้ ถ้านำมาใช้โดยคำนึงถึงความกลัวของผู้ที่จะกระทำความผิดต่อการที่สังคมจะไม่ยอมรับบุคคลผู้กระทำความผิดนั้นเอาไว้ร่วมสังคมด้วย และความกลัวต่อการที่จะถูกจับได้เพื่อนำไปลงโทษ แทนที่จะใช้ความกลัวต่อตัวโทษนั่นเองเป็นหลักสำคัญ¹⁷ ดังนี้ พอจะเห็นได้ว่าองค์คิดของกฎหมายอาญาในปัจจุบันนี้เปลี่ยนแปลงไปจากสมัยดั้งเดิมในสาระสำคัญพอสมควร จากข้อความนี้แสดงให้เห็นว่า ทฤษฎีที่มีมาแต่ดั้งเดิมได้ถูกขยายถูกดัดแปลงให้เหมาะสมกับสภาพการณ์และความเจริญก้าวหน้าของมนุษย์ในปัจจุบัน

3. การลงโทษเพื่อลงโทษเพื่อเป็นการปรับปรุงแก้ไข¹⁸ (Rehabilitation)

การลงโทษเพื่อเป็นการปรับปรุงแก้ไขนั้นมีแนวคิดว่าการลงโทษตามทฤษฎีปรับปรุงแก้ไขประสงค์เพียงเพื่อจะป้องกันไม่ให้บุคคลที่ได้กระทำผิดมาแล้ว กลับมากระทำผิดซ้ำอีก พยายามหาทางให้ผู้ที่ได้กระทำผิดมาแล้วเกิดความยับยั้ง ไม่กระทำผิดซ้ำขึ้นอีกซึ่งทฤษฎีนี้เกิดขึ้นภายหลังทฤษฎีที่ 1 และ 2 ที่กล่าวมาแล้ว แนวคิดทฤษฎีนี้เห็นว่าการทำให้ผู้กระทำผิดได้รับความยากลำบาก หรือได้รับผลร้ายด้วยการลงโทษแต่เพียงอย่างเดียวไม่น่าจะทำให้คนประพฤติตัวดีขึ้น หรือสำนึกในการกระทำที่ไม่ดีของตัวเอง ประกอบกับเห็นว่าการลงโทษเพื่อการข่มขู่ไม่มีผลเป็นการป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดที่ได้รับโทษแล้วกลับใจไม่กระทำผิดซ้ำอีกไม่เป็นที่ช่วยให้ผู้กระทำผิดมีความสามารถที่จะกลับตัวเป็นคนดีได้เลย

¹⁷ from “The purpose of Criminal Punishment,” by Gardiner, 1958, 21 Modern L. Rev. 117, 122.

¹⁸ *Prison Law* (p. 452) Op.cit. & *Invitation to Corrections* (pp. 52-54). Op.cit.

4. การลงโทษเพื่อเป็นการตัดโอกาสกระทำความผิดได้อีก¹⁹ (Incapacitation)

เป็นวัตถุประสงค์หรือแนวคิดที่ทำให้ผู้กระทำความผิดหมดโอกาสกระทำความผิด อาจได้แก่ การจำคุกผู้กระทำความผิดไว้ตลอดชีวิต จำคุกมีกำหนดระยะเวลา การประหารชีวิต เป็นต้น โดยประสงค์จะกำจัดผู้กระทำความผิดให้ออกไปจากสังคมอย่างถาวรหรือชั่วคราวก็ตามอันเป็นการป้องกันให้คนในสังคมอยู่ได้อย่างปลอดภัย ไม่ต้องหวาดระแวงภัยจากบุคคลนั้น ๆ อีกต่อไป

2.4 วัตถุประสงค์ของการบังคับโทษจำคุก²⁰

วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของการบังคับโทษจำคุกจะไม่เหมือนกันวัตถุประสงค์ของการลงโทษที่มุ่งที่จะลงโทษให้เป็นไปตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลเป็นหลัก หากแต่ วัตถุประสงค์ของการบังคับโทษเป็นการพัฒนาจากแนวความคิดในอดีตในการลงโทษเข้ามาสู่แนวคิดยุคใหม่ที่มีความเป็นเสรีนิยมในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพตลอดทั้งศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์มากขึ้น มุ่งที่จะปรับเปลี่ยน บำบัดฟื้นฟูหรือแก้ไขพฤติกรรมของบุคคลที่บกพร่องในเรื่องต่าง ๆ ที่เป็นเหตุให้กระทำผิดกฎหมายอาญาอันเป็นกติกาสังคม ถึงขนาดไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับคนในสังคมปกติได้ จึงมีความจำเป็นที่ต้องนำคนลักษณะดังกล่าวนี้ไปปรับปรุงซ่อมแซมแก้ไข ยกระดับความเจริญทางจิตใจและพฤติกรรม ให้อยู่ในระดับเกณฑ์มาตรฐานคนปกติในสังคมนั้น ๆ ได้ ซึ่งวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษที่สำคัญมีดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้มีการดำรงชีวิตในอนาคตโดยปราศจากการกระทำความผิด และมีความรับผิดชอบต่อสังคม²¹

วัตถุประสงค์ข้อนี้มุ่งเน้นการดำรงชีวิตในอนาคตโดยปราศจากการกระทำความผิด และให้ความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งเป็นข้อที่สำคัญที่สุดและตรงต่อการบังคับโทษในทัณฑสถานที่ว่า “เมื่อมีการลงโทษจำคุกผู้กระทำความผิดครบระยะเวลาแล้ว ผู้นั้นจะออกมาดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคมอีกครั้ง” ดังนั้นในหลายประเทศในโลก เช่น สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ประเทศอังกฤษ เป็นต้น ต่างก็มีกฎหมายและหรือแนวนโยบายในการลงโทษจำคุกที่จะต้องหลีกเลี่ยงผลเสียหายกับบุคคลในการบังคับโทษจำคุก กล่าวคือต้องไม่ทำลายบุคลิกภาพของคนปกติและต้องสอดคล้องกับ

¹⁹ From Clemens Bartotlas. *Invitation to Corrections* (pp. 71-75), by Allyn & Bacon, 2002, Boston: USA., & from *When Prisoners Come Home* (pp. 64-65), by Joan Petersilia, 2003, New York: Oxford.

²⁰ กฎหมายบังคับโทษจำคุกในประเทศไทย: การบังคับโทษจำคุก (น. 33-37). เล่มเดิม.

²¹ กฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษและวิธีการเพื่อความความปลอดภัยที่จำกัดเสรีภาพ ค.ศ. 1976 แห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี. มาตรา 2.

หลักศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามรัฐธรรมนูญอยู่บนพื้นฐานของการบังคับโทษ หลักการความใกล้เคียงของชีวิตภายในและภายนอกเรือนจำเพราะนักโทษทุกคนมีโอกาสกลับเข้าสู่สังคมอีกครั้ง หากการจำคุกทำลายบุคลิกภาพของคนให้เสียไป การฟื้นฟูก็จะทำไม่ได้ผล สุดท้ายสังคมก็จะได้รับความเสียหายอีกต่อไป

2. เพื่อเป็นการคุ้มครองสังคม²²

การบังคับโทษมุ่งที่จะคุ้มครองสังคม อันเป็นภารกิจเดียวกันกับภารกิจของกฎหมายอาญา ดังนั้นเมื่อปรากฏเป็นที่แน่ชัดแล้วโดยกระบวนการยุติธรรมทางอาญาว่าบุคคลใดเป็นผู้กระทำความผิดและศาลได้พิพากษาลงโทษจำคุกแล้ว ส่วนของการบังคับโทษก็จะจำกัดเสรีภาพของนักโทษผู้นั้นเพื่อเข้าสู่มาตรการในการแก้ไขในรูปแบบต่าง ๆ ตามระยะเวลาที่สมควรโดยพิจารณาจากเหตุปัจจัยต่าง ๆ เกี่ยวกับความบกพร่องของนักโทษเป็นราย ๆ ไป ให้เป็นไปตามแผนการบังคับโทษ เมื่อบำบัดรักษาเป็นปกติแล้ว จึงปล่อยบุคคลนั้นกลับเข้าสู่สังคม วัตถุประสงค์ของการบังคับโทษจึงเป็นการคุ้มครองสังคมได้อย่างแท้จริง ถ้าหากได้กระทำอย่างมีประสิทธิภาพหรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ภารกิจของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากลับกรองเอาคนที่กระทำความผิดกฎหมายเข้ารับโทษจำคุก ภารกิจของกฎหมายบังคับโทษจะทำการแก้ไขพฤติกรรมชั่วของคนที่ได้กระทำความผิดกฎหมายอาญาให้เป็นคนดีของสังคม

อย่างไรก็ตาม การแก้ไขผู้กระทำความผิดในปัจจุบัน แม้จะเป็นแนวทางที่ยอมรับกันในวงการราชทัณฑ์โดยทั่วไป แต่ก็ยังเป็นที่ยังสงสัยว่าจะได้รับผลตามวัตถุประสงค์เพียงไร เพราะการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดจะมีอุปสรรคหลายประการ กล่าวคือ²³

(1) ผู้กระทำความผิดได้สูญเสียบุคลิกภาพไปแล้วโดยถูกหล่อหลอมและขัดเกลาให้มีบุคลิกลักษณะเช่นนั้นมาเป็นเวลานาน แต่ใช้เวลาในเรือนจำไม่นานในการที่จะแก้ไขฟื้นฟูให้ฟื้นคืนจิตสำนึกที่ดีกลับมา และปรับตัวเข้ากับคนโดยทั่วไปในสังคมนั้นทำได้ยาก

(2) การลงโทษเพื่อการแก้ไขนั้น จะขัดกับความรู้สึกของคนในสังคมว่าผู้กระทำความผิดไม่ควรได้รับการปฏิบัติที่ดีกว่าคนปกติทั่วไป ซึ่งเป็นไปตามหลักของเบนเทม (Bentham) ที่ว่า “หลักการได้รับประโยชน์ที่น้อยกว่า” (Principle less eligibility) ทั้งนี้เพราะคนโดยทั่วไปจะเห็นว่าเป็นการไม่เป็นธรรมที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับประโยชน์มากกว่าคนทั่วไป เช่น ผู้กระทำความผิดจะได้รับการอบรมแก้ไขฝึกวิชาชีพ สวัสดิการ อาหาร ที่อยู่อาศัย ตลอดจนการจัดการศึกษา การหางาน ในขณะที่คนทั่วไปในสังคมอีกจำนวนมากไม่ได้รับบริการดังกล่าว ความรู้สึกของคนทั้งปวงดังกล่าวเห็นว่าขัดกับหลักการแก้ไขฟื้นฟู

²² From *When Prisoners Come Home*, by Joan Petersilia, 2003, New York; Oxford.

²³ หลักทัณฑ์วิทยา (น. 30-31). เล่มเดิม.

(3) การแก้ไขฟื้นฟูเหมาะสมสำหรับผู้กระทำผิดบางประเภทเท่านั้น เช่นผู้กระทำผิดครั้งแรก ซึ่งได้กระทำผิดไปเพราะอารมณ์ชั่ววูบหรือโดยพลั้งพลาด หรือทำไปเพราะความจำเป็น การแก้ไขฟื้นฟูไม่ทำให้กระทำผิดซ้ำขึ้นอีกย่อมมีทางทำสำเร็จได้มาก แต่สำหรับผู้กระทำความผิดที่เคยกระทำผิดและถูกลงโทษมาหลายครั้งแล้ว หรือพวกอาชญากรอาชีพหรือพวกทำผิดติดนิสัย โอกาสที่จะแก้ไขฟื้นฟูให้กลับตัวจะยอมเป็นไปได้น้อย ดังนั้น การแก้ไขฟื้นฟูจึงไม่สามารถทำให้ผู้กระทำความผิดกลับตัวได้ทุกกรณีไป

3. เพื่อปรับปรุงแก้ไข บำบัดพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย²⁴

เป็นการยกระดับสามัญสำนึกและพฤติกรรมที่ไม่ดีของผู้กระทำความผิดให้ขึ้นมาอยู่ในระดับปกติ โดยมีหลักการว่ามนุษย์เป็นประติสฐกรรมที่ธรรมชาติสร้างขึ้นเป็นพิเศษให้สามารถเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ได้ และสามารถพัฒนาปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนิสัยและพฤติกรรมได้ จึงต้องมีการส่งเสริมคุณค่าในตัวบุคคล ส่งเสริมความสามารถของบุคคล ต้องแสดงผลลัพธ์ของความคิดและการกระทำ รวมทั้งผลลัพธ์ทางเศรษฐกิจสำหรับความเป็นไปได้ที่จะหาเลี้ยงชีพเพื่อชดเชยจุดอ่อนหรือสิ่งบกพร่องของแต่ละบุคคล ซึ่งการบำบัดปรับปรุงแก้ไขนี้นักโทษแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน แต่จะต้องมีวิธีการวิเคราะห์หาสาเหตุและวางแผนการบังคับโทษเป็นราย ๆ ไป อันจะยังผลสุดท้ายให้เกิดคือ เมื่อนักโทษพ้นโทษแล้วไม่กระทำความผิดซ้ำอีก

วัตถุประสงค์ของการลงโทษและวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษ เป็นสิ่งที่ต้องนำมาใช้ผสมผสานร่วมกันอย่างเหมาะสมสำหรับการบังคับโทษจำคุก ภารกิจของงานราชทัณฑ์ต้องยึดถือวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษไว้เป็นหลักการอันสำคัญก่อน และการตรากฎหมายมาใช้บังคับก็ต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษอย่างชัดเจนด้วย เนื่องจากเป้าหมายสุดท้ายของการบังคับโทษจำคุกคือ สามารถที่จะเปลี่ยนอาชญากรให้ปรับปรุงแก้ไขตัวเองและทัศนคติให้มีความคิดอย่างเป็นปกติมากที่สุดก่อนปล่อยผู้นั้นออกสู่สังคมภายนอกเรือนจำและคาดว่าจะไม่มีมีการกระทำความผิดซ้ำอีก จัดว่าเป็นตัวชี้วัดประสิทธิภาพของการบังคับโทษจำคุกที่สำคัญ อันเป็นความรับผิดชอบร่วมกันของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทั้งระบบ

²⁴ จาก กฎหมายบังคับโทษจำคุกในประเทศไทย: การบังคับโทษจำคุก (คุณฉันทิพนธ์ปริญญาคุณฉันทิต), โดย ธาณี วรภัทร์, 2552, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. อ้างถึงใน *Invitation to Corrections*, by Clemens Bartollas, 2002, Boston: USA. Allyn & Bacon.

2.5 หลักนิติธรรม (The Rule of Law)

หลักนิติธรรม (The Rule of Law) เป็นคำที่เรียกในประเทศอังกฤษ ส่วนในประเทศภาคพื้นยุโรปเรียกว่า “หลักนิติรัฐ” (Legal State) ทั้งสองคำนี้มีความหมายก็คือ “หลักแห่งกฎหมาย” อันเป็นแนวคิดที่ว่ากฎหมายเป็นเครื่องมือในการสร้างสังคมที่สืบทอดมาจากปรัชญากฎหมายธรรมชาติ (The Natural Law Theory) โดยมีวิวัฒนาการขึ้นในประเทศอังกฤษจนกลายเป็นทฤษฎีกฎหมายที่สำคัญ

เอ.วี. ไคซี นักกฎหมายชาวอังกฤษผู้มีชื่อเสียง ได้อธิบาย “หลักนิติธรรม” ว่าหมายถึงการปกครองที่ทุก ๆ คนมีความเสมอภาคกันตามกฎหมาย ไม่มีผู้ใดอยู่เหนือกฎหมายหรือมีอภิสิทธิ์ใด ๆ ทั้งสิ้น เสรีภาพของมนุษย์ต้องได้รับการยอมรับและนับถือ บุคคลจะมีความผิดเมื่อมีกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด บุคคลจะถูกลงโทษต้องกระทำโดยการพิจารณาพิพากษาของศาลสถิตยุติธรรมที่มีอำนาจอิสระและเด็ดขาดตามกฎหมายของรัฐ

หลักนิติธรรมยังก่อให้เกิดทฤษฎีกฎหมายขึ้นอีกหลายทฤษฎี ปรัชญากฎหมายธรรมชาติถือว่ากฎหมายขึ้นอยู่กับเหตุผลที่มีอยู่โดยธรรมชาติ ซึ่งแตกต่างจากปรัชญาบ้านเมือง (The Positive Law Theory) ที่ถือว่ากฎหมายเป็นคำบัญชาของผู้มีอำนาจสูงสุดของรัฐ

หลักนิติธรรมในทางรัฐศาสตร์เป็นความหมายหนึ่งของการปกครองระบอบประชาธิปไตย หมายถึงการปกครองโดยยึดหลักและภายใต้ขอบเขตของกฎหมายโดยกฎหมายจะต้องให้ความยุติธรรมแก่ทุกคน เพราะที่ปรากฏพบมีกฎหมายที่บัญญัติขึ้นมีข้อบกพร่องสมควรแก้ไขในความหมายนี้ไม่สนับสนุนให้ใช้กฎหมายอยู่เหนือกฎหมาย เช่น การประกาศทัณฑ์ หรือการตั้งศาลเดี่ยว (Kangaroo Court)²⁵

รัฐธรรมนูญที่จะเป็นหลักแห่งนิติรัฐได้นั้น จำต้องมีบทบัญญัติในประการสำคัญกล่าวถึงหลักประกันสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชน เช่น เสรีภาพในร่างกาย ในทรัพย์สิน ในการทำสัญญา และในการประกอบอาชีพ โดยนัยนี้รัฐจึงมีฐานะเป็นคนรับใช้ของสังคมโดยถูกควบคุมอย่างเคร่งครัด จะเห็นได้ว่า การที่รัฐจะเคารพต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนได้นั้น ย่อมมีอยู่วิธีเดียว ก็คือ การที่รัฐยอมตนอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายโดยเคร่งครัดเท่านั้น

²⁵ วันชัย ม้าสุวรรณ. *หลักนิติธรรม*. สืบค้น 3 ตุลาคม 2556, จาก

หลักเกณฑ์ที่จะพิจารณาว่าประเทศใดใช้หลักนิติรัฐ จะต้องมียุทธศาสตร์ดังนี้²⁶

(1) ประเทศนั้น กฎหมายจะต้องบัญญัติรับรองในเรื่องสิทธิและเสรีภาพของประชาชน ถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐเข้ามาล่วงเกินสิทธิและเสรีภาพของประชาชน หรือห้ามมิให้ประชาชนใช้สิทธิและเสรีภาพ เจ้าหน้าที่ของรัฐย่อมมีความผิดในทางอาญา

(2) ประเทศนั้น จะต้องแบ่งแยกขอบเขตอำนาจอธิปไตยไว้อย่างชัดเจน ได้แก่ อำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร และอำนาจตุลาการ โดยมีการควบคุมกลไกการใช้อำนาจของรัฐ หรืออำนาจของเจ้าหน้าที่ของรัฐให้อยู่ในกรอบอำนาจ และอยู่ภายใต้กฎหมายอย่างเคร่งครัด

(3) ประเทศนั้น ผู้พิพากษาจะต้องมีอิสระในการพิจารณาและพิพากษาคดี โดยไม่ถูกก้าวท้าวหรือแทรกแซงจากอำนาจบริหาร และประการสำคัญจะต้องมีตุลาการศาลปกครองไว้ทำหน้าที่ควบคุมการกระทำในทางปกครองของเจ้าหน้าที่ของรัฐ

แนวความคิดเรื่องนิติรัฐนี้เองก่อให้เกิด หลักนิติธรรม (The Rule of law) ขึ้นในระบบกฎหมายต่าง ๆ อันมีที่มาจากแนวคิดของอริสโตเติลที่ว่า การปกครองที่ดีไม่ใช่การปกครองโดยพลุชน หากแต่เป็นการปกครองโดยกฎหมาย เพราะการปกครองโดยพลุชนย่อมเสี่ยงต่อการปกครองตามอำเภอใจ ขณะที่การปกครองโดยกฎหมายเอื้ออำนวยให้เกิดความเสมอภาค (equality) และเสรีภาพ (liberty) มากกว่า เพราะการปกครองโดยหลักนิติธรรม ทุกคนจะมีความเสมอภาคกันในสายตาของกฎหมาย และมีเสรีภาพ คือ ปราศจากความหวาดระแวงว่าจะมีการใช้อำนาจตามอำเภอใจโดยชนชั้นปกครอง แนวความคิดนี้จึงเป็นที่มาของ ลัทธิรัฐธรรมนูญนิยม (constitutionalism) ซึ่งในอีกแง่หนึ่งมีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า Law and Order หรือ บ้านเมืองมีข้อมีแป นั่นเอง

ในทางปกครอง การปกครองโดยหลักนิติธรรมก็คือ หลักการที่ว่า บรรดาเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ว่าจะเป็นโดยการเลือกตั้งหรือแต่งตั้ง ต้องกระทำการภายใต้กฎหมาย และรัฐธรรมนูญการปกครอง โดยใช้อำนาจภายในขอบเขตซึ่งกฎหมายกำหนดไว้ให้ ดังนั้น การปกครองโดยหลักนิติธรรมในนัยที่จะให้เกิดความเป็นธรรมนั้น จะต้องมีการออกกฎหมายที่เป็นธรรมด้วย

สรุปได้ว่า หลักนิติธรรม ก็คือ “การปกครองประเทศโดยกฎหมาย กล่าวคือ บุคคลเสมอภาคกันในกฎหมาย บุคคลจักต้องรับโทษในการกระทำผิดอันใด ต่อเมื่อมีกฎหมายบัญญัติไว้ว่าการกระทำนั้นเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และจะต้องได้รับการพิจารณาจากศาลยุติธรรมที่มีความเป็นอิสระในการชี้ขาดตัดสินคดี ไม่ว่าจะป็นข้อพิพาทที่เกิดขึ้นระหว่างเอกชนด้วยกันเอง

²⁶ กำหนด โสภณวสุ. ความหมายของคำว่านิติธรรม. สืบค้น 1 ตุลาคม 2556, จาก

ก็ดี หรือระหว่างเอกชนกับรัฐก็ดี” อาจถือได้ว่าหลักนิคิธรรมนั้น เป็นหลักสำคัญของนิติรัฐตลอดจน เป็นรากแก้วของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยโดยแท้²⁷

2.6 ทฤษฎีติดตรา (Labeling theory)²⁸

ทฤษฎีติดตรา (Labeling theory) หรือเรียกอีกอย่างว่า “ทฤษฎีการประทับตรา” เป็นแนวคิดที่เน้นปฏิกริยาของสังคมต่อผู้กระทำความผิดมากกว่าเน้นที่การกระทำความผิดของบุคคล นักทฤษฎีประทับตรากล่าวว่า เมื่อบุคคลใดได้ละเมิดบรรทัดฐาน สังคมจะติดตราว่าบุคคลนั้น เป็นผู้กระทำความผิด ทำให้บุคคลที่ถูกติดตรากลับตัวได้ยากซึ่งเท่ากับผลักดันให้พวกเขาไปกระทำความผิดซ้ำอีก

ที่มาของทฤษฎีนี้ พัฒนามาจากแนวคิดของ Howard S. Becker²⁹ นักสังคมวิทยาชาวชิคาโก เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ทฤษฎีการกระทำตอบโต้ทางสังคม (Social reaction theory) ซึ่งมีสาระสำคัญสรุปได้ว่า การกระทำใดใดก็ตามที่เรียกว่าเป็น “พฤติกรรมเบี่ยงเบน (deviant behavior)” โดยเนื้อแท้ของมันแล้ว ไม่ได้ขึ้นอยู่กับผู้กระทำความผิดนั้น โดยตรง แต่เป็นแนวโน้มที่คนส่วนใหญ่มีการประทับตราในเชิงลบให้กับพฤติกรรมนั้น ๆ ที่เขาเห็นว่าผิดแปลกแตกต่างไปจากบรรทัดฐานที่สังคมคาดหวังหรือต้องการให้เป็น ดังนั้น พฤติกรรมเบี่ยงเบนในมุมมองของทฤษฎีนี้ จึงเน้นไปที่ปฏิกริยาของสังคมที่มีต่อผู้กระทำความผิดมากกว่าเนื้อหาสาระของการกระทำนั้น โดยตรง

แนวคิดดังกล่าวก็พอมีเหตุผลสนับสนุนอยู่ ดังจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมอย่างเดียวกันในสังคมหนึ่งอาจจะเป็นสิ่งผิด ในขณะที่อีกสังคมหนึ่งอาจจะมองว่าเป็นพฤติกรรมปกติ การปล้นคนรวยแล้วนำทรัพย์สินที่ได้ไปช่วยเหลือคนจนของโจรสมัยก่อน แม้จะผิดกฎหมายแต่สังคมก็มองด้วยความชื่นชม เมื่อพ้นโทษออกมาแล้วสังคมก็ยังให้การยอมรับก็มีตัวอย่างอยู่ให้เห็น การฆ่ากันในสนามรบของทหาร ถูกยกย่องว่าเป็นสิ่งมีเกียรติ เป็นสัญลักษณ์ของความกล้าหาญ ในขณะที่วัยรุ่นนัยกพวกตีกันถูกมองว่าเป็นพฤติกรรมเลวร้าย สตรีมีสามีคราวเดียวกันหลายคนถูกประณามในสังคมทั่วไป แต่ในกลุ่มชนที่ยอมรับวัฒนธรรมการมีครอบครัวแบบเมียเดียวหลายผัวหรือ “polyandry” เช่น ชาวธิเบตบางกลุ่มในเนปาลหรืออินเดีย การกระทำเช่นนั้นก็มีใช่สิ่งผิดปกติ

²⁷ แหล่งเดิม.

²⁸ จำนงค์ อธิวัฒน์สิทธิ. พฤติกรรมเบี่ยงเบนและปัญหาสังคม. สืบค้น 1 พฤศจิกายน 2556, จาก <http://www.eu.lib.kmutt.ac.th>.

²⁹ สุข มินุช. อาชญากรกับทฤษฎีการประทับตรา. สืบค้น 3 พฤศจิกายน 2556, จาก <http://www.br.correct.go.th>.

สำหรับพวกเขาเลย สมัยหนึ่ง การสูบบุหรี่ถือเป็นพฤติกรรมปกติ แต่ปัจจุบันกลายเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย

Lemert นักทฤษฎีการประทัตตราได้แบ่งประเภทของพฤติกรรมเบี่ยงเบนไว้เป็น 2 ประเภท ได้แก่การเบี่ยงเบนขั้นต้นและการเบี่ยงเบนขั้นที่สอง³⁰

การเบี่ยงเบนขั้นต้น (primary deviant) หมายถึง การกระทำผิดที่คนทั่วไปประพฤติปฏิบัติกัน แต่ไม่ถูกสังคมตราหน้าว่าผู้กระทำผิดเป็นคนเลว เช่น การกระทำผิดของพวกชนชั้นสูงที่ น้อราษฎร์บังหลวงหรือ โกงภาษี หรือการทำผิดของคณธรรมดาทั่วไปที่เกือบทุกคนเคยทำผิดกฎหมายหรือผิดศีลธรรมมาแล้ว แต่สังคมเพิกเฉยไม่ถือว่าเป็นความผิดที่จะต้องประณามเหยียดหยาม เช่น การทำผิดกฎจราจร ได้แก่ ไม่ข้ามถนนตรงทางม้าลาย ฝ่าสัญญาณไฟจราจร เป็นต้น โดยปกติในการกระทำผิดนั้นถ้าไม่ถูกสังคมประณาม ผู้กระทำผิดมักไม่คิดว่าตนเป็นผู้เบี่ยงเบน แต่ถ้ากระทำ ความผิดแล้วคนในสังคมรู้และถูกประณาม บุคคลนั้นจะกลายเป็นคนที่มีตราติดตัวว่าเป็นคนไม่ดี และทำให้รู้สึกว่าเป็นคนไม่ดีจริง ๆ คนพวกนี้จึงมักกระทำผิดซ้ำอีกจนเป็นผู้เบี่ยงเบนโดยสมบูรณ์ไปในที่สุด

การเบี่ยงเบนขั้นที่ 2 (secondary deviant) หมายถึง การกระทำความผิดที่สังคมรับรู้และลงโทษเอาผิดกับผู้ที่กระทำ พร้อมทั้งตราว่าเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคมหรือถือว่าบุคคลนั้นเป็นบุคคลอันตรายต่อสังคม เป็นการกระทำผิดที่ถูกสังคมต่อต้านหรือมีปฏิกิริยาโดยการตราหรือประณามผู้กระทำผิดว่าเป็นคนเลว คนไม่ดี ทำให้ผู้กระทำผิดรู้ว่าตนเป็นผู้เบี่ยงเบน ซึ่งเป็นผลมาจากความกดดันของสังคมที่มีต่อบุคคล การติตราของสังคมนั้นเป็นการผลักดันให้บุคคลที่เคยทำความผิดมาครั้งหนึ่งต้องกลายเป็นคนที่สังคมไม่ยอมรับตลอดไป เช่น ในกรณีของนักโทษที่ถูกปล่อยออกมาจากคุกมักจะหางานทำไม่ได้ เนื่องจากไม่มีคนเชื่อใจว่าจะกลับตัวเป็นคนดีได้ คนเหล่านี้จึงจำเป็นต้องทำผิดซ้ำแล้วซ้ำอีก และอาจทำผิดร้ายแรงยิ่งขึ้น เพราะสังคมไม่เปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดได้กลับตัวเป็นคนดี

นอกจากนี้ยังมีคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์ไม่เคยกระทำผิดหรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเลย แต่บังเอิญโชคร้ายถูกกล่าวหาและสังคมตราว่าเป็นผู้กระทำผิดก็มี เช่น ถูกกล่าวหาว่าฆ่าคนตาย ขโมยของ ลักลอบเป็นซู้กับสามีหรือภรรยาผู้อื่น การถูกกล่าวหา ถูกประณาม หรือถูกตราหน้า เช่นนั้น อาจเป็นผลทำให้ผู้บริสุทธิ์กลายเป็นผู้กระทำผิดจริง ๆ ในภายหลังได้

³⁰ จานงค์ อธิวัฒน์สิทธิ์. พฤติกรรมเบี่ยงเบนกับการเสียระเบียบในสังคม. สืบค้น 2 พฤศจิกายน 2556, <http://www.udru.ac.th/website/attachment/elearning/02/21.pdf>.

ทฤษฎีการประทับตราพยายามชี้ให้เห็นว่าสังคมนั้นมีส่วนทำให้บุคคลกลายเป็นผู้กระทำความผิดซ้ำ เพราะไม่เปิดโอกาสให้คนแก้ตัว บางครั้งคนมีอำนาจกระทำความผิดก็ไม่ถูกลงโทษ ในขณะที่บางคนทำผิดเล็กน้อยก็ถูกลงโทษอย่างรุนแรง ซึ่งก็ได้รับการยอมรับเป็นอย่างกว้างขวาง มีการนำไปประยุกต์พัฒนาต่อยอดทั้งในด้านสังคมวิทยา อาชญาวิทยาและจิตวิทยา อย่างไรก็ตามแนวคิดนี้ก็ถูกวิพากษ์วิจารณ์อยู่ไม่น้อย โดยเห็นว่าแนวทฤษฎีนี้ ไม่ได้มีการนำเสนอแนวทางในการแก้ปัญหาพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างเป็นรูปธรรมเท่าที่ควร นอกจากจะแสดงความเห็นอกเห็นใจคนด้วยโอกาสในสังคมที่มักตกเป็นอาชญากรเท่านั้น แต่ถึงกระนั้น ทฤษฎีการประทับตรามีประโยชน์ต่อวงการอาชญาวิทยามาก เพราะได้มีการนำแนวคิดไปปรับใช้ในการแก้ไขผู้กระทำความผิด โดยเฉพาะความผิดเล็กน้อยหรือความผิดครั้งแรกที่ไม่ร้ายแรง โดยให้บุคคลเหล่านี้ได้มีโอกาสแก้ตัว ในลักษณะการพิพากษาให้รอลงอาญาหรือการคุมประพฤติ แม้ผู้ที่ถูกตัดสินจำคุกไปแล้วระยะหนึ่ง เมื่อมีความประพฤติดี มีพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่าสำนึกตระหนักในการกระทำความผิดก็มีการลดโทษให้ หรือพักการลงโทษ ปล่อยตัวก่อนกำหนดพ้นโทษจริงตามคำพิพากษาของศาล รัฐบาลเองก็มีนโยบายในการพัฒนาฝึกฝนอบรมผู้กระทำความผิดทั้งในด้านความรู้ ความคิดและจิตสำนึก ให้เกิดการเรียนรู้ในสิ่งที่ดี ลดการประทับตราของสังคม ซึ่งจะทำให้เขาสามารถปรับปรุงตัวและกลับเข้าสู่สังคมได้ตามปกติ ไม่ถดถอยยอมรับตัวเองว่าเป็นอาชญากรโดยสันดานและสิ้นหนทางที่จะเลือกเดินต่อไปในวันข้างหน้า

2.7 หลักเกณฑ์และมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการพัฒนาทะเบียนประวัติประวัติอาชญากรรม

กระบวนการยุติธรรมทางอาญา เป็นกระบวนการที่มีความเชื่อมต่อโดยมีขั้นตอนตามที่กฎหมายกำหนดไว้ซึ่งในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาอยู่ในความรับผิดชอบของหลายหน่วยงาน ซึ่งมีภารกิจและหน้าที่ที่แตกต่างกันออกไป ไม่ว่าจะเป็นการป้องกันอาชญากรรม การสอบสวน ฟ้องร้อง การพิจารณาคดี หรือแม้กระทั่งการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำความผิด แต่ทั้งหมดนี้มีจุดมุ่งหมายร่วมกัน คือ การสร้างความยุติธรรมให้เกิดขึ้นในสังคม เมื่อวิเคราะห์ถึงความมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาไทยในกระบวนการยุติธรรมทางอาญากระแสหลัก ได้แก่ ตำรวจ อัยการ ศาล ราชทัณฑ์ และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมที่เกี่ยวข้อง อาจได้แก่ งานคุมประพฤติ งานคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ เป็นต้น พบว่าในปัจจุบันยังมีปัญหาที่น่าพิจารณา คือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมต่าง ๆ ยังขาดข้อมูลที่ชัดเจน มีความเชื่อมต่อและสัมพันธ์กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อันจะก่อให้เกิดการกำหนดนโยบายในการบริหารจัดการกระบวนการยุติธรรม ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน อีกทั้งยังขาดการแสดงผลอันเป็นเครื่องวัดประสิทธิภาพของการทำงานของกระบวนการยุติธรรม ในลักษณะสังเคราะห์

เป็นภาพรวม และกระบวนการยุติธรรมที่วิเคราะห์ได้ในแต่ละหน่วย ซึ่งระบบงานที่มีอยู่นั้นยังขาดความเชื่อมโยงที่ต่อเนื่องและขาดการตรวจสอบกันระหว่างหน่วยงาน

จากการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทย พบว่าทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาได้มีการจัดทำและจัดเก็บข้อมูลด้วยเหตุที่เห็นถึงความสำคัญของข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมต่าง ๆ เป็นอย่างมาก แต่การจัดทำและจัดเก็บยังอยู่ในรูปแบบที่ต่างฝ่ายต่างทำไปตามลักษณะเนื้อหาของแต่ละหน่วยงานที่รับผิดชอบ อีกทั้งการกำหนดข้อมูล ประเภท ลักษณะของเนื้อความที่ต้องจัดเก็บ ก็เป็นไปตามค่านิยม ความเข้าใจของแต่ละหน่วยงานที่จะกำหนดผลที่ออกมา จึงทำให้ข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมของแต่ละหน่วยงานที่บางครั้งเป็นเรื่องเดียวกันแต่กลับมีข้อมูลที่แตกต่างกัน และเหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะขาดความเป็นเอกภาพในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลที่มีอยู่นั่นเอง

2.7.1 การจัดทำข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมในกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย³¹

การดำเนินงานกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในปัจจุบันนี้ประเทศไทยมีองค์กรที่มีหน้าที่ดำเนินงานกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ทั้งหมด 5 หน่วยงานคือ

1. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
2. สำนักงานอัยการสูงสุด
3. สำนักงานศาลยุติธรรม
4. กรมราชทัณฑ์
5. กรมคุมประพฤติ

โดยแต่ละหน่วยงานมีรูปแบบการนำเสนอ การเก็บรวบรวมที่แตกต่างกันออกไปในรูปแบบของหน่วยงานตนเอง ซึ่งผู้เขียนได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมของแต่ละหน่วยงาน ดังต่อไปนี้

(1) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ตำรวจถือได้ว่าเป็นองค์กรเบื้องต้นของรัฐในการดำเนินคดีอาญาและตำรวจมีอำนาจหน้าที่ดำเนินคดีอาญาได้โดยอิสระ เป็นเจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่รักษาความ

³¹ จาก โครงการศึกษาแนวทางการบูรณาการข้อมูลสถิติกระบวนการยุติธรรมทางอาญา, โดย คณะนิติศาสตร์ปริทัศน์ พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2554, กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.

สงบเรียบร้อยของประชาชน ทำการอันเกี่ยวกับการจับกุมปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมาย ซึ่งตน มีหน้าที่ต้องจับกุมหรือปราบปราม³²

ในการดำเนินการเจ้าพนักงานตำรวจจะมีอำนาจสืบสวนและอำนาจสอบสวน เป็นหลัก เมื่อพิจารณาจากตัวบทกฎหมายพบว่า การเข้าสู่ระบบของงานตำรวจเกิดได้ 2 ทาง คือทางที่หนึ่ง เกิดจากการที่ประชาชนมาร้องทุกข์กล่าวโทษว่ามีการกระทำความผิดทางอาญาเกิดขึ้น ทางที่สอง เกิดขึ้นในกรณีความผิดซึ่งหน้า ที่เจ้าพนักงานตำรวจเป็นผู้พบการกระทำความผิดนั้น ในระบบ กฎหมายกำหนดให้เมื่อมีการเริ่มต้นคดีเจ้าพนักงานตำรวจต้องดำเนินการคือสืบสวนสอบสวนเพื่อ หาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในดำเนินคดีกับผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด และต้อง ดำเนินคดีจนกว่าคดีจะออกจากระบบ โดยคดีในชั้นเจ้าพนักงานตำรวจนี้จะสามารถออกจากระบบ ได้จะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขของบทบัญญัติกฎหมายดังนี้คือ กรณีที่หนึ่ง หากพยานหลักฐาน เพียงพอก็จะนำส่งพนักงานอัยการพิจารณาคำเนินคดีต่อ กรณีที่สอง การปล่อยตัวเมื่อสืบสวนแล้ว ไม่พบพยานหลักฐานใดที่สามารถระบุหรือมีเหตุอันเชื่อได้ว่าเป็นผู้กระทำความผิด กรณีที่สาม เมื่อการดำเนินคดีสิ้นสุดด้วยเหตุการลงโทษและมีผลการดำเนินคดีอาญาระงับในชั้นเจ้าพนักงาน ตำรวจ เช่น การเปรียบเทียบปรับ เป็นต้น

บทบัญญัติกฎหมายกำหนดให้ตำรวจ ทำหน้าที่แสวงหาพยานหลักฐานใช้มาตรการ ต่าง ๆ ในทางอาญาได้หลายอย่าง เช่น การค้น การจับ การควบคุมตัว ฯลฯ มีอำนาจเปรียบเทียบ ปรับ การขอหมาย มีความใกล้ชิดกับพยานหลักฐานทางคดีมากที่สุด โดยระบบของกฎหมายจึงมี ตัวชี้วัดหลายข้อที่ต้องนำไปประยุกต์ เพื่อจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมต่อไป เช่น การแสวงหาพยานหลักฐานด้วยมาตรการต่าง ๆ ในทางอาญา ต้องมีการตรวจสอบและการคุ้มครอง สิทธิและเสรีภาพของประชาชนในการใช้อำนาจต่าง ๆ ของเจ้าพนักงานตำรวจ ประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพของการดำเนินการ

การจัดเก็บข้อมูลของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พบว่า มีการจัดเก็บและแสดงข้อมูลเป็น รายเดือน โดยจำแนกตามฐานความผิด การรับแจ้ง การจับกุม และคดีเก่า โดยภาพรวม และ โดยจำแนกตามสำนักงานตำรวจต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด นอกจากนี้ ข้อมูล ที่ถูกแสดงมากและย้อนหลังหลายปีคือ ข้อมูลเกี่ยวกับตำรวจจราจร แสดงความผิดฐานต่าง ๆ ที่ เกี่ยวกับการจราจร มีการจำแนกความเสียหาย ชนิดของรถ ฯลฯ มีการจัดเก็บข้อมูลเพื่อการใช้งาน ภายในสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นหลัก โดยใช้เครือข่ายฐานข้อมูลของโครงการ POLIS รวบรวม ข้อมูลโดยฝ่ายประมวลผลข้อมูลศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศกลาง โดยแบ่งข้อมูลออกเป็น 3 กลุ่มงาน ได้แก่

³² ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2(16).

- 1) งานคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ และเหตุที่ต้องรายงานด่วน
- 2) งานคดีอาญาทั่วไป
- 3) งานคดีอุบัติเหตุจราจรทางบก

รายงานข้อมูลเกี่ยวกับคดีของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ สามารถแสดงข้อมูลได้อย่างครบถ้วน ได้แก่ อัตรากำลัง ระดับชั้น งบประมาณ ในส่วนของรายงานประจำปีของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ส่วนรายงานข้อมูลคดีอาญาต่าง ๆ นั้น ต้องพึ่งพาการรายงานข้อมูลคดีจากกองบังคับการ และสถานีตำรวจทั่วประเทศ ผ่านเครือข่าย POLIS ซึ่งเป็นระบบการบันทึกข้อมูลอัตโนมัติ หรือ Client Server ทำให้มีประสิทธิภาพในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการใช้งานในหน่วยงานของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นอย่างดี นอกจากนี้ในรายงานยังจัดทำข้อมูลตามปีงบประมาณและตามปีปฏิทิน อีกทั้งมีการแสดงข้อมูลเปรียบเทียบย้อนหลังกว่า 5 ปี ทำให้เห็นปรากฏการณ์สถานการณ์คดีต่าง ๆ ที่เกิดความเปลี่ยนแปลง แต่ไม่รวมข้อมูลคดีอาญาของหน่วยงานอื่น เช่น สำนักงานศาลยุติธรรม และสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อการเปรียบเทียบ เนื่องจากระบบ POLIS มิได้เชื่อมต่อกับเครือข่ายของหน่วยงานอื่นโดยตรง

อย่างไรก็ตามระบบเครือข่ายการเก็บรวบรวมการรายงานข้อมูลอัตโนมัติหรือระบบ POLIS มีต้นทุนที่สูง ต้องอาศัยการสนับสนุนในเรื่องบุคลากรและอุปกรณ์เครือข่ายจากหน่วยงานภายนอก ด้วยเหตุนี้ หากหน่วยงานอื่นประสงค์จะเชื่อมต่อข้อมูลกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ อาจต้องมาทำบันทึกความร่วมมือระหว่างหน่วยงานด้านบุคลากรและงบประมาณ เพื่อให้โครงการเชื่อมต่อข้อมูลสามารถทำได้

(2) สำนักงานอัยการสูงสุด

การจัดทำรายงานทางคดีของสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายสารสนเทศ สำนักงานวิชาการ สำนักงานอัยการสูงสุด เป็นผู้ดำเนินการรวบรวมและจัดทำรายงานประจำปี ในรายงานนำเสนอข้อมูลเป็นส่วน ๆ

ข้อมูลที่แสดงสามารถชี้ให้เห็นภาพองค์กรอัยการให้เห็นถึงความโปร่งใส ตรวจสอบได้ และเป็นประชาธิปไตยตามหลักกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่ดี กล่าวคือ รายงานของอัยการแจกแจงข้อมูลขององค์กร ตั้งแต่การแบ่งส่วนราชการ อัตรากำลัง งบประมาณ ผลการดำเนินการต่าง ๆ แม้กระทั่งงานนอกงบประมาณ ข้อมูลคดีตามปีงบประมาณ และข้อมูลคดีตามปีปฏิทิน ข้อมูลคดีเปรียบเทียบ และข้อมูลอื่น ๆ มีความชัดเจนที่เพียงพอต่อการตรวจสอบได้ Accountability จากหน่วยงานภายนอกและประชาชน เห็นได้จากผลการแพ้หรือชนะในการดำเนินคดี ซึ่งอาจเป็นผลเสียต่อประสิทธิภาพของการทำงานได้ แต่สำนักงานอัยการสูงสุดก็ได้แสดงข้อมูล โดยเฉพาะข้อมูลเปรียบเทียบของสำนักงานอัยการสูงสุดทำได้ครบถ้วนสมบูรณ์ ซึ่งข้อมูลที่น่าเสนอ ได้แก่

ข้อมูลการรับสำนวนฟ้อง (คดี/ราย) ข้อมูลการตั้งฟ้องและตั้งไม่ฟ้อง (คดี/ราย) ข้อมูลคดีที่อัยการสั่งให้พนักงานสอบสวนทำสำนวนมาใหม่หรือแจ้งให้หาพยานหลักฐานเพิ่มเติม ข้อมูลการไต่ถามทักท้วงคดีในชั้นอัยการ ข้อมูลจำนวนคดีที่มีการใช้มาตรการทางเลือก ข้อมูลจำนวนคดีที่ตั้งฟ้อง/ไม่ฟ้อง โดยอัยการสูงสุด และข้อมูลผลการดำเนินคดีอาญาของอัยการ เป็นต้น

จากการศึกษาพบว่าสำนักงานอัยการมีการจัดระบบการเก็บรวบรวมข้อมูลตามกฎหมายที่ค่อนข้างละเอียดถี่ถ้วนในการเข้าสู่ระบบและการออกจากระบบของงานอัยการ ซึ่งเป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย มีการจำแนกข้อมูลตามฐานความผิด เช่นเดียวกับของศาล มีการแสดงข้อมูลที่เชื่อมต่อการทำงานตามระบบกฎหมายแสดงออกมาเป็นข้อมูลในระบบได้อย่างดี เช่น ข้อมูลเรื่องการใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย (พบเฉพาะรายงานของอัยการ) ซึ่งเป็นไปตามตัวชี้วัดในหลักการตรวจสอบการดำเนินการตามกฎหมายระหว่างองค์กร ดังนั้นสำนักงานอัยการจึงมีรูปแบบการแสดงผลข้อมูลในองค์กรอย่างครบถ้วน ได้แก่ อัตรากำลัง ระดับชั้น งบประมาณ ผลงานในส่วนอื่น ๆ นอกจากนี้ในรายงานยังจัดทำข้อมูลตามปีงบประมาณและตามปีปฏิทิน อีกทั้งมีการแสดงผลข้อมูลเปรียบเทียบย้อนหลังกว่า 5 ปี ทำให้เห็นปรากฏการณ์สถานการณ์คดีต่าง ๆ ที่เกิดความเปลี่ยนแปลง

(3) สำนักงานศาลยุติธรรม

สำนักงานศาลยุติธรรม จัดทำรายงานข้อมูลคดีศาลทั่วประเทศโดยสำนักงานแผนงานและงบประมาณ ฝ่ายระบบข้อมูล ซึ่งจะทำหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูลการทำงานขององค์กรศาลทั้งหมดกล่าวคือ ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา

ผลจากการศึกษาวิเคราะห์รายงานข้อมูลคดีศาลทั่วประเทศของสำนักงานศาลยุติธรรม พบว่า มีการนำเสนอรายงานข้อมูลคดีของศาลทั่วประเทศ จัดพิมพ์เป็นเอกสารรายงานทุกปี โดยสรุปข้อมูลและจัดทำรายละเอียดต่าง ๆ ของศาลฎีกา ศาลอุทธรณ์ และศาลอุทธรณ์ ภาค 1-9 ศาลชั้นต้นทั่วประเทศ ศาลแรงงานกลางและศาลแรงงานภาค ศาลภาษีอากรกลาง ศาลเยาวชน และครอบครัวทั่วประเทศ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง และศาลล้มละลายกลาง ตลอดจนการดำเนินงานอื่นที่น่าสนใจ

ในส่วนนี้การดำเนินคดีของศาลอาญาจะเป็นไปตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นหลัก ซึ่งในชั้นนี้ปรากฏตัวชี้วัดค่อนข้างมาก ได้แก่ การตรวจสอบระหว่างองค์กร เช่นในเรื่องการใช้อำนาจศาลอนุวัติหมายอาญาต่าง ๆ อำนาจการพิจารณาพิพากษา ระยะเวลาในการดำเนินคดีในศาลชั้นต้น ประสิทธิภาพของศาลในการดำเนินการตามกฎหมายต่าง ๆ คำสั่งระหว่างพิจารณาที่มีผลต่อหลักประกันในทางอาญา ข้อมูลคดีที่สำนักงานศาลยุติธรรมนำเสนอ ได้แก่ บัญชีคนที่ศาลพิพากษาลงโทษทั่วประเทศ บัญชีความอาญาอุทธรณ์ทั่วประเทศ บัญชีความอาญาฎีกา

ทั่วประเทศบัญชีความอาญาปรากฏผู้ต้องหาที่ไม่ได้ส่งตัวมา (เว้นแต่คดีเปรียบเทียบ) ทั่วประเทศ บัญชีความอาญาปรากฏผู้ต้องหาที่ไม่ได้ส่งตัวมา (เฉพาะคดีเปรียบเทียบ) ทั่วประเทศ บัญชีความอาญาไม่ปรากฏผู้กระทำความผิด ทั่วประเทศ บัญชีความอาญาที่พนักงานอัยการตั้งไม่ฟ้องแต่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นแย้ง บัญชีความอาญาที่แตกต่างทั่วประเทศ ข้อมูลที่ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยในชั้นพนักงานอัยการและข้อมูลที่ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยในชั้นศาล และข้อมูลที่ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยในชั้นศาลและข้อมูลที่ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยในชั้นศาล เป็นต้น

ดังนั้น ข้อมูลที่แสดงเป็นผลมาจากการปฏิบัติตามกฎหมาย ตั้งแต่การเริ่มเข้าสู่ระบบศาล มีการจำแนกตามลักษณะต่าง ๆ เช่น การจำแนกตามฐานความผิด มีการแสดงรายละเอียดของแต่ละภาคและแต่ละศาล มีการจัดข้อหาสูงสุด 5 อันดับ มีการจัดทำข้อมูลการออกจากระบบศาล กล่าวคือ มีการแสดงข้อมูลจำนวนจำเลยที่ศาลชั้นต้นตัดสินลงโทษในประเภทต่าง ๆ ในชั้นอุทธรณ์ฎีกา มีการแสดงผลคำพิพากษา ยื่น ยก กลับ แก้ ย้อน ถอนฟ้อง ซึ่งตรงกับระบบกฎหมาย เว้นแต่ ข้อมูลการอนุมัติหมายอาญาต่าง ๆ ระยะเวลาการดำเนินคดีในศาลชั้นอุทธรณ์ และการดำเนินการบางมาตรการ เช่น การสั่งเกี่ยวกับวิธีการเพื่อความปลอดภัย ที่ไม่ได้แสดงไว้ในระบบข้อมูล

สำนักงานศาลยุติธรรมได้แสดงข้อมูลองค์กรอย่างครบถ้วน ได้แก่ อัตราค่าตั้ง ระดับชั้นงบประมาณ ผลงานในส่วนอื่น ๆ นอกจากนั้นในรายงานยังจัดทำข้อมูลตามปีงบประมาณและตามปีปฏิทิน อีกทั้งมีการแสดงข้อมูลเปรียบเทียบย้อนหลังกว่า 5 ปี ทำให้เห็นปรากฏการณ์สถานการณ์คดีต่าง ๆ ที่เกิดความเปลี่ยนแปลง และใช้ระบบการเก็บรวบรวมข้อมูลจากศาลยุติธรรมทั่วประเทศทั้งสองวิธี ได้แก่ ระบบอัตโนมัติ หรือ Client Server Database และระบบ Manual คือการส่งรายงานเป็นกระดาษตาราง Microsoft Excel

(4) กรมราชทัณฑ์

กรมราชทัณฑ์ได้จัดให้มีการดำเนินการรวบรวมข้อมูลผู้ต้องราชทัณฑ์ทั่วประเทศ โดยศูนย์ทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง กองแผนงาน ซึ่งมีหน้าที่รวบรวมข้อมูลของผู้ต้องขังจากเรือนจำ/ทัณฑสถานทั่วประเทศ โดยใช้แบบการรายงานข้อมูลผู้ต้องราชทัณฑ์ทั่วประเทศ รท 102 ก. และแบบการรายงานข้อมูลผู้ต้องขังทั่วประเทศ รท.103 (ตามคู่มือเจ้าพนักงานทะเบียนเรือนจำ ฉบับที่ 1 พ.ศ. 2516)

กรมราชทัณฑ์ได้จัดทำรายงานการดำเนินของรัฐต่อสาธารณชนรายปี จัดทำเป็นปีงบประมาณ ซึ่งตามกฎหมายแล้ว บุคคลจะเข้าสู่เรือนจำ มีผู้ต้องขัง 2 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ นักโทษเด็ดขาดกับผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี เป็นการทำงานร่วมกันของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากับพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479

ระบบกฎหมายของกรมราชทัณฑ์จะเป็นการเชื่อมต่อกับระบบของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กับพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 และกฎหมายฝ่ายบริหารอื่น ๆ ที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ สภาของกฎหมายมุ่งควบคุมตัวและการแก้ไขฟื้นฟู ตัวชีวิตจึงเป็นไปในทางหลักประกันในทางอาญาในเรื่องสิทธิและเสรีภาพของประชาชน และการตรวจสอบการทำงานภายในหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเป็นส่วนมาก รายงานมุ่งเน้นการอธิบายการปฏิบัติการด้านต่าง ๆ

การแสดงผลข้อมูลมุ่งเน้นข้อมูลในองค์กรอย่างละเอียดครบถ้วน ได้แก่ อัตรากำลังระดับชั้น ประเภทของบุคลากร งบประมาณ จัดแสดงงบการเงิน และผลงานในส่วนอื่น ๆ ส่วนระบบข้อมูลในทางกฎหมายจะแสดงจำนวนคนที่เข้าสู่ระบบของงานราชทัณฑ์ จำแนกตามเพศ ลักษณะความผิด กำหนดโทษ จำนวนครั้งที่ต้องโทษ อายุ สัญชาติ สำหรับการออกจากระบบราชทัณฑ์จะแสดงผลการพักการลงโทษผู้ต้องขัง

ฉะนั้นรายงานข้อมูลของกรมราชทัณฑ์จะแสดงผลข้อมูลในองค์กรอย่างครบถ้วน ได้แก่ อัตรากำลัง ระดับชั้น งบประมาณ ผลงานในส่วนอื่น ๆ นอกจากนั้นในรายงานยังจัดทำข้อมูลตามปีงบประมาณและตามปีปฏิทิน อีกทั้งมีการแสดงผลเปรียบเทียบย้อนหลังกว่า 5 ปี ทำให้เห็นปรากฏการณ์สถานการณ์คดีต่าง ๆ ที่เกิดความเปลี่ยนแปลง เว้นแต่ ข้อมูลผู้ต้องขังตายในเรือนจำ การหลบหนีที่คุมขัง การลดวันต้องโทษ และการปล่อยตัวตามกำหนดเวลา มิได้จัดแสดงไว้

นอกจากนี้ระบบเครือข่ายการเก็บรวบรวมการรายงานข้อมูลจากเรือนจำทั่วประเทศ ยังไม่เป็นระบบ Client Server หรือระบบอัตโนมัติ ยังอาศัยการรายงานผ่านเอกสารกระดาษ หรือไฟล์ Microsoft Excel อยู่ งบประมาณและบุคลากรในการพัฒนาระบบให้ทันสมัยต่อไป

(5) กรมคุมประพฤติ

การคุมประพฤติเป็นงานที่อยู่ในสังกัดกรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม เป็นส่วนที่ต่อเชื่อมกับหน่วยงานหลักในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มีภารกิจตามกฎหมายในการสืบเสาะและพินิจจำเลย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 และกฎหมายอื่น ๆ ด้วย เช่น นักโทษเด็ดขาดในกรณีพักการลงโทษ/ลดวันต้องโทษ หรือตาม พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545

ตามลักษณะของงานคุมประพฤติ เป็นส่วนที่กฎหมายสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นมาตรการรองรับการดำเนินการจากหน่วยงานศาล กล่าวคือ ทำงานสืบเสาะและพินิจ งานควบคุมและสอดส่อง ในการคุมประพฤติผู้ใหญ่ เด็กและเยาวชน คนที่ได้รับการพักการลงโทษ/ลดวันต้องโทษ และตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 ซึ่งระบบของกฎหมายก็ทำงาน

เชื่อมต่อกันในทางกฎหมาย ตัวชี้วัดจึงมีในเรื่องของสถานการณ์ปริมาณคดี จำนวนที่แสดงการปฏิบัติตามเงื่อนไขและการผิดเงื่อนไข

กรมคุมประพฤติมีการจัดเก็บรายงานข้อมูลคดีใน 2 ส่วน ได้แก่

- 1) ข้อมูลคดีสืบเสาะสอดส่อง แบ่งเป็น คุมประพฤติผู้ใหญ่ คุมประพฤติเด็กและเยาวชน พักการลงโทษและลดวันต้องโทษ ที่มาจากงานราชทัณฑ์
- 2) ข้อมูลการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 ส่วนข้อมูลอย่างอื่นที่กรมคุมประพฤติจัดทำ ได้แก่ ข้อมูลผู้ถูกคุมประพฤติแทนการลงโทษ ข้อมูลผู้ถูกคุมประพฤติหลังปล่อย ข้อมูลจำนวนผู้ผิดเงื่อนไขการคุมประพฤติ ข้อมูลจำนวนผู้พ้นคุมประพฤติด้วยดี และข้อมูลคดีสืบเสาะ เป็นต้น

โดยภาพรวมจะแสดงข้อมูลการเข้าสู่ระบบการคุมประพฤติและการออกจากระบบการคุมประพฤติ ในส่วนแรกจะแสดงผลสถิติในภาพรวมในด้านต่าง ๆ ของงานก่อน มีการจำแนกพื้นที่เป็นส่วนกลางและส่วนภูมิภาค การจำแนกตามกลุ่มภารกิจ หรือตามกฎหมาย แสดงข้อมูลเป็นจำนวนเต็ม และค่าเฉลี่ย บอกปริมาณการเพิ่มขึ้นหรือลดลงด้วย และส่วนสุดท้ายจะเป็นผลการคุมประพฤติ ซึ่งคือข้อมูลส่วนที่ออกจากระบบคุมประพฤติตามกฎหมาย ส่วนข้อมูลรายละเอียดมีการแจกแจงข้อมูลการสืบเสาะและข้อมูลการสอดส่องต่าง ๆ ต่อสำนักงานส่วนหรือจังหวัดต่าง ๆ และจำแนกตามฐานความผิด และตารางแสดงการจำแนกฐานความผิดกับสำนักงานหรือจังหวัดต่าง ๆ ที่มีการทำงานคุมประพฤติทั้ง 9 ภาค ตลอดทั้งข้อมูลตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545

รายงานข้อมูลของกรมคุมประพฤติแสดงข้อมูลขององค์กรอย่างครบถ้วน ได้แก่ อัตราค่าจ้าง ระดับชั้น งบประมาณ ผลงานในส่วนอื่น ๆ นอกจากนั้นในรายงานยังจัดทำข้อมูลตามปีงบประมาณและตามปีปฏิทิน อีกทั้งมีการแสดงข้อมูลเปรียบเทียบย้อนหลังจากปัจจุบัน 2 ปี ทำให้เห็นปรากฏการณ์สถานการณ์คดีต่าง ๆ ที่เกิดความเปลี่ยนแปลง ยกเว้น ในรายงานจะไม่มีการแสดงข้อมูลขององค์กรทุกชนิด

อีกทั้งระบบเครือข่ายการเก็บรวบรวมการรายงานข้อมูลจากเรือนจำทั่วประเทศยังไม่เป็นระบบ Client Server หรือระบบอัตโนมัติ ยังอาศัยการรายงานผ่านเอกสารกระดาษ หรือไฟล์ Microsoft Excel อยู่ งบประมาณและบุคลากรในการพัฒนาระบบให้ทันสมัยต่อไป

จากการศึกษาประสิทธิภาพของการบูรณาการข้อมูลของทั้ง 5 หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในประเทศไทย ผลปรากฏตามแผนภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2.1 อุปสรรคต่อประสิทธิภาพในการบูรณาการข้อมูลของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

จากแผนผังดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า แต่ละหน่วยงานต่างมีกระบวนการจัดทำรายงานข้อมูลประจำปี หรือประจำปีงบประมาณ และรายงานผลการดำเนินงานประจำปีซึ่งปรากฏข้อมูลเกี่ยวกับอัตรากำลังพลและงบประมาณทุกหน่วยงาน แต่สิ่งที่แตกต่างกันได้แก่ ศักยภาพด้านกำลังพล งบประมาณ องค์ความรู้ และการให้ความสำคัญขององค์กรต่อหน่วยงานที่ปฏิบัติหน้าที่ในการบูรณาการข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่ไม่เท่ากัน และการจำแนกประเภทของข้อมูลที่แต่ละหน่วยงานเก็บรวบรวมที่แตกต่างกันและต่างคนต่างทำ โดยมีได้มีการทำความร่วมมือเป็นการเฉพาะ ทำให้ข้อมูลประเภทเดียวกันที่แต่ละหน่วยงานเก็บรวบรวมมีความแตกต่างกัน ทั้งจำนวนยอดรวม และแนวคิดทฤษฎีในการเก็บข้อมูล ดังตัวอย่าง ข้อมูลคดีอาญาชั้นสอบสวน ข้อมูลคดีที่ขึ้นสู่ศาล รวมทั้งข้อมูลคดีที่เสร็จสิ้น รายงานข้อมูลเหล่านี้ของตำรวจ อัยการ และศาล อาจไม่ตรงกัน เพราะมีวิธีการเก็บและการนับที่ไม่เหมือนกัน แต่หน่วยงานที่เก็บรวบรวมข้อมูลหลังจากที่คดีเสร็จสิ้นแล้ว ได้แก่ กรมราชทัณฑ์ กรมคุมประพฤติ และกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มีลักษณะงานที่ต้องดำเนินการเกี่ยวกับบุคคลที่หลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการพิจารณาตัดสินคดีที่แตกต่างกัน จึงทำให้การจัดเก็บข้อมูลเป็นข้อมูลที่แตกต่างกันออกไป ข้อมูลจึงแยกออกไปต่างหากจากกัน จึงไม่มีความจำเป็นต้องเปรียบเทียบความตรงกันของข้อมูลระหว่างหน่วยงานเท่าใดนัก

อย่างไรก็ดี สิ่งที่ทุกหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมพึงกระทำ ได้แก่ การแสวงหา มาตรการร่วมกัน ในการประสานความร่วมมือด้านข้อมูล และการปฏิบัติงานด้านการเก็บรวบรวม รายงานข้อมูล โดยควรมีกฎหมายแม่บทเช่นเดียวกับการบูรณาการข้อมูลในต่างประเทศที่ได้ นำเสนอในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ เพื่อกำหนดให้ทุกหน่วยงานประสานความร่วมมือ และร่วมกันทำงาน ในการเชื่อมต่อข้อมูล และพัฒนาคุณภาพในการจัดทำรายงานข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมทาง อาญาร่วมกันได้อย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ แต่ละหน่วยงานควรจัดทำระบบเครือข่ายเพื่อการ เผยแพร่ข้อมูลเพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้ และเพื่อเป็นประโยชน์ในการคุ้มครองสิทธิของ ประชาชน และเป็นมาตรการตรวจสอบการทำงานด้านการบูรณาการข้อมูลในกระบวนการยุติธรรม ทางอาญาจากภาคประชาชนด้วย

2.7.2 มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม

จากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ประเทศไทยมีลักษณะการจัดเก็บข้อมูลประวัติ อาชญากรรมแยกต่างหากของแต่ละหน่วยงาน ไม่ว่าจะเป็นศาล สำนักงานอัยการ ตำรวจ กรมคุมประพฤติ และกรมราชทัณฑ์ ซึ่งในแต่ละหน่วยงานนั้นต่างมีกฎ ระเบียบ ประกาศ ข้อบังคับ รวมทั้งข้อปฏิบัติใช้บังคับในหน่วยงานตนเองเท่านั้น และเท่าที่ผู้เขียน ได้ทำการศึกษาค้นคว้ามานั้น พบว่ามีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทะเบียนประวัติอาชญากรรมดังนี้

2.7.2.1 ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับ คดี

ซึ่งได้กล่าวถึงตั้งแต่การที่พนักงานสอบสวนจัดให้มีลายพิมพ์นิ้วมือ³³ ขึ้น เพื่อทำการ ตรวจสอบไม่ว่าจะเป็น การสมัครงาน หรือการเข้ารับราชการ หรือแม้กระทั่งตรวจสอบประวัติ อาชญากรรมก็สามารถทำได้ ฯลฯ อีกทั้งยังได้กล่าวถึงการคัดแยกและการทำลายแผ่นพิมพ์นิ้วมือ และรายการประวัติ หรือบัญชีประวัติออกจากสารบบหรือฐานข้อมูลประวัติอาชญากร ซึ่งสามารถ ทำได้ตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้³⁴

1. มีหลักฐานแน่ชัดว่าตายแล้ว เช่น ไบรอนบัตร์ ไบชันสูตรพลิกศพ ฯลฯ
2. ผู้เสียหายได้ถอนคำร้องทุกข์ ถอนฟ้อง หรือยอมความกัน โดยถูกต้องตามกฎหมาย
3. คดีที่พนักงานอัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง หรือสั่งยุติการดำเนินคดีอาญา
4. ศาลสั่งยกฟ้องหรือไม่ประทับรับฟ้อง
5. ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้อง
6. พนักงานอัยการถอนฟ้องในชั้นศาล

³³ ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ข้อ 1.

³⁴ ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี (ฉบับที่ 3) ข้อ 4.

7. เมื่อมีกฎหมายออกใช้ภายหลังการกระทำความผิดยกเลิกความผิดนั้น
 8. เมื่อมีกฎหมายยกเว้นโทษ
 9. เมื่อมีคำพิพากษาของศาลหรือฟื้นคดีขึ้นใหม่ว่าบุคคลนั้นมีผู้ใช้กระทำความผิด
 10. คดีลหุโทษ หรือคดีที่มีอัตราโทษไม่สูงกว่าลหุโทษ หรือความผิดว่าด้วยกฎหมายจราจรทางบก หรือความผิดตามกฎหมายอื่น ๆ ที่กำหนดโทษปรับสถานเดียว
 11. คดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด โดยศาลมิได้มีคำพิพากษาลงโทษถึงจำคุกหรือเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษ
 12. คดีตามกฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด เมื่อคณะอนุกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ให้ปล่อยตัวผู้ผ่านการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดแล้ว
- 2.7.2.2 ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547

พนักงานอัยการมีอำนาจหน้าที่ในการอำนวยความสะดวก รักษาผลประโยชน์ของรัฐ และคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน พนักงานอัยการจึงเป็นตัวแทนของแผ่นดินในการตรวจสอบและค้นหาความจริงในคดีอาญา ควบคุมการดำเนินคดีอาญาของรัฐ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนและเพื่อประโยชน์ส่วนรวม³⁵ โดยอยู่ภายในขอบเขตอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ระเบียบ และคำสั่งของสำนักงานอัยการสูงสุด³⁶

ส่วนกรณีการเก็บรักษาสำนวนนั้น พนักงานอัยการจะเก็บรักษาสำนวนทุกประเภทที่มีความเห็นและคำสั่งแล้ว เว้นแต่สำนวนไม่ปรากฏตัวผู้กระทำความผิดและสำนวนชั้นสูตรพลิกศพที่มีการไต่สวนแล้ว ให้ส่งคืนพนักงานสอบสวนเก็บรักษา แต่ให้เก็บสำเนาหนังสือนำเสนอไว้เป็นหลักฐาน³⁷ ส่วนสำนวนคดีอาญานอกจากสำนวนที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้า³⁸ ที่จะต้องส่งไปยังสำนักงานอัยการสูงสุดแล้ว ให้จัดการทำลายได้เมื่อพ้นกำหนดดังต่อไปนี้³⁹

³⁵ ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ข้อ 5.

³⁶ ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ข้อ 6.

³⁷ ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ข้อ 17.

³⁸ ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ข้อ 18.

³⁹ ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ข้อ 19.

1. ส่วนบุคคลที่อายุตามสารบบ ส.1 ที่ศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องหรือที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างต่ำไม่ถึง 5 ปี ซึ่งจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง และศาลได้พิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ ส่วนบุคคลที่อายุตามสารบบ ส.3 ส่วนบุคคลที่อายุตามสารบบ ส.2ก ส่วนบุคคลที่ฟ้องด้วยวาจาตามสารบบ ส.4 ส่วนบุคคลที่อายุตามสารบบ ส.5 ที่ไม่รับแก้ต่างหรือรับแก้ต่างแต่ศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้อง ส่วนบุคคลที่อายุที่รื้อฟื้นขึ้นพิจารณาใหม่และศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วให้เก็บรักษาไว้มีกำหนดสอง พ.ศ.

2. ส่วนบุคคลที่อายุตามสารบบ ส.1 ที่จำเลยให้การปฏิเสธ หรือที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างต่ำตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป หรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น ซึ่งจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง ส่วนบุคคลที่อายุที่รับแก้ต่างตามสารบบ ส.5 และคดีดังกล่าวศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ ให้เก็บรักษาไว้มีกำหนดสิบเอ็ด พ.ศ.

3. ส่วนบุคคลที่อายุตามสารบบ ส.1และส.2 เฉพาะกรณีสั่งไม่ฟ้อง ส่วนบุคคลที่อายุ ซึ่งมีเงื่อนไขระงับคดีและพนักงานอัยการให้มีคำสั่งยุติการดำเนินคดี ให้เก็บรักษาไว้ในอายุความ

การทำลายสำนวนให้กระทำโดยการเผา หรือย่อยสลายทำลาย และให้บันทึกหลักฐานในการทำลายไว้ด้วย

ส่วนกรณีการขี้มหรือคัดสำเนาสำนวน⁴⁰ หากเป็นสำนวนการสอบสวนคดีที่เสร็จเด็ดขาดแล้ว ให้หัวหน้าพนักงานอัยการอนุญาตให้ขี้มหรือคัดสำเนาไปได้ กรณีสำนวนการสอบสวนคดีที่ยังไม่เสร็จเด็ดขาด และเห็นว่าไม่ขัดข้องหรือเสียหายแก่การดำเนินคดี ให้หัวหน้าพนักงานอัยการอนุญาตให้ขี้มหรือคัดสำเนาไปได้ กรณีสำนวนการสอบสวนที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของพนักงานอัยการ หากเห็นว่าไม่เป็นการเสื่อมเสียความยุติธรรม ก็ให้หัวหน้าพนักงานอัยการอนุญาตให้ขี้มหรือคัดสำเนาไปได้

อีกทั้งสำนักงานอัยการยังได้มีการจัดทำระบบ บัญชีและรายงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการดำเนินคดีอาญาเพื่อผลในการตรวจสอบ ติดตาม และเร่งรัดการดำเนินคดีให้เป็นไปตามแบบและวิธีการที่สำนักงานอัยการสูงสุดกำหนด⁴¹

⁴⁰ ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ข้อ 20.

⁴¹ ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ข้อ 21.

2.7.2.3 ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วยการปลด ทำลายสำนวนความ
ละเอกสาร พ.ศ. 2552

(1) การปลดทำลายสำนวนความคดีแพ่ง

ในบรรดาสำนวนความในคดีแพ่ง ที่มีไซค์คิม โนสาเร่หรือคดีไม่มีข้อยุ่งยาก อันถึงที่สุด
เกินกว่าสิบปี ให้จัดการปลดทำลายเสียทั้งสิ้น เว้นแต่เป็นสำนวนความคดีที่พิพาทกันเรื่องที่คดี
ให้เก็บรักษาไว้แต่พยานเอกสาร แผนที่ คำพิพากษาหรือคำสั่ง และคำบังคับเป็นสำนวนความคดีที่มี
คำขอให้ศาลออกคำบังคับ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 309 ตรี แก้ไข
เพิ่มเติมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2548 ให้เก็บรักษาไว้แต่
คำบังคับ⁴² ส่วนสำนวนความคดีคิม โนสาเร่หรือคดีไม่มีข้อยุ่งยากอันถึงที่สุดเกินกว่าสิบปีให้ทำลาย
เสียทั้งสำนวน⁴³ สำนวนความคดีประเด็นที่ศาลอื่นส่งมาขอให้จัดการสืบพยานให้ และได้สืบพยาน
เสร็จส่งประเด็นคืนแล้ว เมื่อมีอายุเกินกว่าห้าปี ให้ทำลายเสีย⁴⁴ สำนวนความคดีใกล้เคียงและ
ประนอมข้อพิพาทของส่วนหรือกลุ่มงาน ใกล้เคียงและประนอมข้อพิพาทประจำศาล หากไม่อาจยุติ
ได้โดยกระบวนการใกล้เคียงและประนอมข้อพิพาท ให้เก็บรักษาไว้หนึ่งปี แล้วให้ทำลายเสีย
ทั้งสิ้น⁴⁵ ส่วนบรรดาสารบบความ บัญชีนัดพิจารณา บัญชีรับส่งสำนวน บัญชีหมาย ต่าง ๆ และ
หลักฐานการรับจ่ายเงิน เมื่อมีอายุเกินสิบปี ให้ทำลายเสีย⁴⁶ และสารบบคำพิพากษา คำพิพากษา หรือ
คำสั่ง ให้เก็บรักษาไว้ตลอดไป เว้นแต่การจัดเก็บรักษาไว้ตลอดไปนั้นจะสามารถกระทำได้ด้วย
ระบบอิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีอื่นใดตามที่สำนักงานศาลยุติธรรมกำหนด ก็ให้เก็บรักษาเอกสาร
ดังกล่าวไว้เพียงสิบปี แล้วทำลายเสีย⁴⁷

⁴² ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วยการปลด ทำลายสำนวนความละเอกสาร พ.ศ. 2552
ข้อ 7.

⁴³ ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วยการปลด ทำลายสำนวนความละเอกสาร พ.ศ. 2552
ข้อ 8.

⁴⁴ ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วยการปลด ทำลายสำนวนความละเอกสาร พ.ศ. 2552
ข้อ 9.

⁴⁵ ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วยการปลด ทำลายสำนวนความละเอกสาร พ.ศ. 2552
ข้อ 10.

⁴⁶ ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วยการปลด ทำลายสำนวนความละเอกสาร พ.ศ. 2552
ข้อ 11.

⁴⁷ ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วยการปลด ทำลายสำนวนความละเอกสาร พ.ศ. 2552
ข้อ 12.

(2) การปลดทำลายสำนวนความคดีอาญา

ในบรรดาสำนวนความในคดีอาญาอันถึงที่สุดเกินกว่าสิบปี ให้จัดการ ปลดทำลายเสียทั้งสิ้น⁴⁸ เว้นแต่เป็นสำนวนความคดีเรื่องบุกรุกที่ดินให้เก็บรักษาไว้แต่พยานเอกสาร แผนที่ และคำพิพากษาหรือคำสั่ง เป็นสำนวนความคดีที่ศาลพิพากษาลงโทษจำเลย เพราะปรากฏตามฟ้องว่า จำเลยร่วมกระทำความผิดกับบุคคลอื่น แต่ยังจับผู้ร่วมกระทำความผิดไม่ได้ และสำนวนความที่จำเลยหลบหนีระหว่างพิจารณา หรือยังไม่ได้ตัวจำเลยมาศาล ให้เก็บรักษาไว้ทั้งสำนวน จนกว่าคดีจะขาดอายุความตามกฎหมาย เป็นสำนวนความคดีเรื่องเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐ พระบรมวงศานุวงศ์ และคดีสำคัญที่ประชาชนสนใจ ให้ข้าราชการศาลยุติธรรมรายงานหัวหน้าส่วนราชการศาลยุติธรรม เพื่อมีคำสั่งเกี่ยวกับการเก็บรักษาตามที่เห็นสมควร เป็นสำนวนความคดีที่มีการถอนฟ้องให้เก็บรักษาคำสั่งศาลที่อนุญาตให้ถอนฟ้องไว้ และเป็นสำนวนความคดีที่จำเลยต้องโทษจำคุกหรือประหารชีวิต ให้เก็บรักษาหมายแจ้งโทษไว้

สำนวนความคดีเรื่องการบังคับคดีนายประกัน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ที่มีอายุเกินกว่าสิบปี นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งปรับนายประกัน ให้ทำลายเสีย เว้นแต่หมายบังคับคดีให้เก็บรักษาไว้ต่อไปอีกสิบปี แล้วทำลายเสียทั้งสิ้น⁴⁹

สำนวนความคดีเรื่องการขอหมายจับหรือหมายค้นตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา หรือสำนวนไต่สวน คำสั่ง หรือการดำเนินการตามกฎหมายอื่น ที่มีอายุเกินกว่าห้าปี เมื่อได้รับรายงานผลการปฏิบัติตามหมายหรือคำสั่งศาลหรือกรณีหมายจับที่พ้นกำหนด อายุความ แล้วให้ทำลายเสียทั้งสำนวน เว้นแต่มีคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล ให้ดำเนินการ ปลดทำลายทั้งสิ้น⁵⁰

สำนวนฝากขังผู้ต้องหาระหว่างสอบสวนที่ไม่มีการฟ้องคดี เมื่อมีอายุเกินกว่าห้าปี ให้ทำลายเสียทั้งสำนวน⁵¹

สำนวนความคดีประเด็นที่ศาลอื่นส่งมาให้จัดการสืบพยานให้ และได้สืบพยานเสร็จส่งประเด็นคืนแล้ว เมื่อมีอายุเกินกว่าห้าปีให้ทำลายเสีย⁵²

⁴⁸ ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วยการปลด ทำลายสำนวนความละเอกสาร พ.ศ. 2552
ข้อ 13.

⁴⁹ ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วยการปลด ทำลายสำนวนความละเอกสาร พ.ศ. 2552
ข้อ 14.

⁵⁰ ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วยการปลด ทำลายสำนวนความละเอกสาร พ.ศ. 2552
ข้อ 15.

⁵¹ ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วยการปลด ทำลายสำนวนความละเอกสาร พ.ศ. 2552
ข้อ 16.

สำนวนความคดีใกล้เคียงและประนอมข้อพิพาทของส่วนหรือกลุ่มงานใกล้เคียงและประนอมข้อพิพาทประจำศาล หากไม่อาจยุติได้โดยกระบวนการใกล้เคียงและประนอมข้อพิพาท ให้เก็บรักษาไว้หนึ่งปี แล้วให้ทำลายเสียทั้งสิ้น⁵³

บรรดาสารบบความ บัญชีนัดพิจารณา บัญชีสั่งขัง บัญชีรับส่งสำนวน บัญชีหมายต่าง ๆ บัญชีของกลาง และหลักฐานการรับจ่ายเงิน เมื่อมีอายุเกินกว่าสิบปี ให้ทำลายเสีย⁵⁴ และสารบบคำพิพากษา คำพิพากษา คำสั่ง และหมายแจ้งโทษจำคุกหรือ ประหารชีวิตให้เก็บรักษาไว้ตลอดไป เว้นแต่การจัดเก็บรักษาไว้ตลอดไปนั้นจะสามารถกระทำได้ด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีอื่นใด ตามที่สำนักงานศาลยุติธรรมกำหนด ก็ให้เก็บรักษาเอกสารดังกล่าวไว้เพียงสิบปี แล้วทำลายเสีย⁵⁵

(3) การดำเนินการปลดทำลายสำนวนความและเอกสาร

การดำเนินการปลดทำลายสำนวนความและเอกสารต่าง ๆ ให้ปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(ก) ให้ผู้อำนวยการรายงานหัวหน้าส่วนราชการศาลยุติธรรม เพื่อมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการปลดทำลายสำนวนความและเอกสารตามระเบียบนี้เป็นประจำทุกปี

(ข) เมื่อดำเนินการปลดทำลายสำนวนความและเอกสารแล้ว หรือไม่มีสำนวนความและเอกสารที่ต้องปลดทำลาย ให้คณะกรรมการที่ได้รับแต่งตั้งลงชื่อในบันทึกการปลดทำลายสำนวนความและเอกสาร

(ค) ให้คณะกรรมการรายงานผลการปฏิบัติงานต่อหัวหน้าส่วนราชการศาลยุติธรรม เพื่อแจ้งสำนักงานอธิบดีผู้พิพากษาภาคหรือสำนักงานศาลยุติธรรมทราบ แล้วแต่กรณีภายในเดือนมิถุนายนของทุกปี

กรณีที่สำนวนความใดมีเงินค้างจ่ายเกินห้าปี ให้ชะลอการปลดทำลายสำนวนความและเอกสารไว้ก่อน แล้วให้ส่งสำนวนความและเอกสารนั้นไปยังงานการเงินและบัญชี เพื่อทำรายงานเสนอข้าราชการตุลาการผู้มีหน้าที่รับผิดชอบ เพื่อพิจารณาดำเนินการตามระเบียบที่เกี่ยวข้อง เมื่อได้ดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงให้ปลดทำลายสำนวนความและเอกสารดังกล่าวได้

⁵² ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วยการปลด ทำลายสำนวนความและเอกสาร พ.ศ. 2552
ข้อ 17.

⁵³ ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วยการปลด ทำลายสำนวนความและเอกสาร พ.ศ. 2552
ข้อ 18.

⁵⁴ ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วยการปลด ทำลายสำนวนความและเอกสาร พ.ศ. 2552
ข้อ 19.

⁵⁵ ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วยการปลด ทำลายสำนวนความและเอกสาร พ.ศ. 2552
ข้อ 20.

สำนวนความหรือเอกสารใดที่เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมหรือหัวหน้าส่วนราชการศาลยุติธรรมมีคำสั่งให้เก็บรักษาเพื่อประโยชน์ในทางการศึกษาหรือประวัติศาสตร์หรือประโยชน์อื่นใด ให้ถือปฏิบัติตามคำสั่งนั้นส่วนบรรดาเอกสารที่เก็บรักษาไว้ตามระเบียบนี้เกินกว่าสิบปี และหัวหน้าส่วนราชการ ศาลยุติธรรมพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่จำเป็นต้องเก็บรักษาไว้ต่อไปให้มีคำสั่งให้ปลดทำลายได้

2.7.2.4 กรมคุมประพฤติและกรมราชทัณฑ์

ในส่วนนี้ยังไม่มีกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และข้อปฏิบัติอย่างใดออกมารองรับ จึงยังไม่มีกฎหมายที่สามารถเข้าควบคุม จัดทำ ทำลาย หรือเผยแพร่ข้อมูลของผู้ต้องขังหรือผู้กระทำความผิดแต่ประการใด

2.8 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมตามหลักสากล

โดยที่การละเมิดสิทธิมนุษยชนเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อสังคมและประชาคมระหว่างประเทศมาโดยตลอดในปี พ.ศ.1984 องค์การสหประชาชาติได้มีมติรับรองปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human Right 1984) เพื่อเป็นหลักประกันศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์และสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน เช่น สิทธิในชีวิตเสรีภาพจากการไม่ถูกทรมาน หลักการไม่เลือกปฏิบัติ เป็นต้น ซึ่งได้กลายเป็นมาตรฐานขั้นต่ำที่ยอมรับและยึดถือปฏิบัติของประเทศต่าง ๆ มานานกว่า 50 ปี ถึงแม้ว่าปฏิญญาจะไม่มีผลผูกพันตามกฎหมายต่อประเทศต่าง ๆ แต่หลักการเรื่องสิทธิมนุษยชนและสนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนต่าง ๆ ที่องค์การสหประชาชาติกำหนดไว้ในภายหลัง เช่น ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน หลักการพื้นฐานว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังคดีอาญา และประมวลระเบียบการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย เป็นต้น ซึ่งนานาอารยประเทศต่างยึดถือเป็นแนวปฏิบัติอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำร่วมกัน ดังต่อไปนี้

2.8.1 ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human Rights (UDHR))

สมัชชาแห่งสหประชาชาติได้มีมติรับรองและประกาศใช้เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2491 ซึ่งประเทศไทยได้ให้การรับรองในครั้งนั้นด้วยสาระสำคัญของปฏิญญาสากลฉบับนี้สามารถใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน และปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนนี้ได้รับรองสิทธิของผู้กระทำผิดไว้ดังต่อไปนี้

1. ทุกคนมีสิทธิในการมีชีวิต เสรีภาพ และความมั่นคงแห่งบุคคล⁵⁶
2. บุคคลใดจะถูกทรมานหรือได้รับการปฏิบัติ หรือลงทัณฑ์ด้วยความทารุณ โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือห้ามเกียรติมิได้⁵⁷
3. ทุกคนมีสิทธิที่จะได้ยอมรับทุกแห่งหนว่าเป็นบุคคลตามกฎหมาย⁵⁸
4. ทุกคนเสมอภาคกันตามกฎหมายและมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองของกฎหมายอย่างเท่าเทียมกัน โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติใด ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองเท่าเทียมกันจากการเลือกปฏิบัติใด อันเป็นการล่วงละเมิดปฏิญญานี้ และจากการขยงให้มีการเลือกปฏิบัติดังกล่าว⁵⁹
5. “บุคคลใดจะถูกแทรกแซงตามอำเภอใจในความเป็นส่วนตัว ครอบครัว ที่อยู่อาศัย หรือการสื่อสาร หรือจะถูกลบล้างเกียรติยศและชื่อเสียงไม่ได้ ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองของกฎหมายจากการแทรกแซงสิทธิหรือการลบล้างดังกล่าวนี้”⁶⁰

2.8.2 หลักการพื้นฐานว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ (Basic Principle for The Treatment of Prisoner) หลักการฉบับนี้ได้มีการรับรองและประกาศโดยที่ประชุมสมัชชาทั่วไป โดยมติที่ 45/111 เมื่อวันที่ 14 ธันวาคม ค.ศ.1990

1. นักโทษทุกคนพึงได้รับการปฏิบัติอย่างเคารพต่อศักดิ์ศรีและคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์⁶¹
2. การเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องของเชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดทางการเมือง หรือความคิดเห็นอื่น ๆ แห่่งกำเนิดทางชาติหรือสังคม สถานะทางทรัพย์สิน กำเนิด หรือทางอื่นใดนั้นจะกระทำมิได้⁶²
3. ความรับผิดชอบของเรือนจำในการคุมขังนักโทษและในการคุ้มครองสังคมให้ปลอดภัยจากอาชญากรรมนั้นจะต้องเป็นไปอย่างสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงสังคมในด้านอื่น ๆ ของรัฐและความรับผิดชอบขั้นพื้นฐานของรัฐ ในการส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีและการพัฒนาของสมาชิกทั้งหมดของสังคม⁶³

⁵⁶ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน. ข้อ 3.

⁵⁷ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน. ข้อ 5.

⁵⁸ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน. ข้อ 6.

⁵⁹ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน. ข้อ 7.

⁶⁰ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน. ข้อ 12.

⁶¹ หลักการพื้นฐานว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ. ข้อ 1.

⁶² หลักการพื้นฐานว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ. ข้อ 2.

⁶³ หลักการพื้นฐานว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ. ข้อ 4.

4. เว้นแต่ข้อจำกัดซึ่งเป็นที่เห็นได้ชัดว่ามีความจำเป็นอันสืบเนื่องจากข้อเท็จจริงว่าจะต้องจำกัดอิสรภาพของนักโทษนั้น นักโทษทุกคนพึงได้รับการคุ้มครองในเรื่องสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานซึ่งกำหนดโดยปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ตลอดจนกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิความเป็นพลเมืองและสิทธิทางการเมือง และพิธีสารตามสิทธิฉบับอื่น ๆ ซึ่งประเทศนั้น ๆ ได้ตกลงเป็นภาคี อีกทั้งนักโทษทุกคนพึงได้รับการคุ้มครองสิทธิอื่น ๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ในอนุสัญญาฉบับอื่น ๆ ขององค์การสหประชาชาติด้วย⁶⁴

5. นักโทษที่พ้นโทษแล้วพึงได้รับโอกาสและการปฏิบัติที่จะทำให้สามารถกลับไปใช้ชีวิตในสังคมในภาวะที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ด้วยการมีส่วนร่วมและความช่วยเหลือของสังคมและองค์กรต่าง ๆ ในสังคม ทั้งนี้โดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้เสียหายนั้นด้วย⁶⁵

6. หลักการทุกประการดังกล่าวข้างต้นพึงมีการปฏิบัติอย่างเที่ยงธรรม⁶⁶

2.8.3 ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังคดีอาญา

(Standard of minimum Rule for the Treatment of Prisoners)

กฎฉบับนี้รับรองโดยที่ประชุมองค์การสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ 1 ซึ่งจัดขึ้นที่กรุงเจนีวา เมื่อปี ค.ศ.1955 และสภาเศรษฐกิจและสังคมขององค์การสหประชาชาติได้เห็นชอบแล้ว โดยมติที่ 663 ซี (24) เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม ค.ศ. 1957 และมติที่ 2076 (62) เมื่อวันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ. 1977 ได้กำหนดแนวทางไว้ดังนี้

(1) กฎมาตรฐานทุกข้อจะต้องใช้อย่างเสมอภาคโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ การเลือกปฏิบัติเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องเชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง หรือความคิดเห็นทางอื่น กำเนิดทางชาติหรือสังคม สถานะทางทรัพย์สิน กำเนิดหรืออื่นใดของผู้ต้องขัง⁶⁷

(2) การลงทะเบียน

1) เรือนจำทุกแห่งควรจัดให้มีสมุดทะเบียนบันทึกข้อมูลรายละเอียดของนักโทษแต่ละคนเกี่ยวกับ

(ก) ลักษณะเฉพาะของนักโทษรายนั้น ๆ

(ข) เหตุที่ต้องโทษและศาลที่พิพากษา

⁶⁴ หลักการพื้นฐานว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ. ข้อ 5.

⁶⁵ หลักการพื้นฐานว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ. ข้อ 10.

⁶⁶ หลักการพื้นฐานว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ. ข้อ 11.

⁶⁷ ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง. ข้อ 6.

(ค) วันเวลาที่รับเข้าเรือนจำและกำหนดการปล่อยตัว

2) เรือนจำจะรับตัวบุคคลใดเข้าจำคุกมิได้หากยังไม่มีคำสั่งลงบันทึกข้อมูลรายละเอียดของคำสั่งจำคุกที่ถูกต้องนั้น⁶⁸

(3) นักโทษทุกคนตั้งแต่วันที่เข้าสู่เรือนจำนั้นพึงได้รับข้อมูลเป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับข้อบังคับของเรือนจำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษสำหรับประเภทที่นักโทษคนนั้นถูกจัดอยู่ในประเภทนั้น ระเบียบวินัยของเรือนจำ วิธีการแสวงหาข้อมูลและวิธีการร้องทุกข์ของนักโทษ โดยขอบเขตลดจนข้อมูลสำคัญอื่น ๆ ที่จำเป็นแก่การทำให้ นักโทษเข้าใจถึงสิทธิและหน้าที่ของตน รวมทั้งข้อแนะนำเกี่ยวกับวิธีการปรับตัวในการใช้ชีวิตประจำวัน⁶⁹

(4) สิทธิในการแจ้ง เมื่อแรกรับเข้ามาในเรือนจำ ผู้ต้องขังมีสิทธิได้รับการแจ้งในเรื่องระเบียบ ข้อบังคับในเรือนจำในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตน โดยพนักงานเจ้าหน้าที่เองหรือโดยการร้องขอของตน

(5) เพื่อบรรลุจุดประสงค์นี้ ควรจะใช้วิธีการที่เหมาะสมทุกอย่าง ซึ่งรวมทั้งการเอาใจใส่ทางศาสนาที่จะทำได้ในประเทศนั้น ๆ การศึกษาวิชาสามัญ การฝึกและแนะนำวิชาชีพ การสอบประวัติทางสังคม ให้คำปรึกษาในเรื่องอาชีพ ทะนุบำรุงร่างกายให้แข็งแรงและอบรมนิสัยให้ยึดมั่นในศีลธรรมจรรยา สิ่งดังกล่าวนี้จะต้องปฏิบัติให้ตรงตามความต้องการของผู้ต้องขังเป็นรายบุคคล โดยรวบรวมประวัติในทางสังคมและทางประกอบอาชญากรรม ความสามารถและท่าทีทางกายและจิตอารมณ์ประจำตัว กำหนดโทษ ตลอดจนความคาดหวังจะดำเนินชีวิตภายหลัง ปลดปล่อยมาประกอบอาชีพการงานวินิจฉัย

1) ผู้ต้องขังทุกคนที่มีกำหนดโทษนานพอสมควร เมื่อรับตัวไว้แล้วผู้บัญชาการเรือนจำควรได้รับรายงานเกี่ยวกับตัวผู้ต้องขังอย่างพร้อมมูลโดยเร็ว รวมทั้งรายงานของแพทย์และถ้าตรวจทางจิตได้ก็ยิ่งคิดว่าผู้ต้องขังมีสภาพทางกายและจิตอย่างไร

2) รายงานและเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้องนี้ควรจะเก็บไว้ในแฟ้มเฉพาะตัวผู้ต้องขังเป็นคน ๆ ไปทั้งจะต้องเก็บถึงเวลาปัจจุบัน และจัดแยกไว้ให้พอที่เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจะหยิบยกมาพิจารณาได้ทันทีเมื่อต้องการ⁷⁰

(6) ทางเรือนจำ หน่วยงานราชทัณฑ์ ส่วนราชการหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือนักโทษที่พ้นโทษ จะต้องจัดเตรียมความพร้อมด้านต่าง ๆ ให้แก่นักโทษที่กำลังจะได้รับการปล่อยตัวเพื่อให้นักโทษผู้นั้นสามารถกลับไปใช้ชีวิตในสังคมใหม่ได้ โดยสิ่งที่จำเป็นและ

⁶⁸ ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง. ข้อ 7.

⁶⁹ ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง. ข้อ 35.

⁷⁰ ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง. ข้อ 66.

นักโทษควรได้รับการจัดเตรียมไว้ให้ ได้แก่ เอกสารสำคัญและเอกสารประจำตัว ที่พักอาศัยและงานที่จะรองรับนักโทษผู้นั้น เสื้อผ้าในจำนวนที่พอเพียงและเหมาะสมตามสภาพอากาศและฤดูกาล ตลอดจนปัจจัยอื่น ๆ เพื่อให้ นักโทษสามารถดูแลตนเองและกลับถึงภูมิลำเนาของตนได้ทันทีหลังได้รับการปล่อยตัว⁷¹

(7) ในการต่อสู้คดีของคนต้องขังระหว่างพิจารณาคดีควรได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมาย โดยมีคิดค่าตอบแทน และควรให้ที่ปรึกษากฎหมายของเขาได้เข้าพบปะปรึกษารูปคดีเตรียมและให้คำแนะนำเป็นความลับเท่าที่สามารถจะทำได้ ทั้งควรจะให้เขามีอุปกรณ์การเขียนตามที่เขาประสงค์ การสนทนาระหว่างผู้ต้องขังและที่ปรึกษากฎหมาย (ทนายความ) ควรอยู่ในสายตาของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเรือนจำแต่ไม่จำเป็นต้องได้ยินการสนทนาด้วย⁷²

อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติปรากฏข้อเท็จจริงให้เห็นอยู่เนือง ๆ เกี่ยวกับการกระทำอันก่อให้เกิดผลกระทบหรือเป็นการรุกรานสิทธิในความเป็นส่วนตัวของผู้ต้องขังในประเทศต่าง ๆ โดยทั่วไปสำหรับประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน มีการกระทำในลักษณะต่าง ๆ ที่อาจก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการกระทำซึ่งกระทบต่อสิทธิในความเป็นส่วนตัวของผู้ต้องขัง และนำมาซึ่งปัญหาในการตรวจสอบและพิจารณาอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่กรมราชทัณฑ์ ว่าการกระทำนั้น ๆ เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือในทางตรงกันข้ามเป็นการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิส่วนตัวของผู้ต้องขังซึ่งขัดต่อสิทธิมนุษยชนตามหลักสากลหรือไม่

2.8.4 ประมวลระเบียบการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย (Code of Conduct for Law Enforcement Official)

ประมวลระเบียบการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย ได้กำหนดแนวทางไว้ดังนี้

1. เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมายพึงปฏิบัติหน้าที่ให้ถูกต้องตามกฎหมายตลอดเวลาเพื่อบริการชุมชนและเพื่อป้องกันคุ้มครองบุคคลทุกคนให้ปลอดภัยจากการกระทำที่ผิดกฎหมาย โดยจะต้องทุ่มเทการทำงานด้วยความรับผิดชอบตามมาตรฐานของวิชาชีพนั้น⁷³

2. ในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมายนั้นจะต้องกระทำโดยเคารพและมุ่งคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตลอดจนพิทักษ์รักษาสีทธิมนุษยชนของบุคคลทุกคน⁷⁴

⁷¹ ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง. ข้อ 81.

⁷² ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง. ข้อ 93.

⁷³ ประมวลระเบียบการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย. ข้อ 1.

⁷⁴ ประมวลระเบียบการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย. ข้อ 2.

3. เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมายจะใช้กำลังบังคับได้ต่อเมื่อมีเหตุจำเป็นอย่างยิ่ง และเฉพาะกรณีที่เป็นกรณีสืบหน้าจากหน้าที่บังคับใช้กฎหมายนั้น กล่าวคือ เป็นกรณีที่มีความจำเป็นโดยชอบตามพฤติการณ์เพื่อป้องกันอาชญากรรมหรือในการจับกุมผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องสงสัยโดยชอบด้วยกฎหมาย และจะใช้กำลังบังคับในกรณีอื่น ๆ ไม่ได้โดยเด็ดขาด⁷⁵

4. ข้อมูลลับที่เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมายได้รู้มาจากการปฏิบัติการตามหน้าที่นั้น ให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นเก็บเป็นความลับ เว้นแต่กรณีเป็นการเปิดเผยตามหน้าที่หรือกรณีมีคำสั่งตามกระบวนการยุติธรรมกำหนดเป็นอย่างอื่นเท่านั้น เนื่องจากความลับนั้นอาจมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตส่วนตัวของบุคคลอื่นหรืออาจเป็นเรื่องที่กระทบต่อผลประโยชน์โดยเฉพาะชื่อเสียงของบุคคลอื่น จึงจำเป็นต้องมีหลักเกณฑ์ห้ามไว้ดังกล่าว⁷⁶

5. จะต้องไม่มีเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมายคนใดไปกระทำการ หรือยุยงส่งเสริมหรือเพิกเฉยต่อการกระทำทรมานหรือการปฏิบัติหรือการลงโทษอื่นที่เป็นการทรมาน โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ แม้แต่กรณีที่เป็นคำสั่งของผู้บังคับบัญชา หรือเป็นกรณีที่มีพฤติการณ์พิเศษ เช่น ในภาวะสงครามหรือมีภัยคุกคามจากสงคราม ภัยคุกคามต่อความมั่นคงของชาติ ความวุ่นวายทางการเมืองภายใน หรือกรณีเกิดเหตุฉุกเฉินในสาธารณชน ก็ไม่ให้นำมาใช้เป็นข้ออ้างที่จะให้ยอมรับเอาการกระทำทรมานหรือการปฏิบัติหรือการลงโทษอื่นที่เป็นการทรมาน โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์นั้นมาใช้⁷⁷

6. เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมายพึงปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มที่ในการคุ้มครองดูแลบุคคลที่อยู่ในการคุมขังของตนให้มีสุขภาพดีและจะต้องจัดการให้บุคคลดังกล่าวได้รับการตรวจรักษาทันทีเมื่อมีอาการเจ็บป่วย⁷⁸

7. เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมายจะต้องไม่กระทำการอันเป็นการทุจริตหรือประพฤติมิชอบต่อหน้าที่ อีกทั้งมีหน้าที่ที่จะต้องคัดค้านและต่อต้านการกระทำอันทุจริตหรือประพฤติมิชอบเหล่านั้นอย่างจริงจังด้วย การกระทำการอันทุจริตหรือประพฤติมิชอบต่อหน้าที่ไม่ว่ารูปแบบใด เป็นสิ่งที่ขัดต่อวิชาชีพของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย หากรัฐไม่สามารถที่จะจัดการการลงโทษเจ้าหน้าที่ของตนที่ไปกระทำการอันทุจริตหรือประพฤติมิชอบต่อหน้าที่นั้นได้แล้ว ก็ย่อมเป็นการยากที่จะไปบังคับใช้กฎหมายกับประชาชนทั่วไปได้⁷⁹

⁷⁵ ประมวลระเบียบการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย. ข้อ 3.

⁷⁶ ประมวลระเบียบการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย. ข้อ 4.

⁷⁷ ประมวลระเบียบการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย. ข้อ 5.

⁷⁸ ประมวลระเบียบการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย. ข้อ 6.

⁷⁹ ประมวลระเบียบการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย. ข้อ 7.

8. เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมายพึงเคารพต่อกฎหมายและประมวลฉบับนี้ อีกทั้งมีหน้าที่รับผิดชอบในการป้องกันและต่อต้านอย่างจริงจังต่อการล่วงละเมิดต่อกฎหมายหรือต่อประมวลฉบับนี้ด้วย เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมายผู้ใดมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าได้มีการล่วงละเมิดต่อกฎหมายหรือต่อประมวลฉบับนี้เกิดขึ้นหรือมีแนวโน้มว่าจะเกิดเหตุเช่นนั้น พึงรายงานเหตุดังกล่าวต่อผู้บังคับบัญชา และในกรณีที่เป็นพึงรายงานต่อหน่วยงานหรือองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบหรือแก้ไขเยียวยานั้นด้วย⁸⁰

⁸⁰ ประมวลระเบียบการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย. ข้อ 8.

บทที่ 3

การพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมในต่างประเทศ

ในบทนี้จะได้ทำการศึกษา การบูรณาการข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรม ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในต่างประเทศ ซึ่งจะศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบูรณาการข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การประสานงาน ระเบียบ คำสั่ง ข้อบังคับ แนวทางปฏิบัติ รูปแบบวิธีการในการจัดเก็บข้อมูล การลบข้อมูล รวมทั้งข้อดีข้อเสียในการจัดเก็บข้อมูลของต่างประเทศ ได้แก่ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ประเทศสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร และสาธารณรัฐฝรั่งเศส ซึ่งผลการศึกษาปรากฏดังต่อไปนี้

3.1 สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นกฎหมายวิธีพิจารณาความที่มีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เพราะเป็นกฎหมายวิธีสบัญญัติซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์ในการบังคับใช้กฎหมายอาญาสารบัญญัติหรือกฎหมายอาญาส่วนเนื้อหาและเป็นกฎหมายที่กำหนดความเกี่ยวพันระหว่างรัฐกับเอกชนและองค์กรของรัฐ ในการบังคับใช้กฎหมายอาญานั้นต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเท่านั้น¹ ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางของหลักประกันในกฎหมายอาญา² (Die Garantiefunktion des Strafrechts) “nullum crimen, nulla poena sine lege” (No Punishment without law) ซึ่งบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี (The Basic Law of the Federal Republic of Germany/Grundgesetz der Bundes Republik Deutschland) มาตรา 103 (2) และประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน (German

¹ จาก กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (น. 40), โดย คณิต ณ นคร, 2548, กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

² จาก คุณธรรมที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองในการพยายามกระทำความผิดและการกระทำความผิดโดย บันดาล โตสะ, ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกฎหมายไทยและกฎหมายเยอรมัน (Rechtsgüterschutz beim Verbrechenversuch und dem Verbrechen aus Leidenschaft, vergleichende Untersuchung im thailändischen und deutschen Gesetz) (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทนิติศาสตรบัณฑิต), โดย สุภัสสรี เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2550, ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี: มหาวิทยาลัยแห่งกรุงบอนน์.

Criminal Code /Strafgesetzbuch) มาตรา 1 “บุคคลจักต้องรับโทษในทางอาญา ต่อเมื่อกระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและบัญญัติโทษไว้สำหรับความผิดนั้น”³ หลักดังกล่าวนี้สอดคล้องกับบทบัญญัติมาตรา 39 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 และบทบัญญัติมาตรา 2 ของประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย กล่าวคือ

- 1) การห้ามใช้กฎหมายจารีตประเพณีลงโทษทางอาญาแก่บุคคล
- 2) การห้ามใช้กฎหมายใกล้เคียงลงโทษทางอาญาแก่บุคคล
- 3) กฎหมายอาญาต้องบัญญัติให้ชัดเจนแน่นอน
- 4) กฎหมายอาญาไม่มีผลย้อนหลัง

การดำเนินคดีอาญาของประเทศไทยใช้ “ระบบกล่าวหา” เช่นเดียวกับสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีและนานาอารยประเทศ อันเป็นระบบการดำเนินคดีอาญาที่มีการแก้ไขข้อบกพร่องของการดำเนินคดีอาญาตามระบบไต่สวนที่ใช้อยู่เดิม โดยมีการแยกหน้าที่ในการสอบสวนฟ้องร้อง ออกจากหน้าที่ในการพิจารณาพิพากษาคือออกจากกัน ในการดำเนินคดีอาญา ระบบกล่าวหา “ผู้ถูกกล่าวหา” เป็น “คน” เป็น “ประธานในคดี” และเป็นส่วนหนึ่งของวิธีพิจารณาความอาญา⁴ ในการดำเนินการทุกขั้นตอนจึงจำเป็นต้องเคารพและคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของผู้ถูกกล่าวหา ในการพิจารณาความอาญาจึงมีหลักเกณฑ์ที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากเพื่อประกันสิทธิและเสรีภาพให้แก่ผู้ต้องหา กล่าวคือ

- 1) หลักการดำเนินคดีอาญาโดยรัฐ (Public Prosecution/ Offizialklage) ถือว่ารัฐเป็นผู้เสียหายและเจ้าพนักงานของรัฐเป็นผู้มีหน้าที่ดำเนินคดีอาญา แต่ก็เปิดโอกาสให้ผู้เสียหายฟ้องคดีอาญาเองได้
- 2) หลักการค้นหาความจริงในเนื้อหา (Inquisitions Principle/ Prinzip der materiellen Wahrheit) ถือว่าทุกฝ่ายมีหน้าที่ต้องตรวจสอบค้นหาความจริง
- 3) หลักฟังความทุกฝ่าย (audiatur et altera pars) ให้สิทธิแก่ผู้ต้องหาที่จะต่อสู้ได้อย่างเต็มที่ ต้องได้รับแจ้งการถูกกล่าวหาว่าเป็นการกระทำความผิดฐานใด และต้องสอบสวนปากคำของผู้ต้องหาก่อนทำการฟ้องเสมอ
- 4) หลักวาจา (Oral Principle/ Mündlichkeitsgrundsatz) ในการดำเนินคดีอาญาต้องมีการสอบสวนกันในทุก ๆ เรื่อง เฉพาะสิ่งที่ได้กระทำด้วยวาจาแล้วจึงจะสามารถยกมาวินิจฉัยในคดี

³ Art. 103 (2) GG และ § 1 StGB (Keine Strafe ohne Gesetz) An act can be punished only if it was a punishable offense by law before the act was committed. [Eine Tat kann nur bestraft werden, wenn die Strafbarkeit gesetzlich bestimmt war, bevor die Tat begangen wurde.]

⁴ กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (น. 57). เล่มเดิม.

5) หลักพยานโดยตรง (Unmittelbarkeitsgrundsatz) ศาลต้องวินิจฉัยคดีตามเหตุผลที่ได้มาจากชั้นสืบพยานเท่านั้น

6) หลักเปิดเผย (Öffentlichkeitsgrundsatz) ประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยสามารถควบคุมและตรวจสอบการทำงานของศาลได้ ทุกคนมีสิทธิเข้าฟังในการพิจารณาและสืบพยาน

7) หลักความเป็นอิสระในการชั่งน้ำหนักพยาน (Grundsatz der freien Beweiswürdigung) กำหนดให้การชั่งน้ำหนักพยานเป็นหน้าที่ที่ศาลพึงกระทำเองและการพิพากษาลงโทษ จะกระทำได้เมื่อพิสูจน์ว่ามีความผิดเกิดขึ้นจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น

8) หลักยกประโยชน์แห่งความสงสัย (in dubio pro reo) หากมีความสงสัยเกิดขึ้นในข้อเท็จจริงแห่งคดี ต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้เป็นผลดีกับผู้กระทำผิด

หลักเกณฑ์วิธีพิจารณาความอาญาดังกล่าวมานี้ จะทำให้การดำเนินภารกิจในการคุ้มครองสังคมของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นไปตามหลักประกันสิทธิเสรีภาพ ซึ่งถือเป็นเจตนารมณ์ อันสำคัญของกฎหมายอาญาอีกด้วย

จากภารกิจในการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ทำให้กฎหมายอาญามีผลบังคับและทำให้ภารกิจของกฎหมายอาญาสำเร็จผลได้อย่างจริงจัง ส่วนหนึ่งของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าและเป็นตัวชี้วัดให้เห็นถึงรูปแบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างแท้จริง ทั้งในส่วนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและส่วนกฎหมาย คือ “ข้อมูลในการดำเนินคดีอาญา”

“ข้อมูลในการดำเนินคดีอาญา” ซึ่งถูกจัดเก็บและรวบรวมโดยหน่วยงานต่าง ๆ จะสะท้อนให้เห็นถึงระบบการทำงาน ระบบการจัดเก็บและการบริหารข้อมูล การนำข้อมูลมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ข้อดีข้อเสีย และเป็นตัวชี้วัดให้เห็นถึงแนวทางในการป้องปรามอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเพื่อคุ้มครองชีวิตและเสรีภาพมากกว่าการปราบปราม ในสหภาพยุโรป โดยเฉพาะอย่างยิ่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี (Federal Republic of Germany/ Bundes Republik Deutschland) ให้ความสำคัญกับการเก็บข้อมูลเป็นอย่างมาก เพราะข้อมูลดังกล่าวเป็นตัวสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคม สภาพความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน คุณธรรมและศีลธรรมของประชาชน ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐ ประสิทธิภาพของกฎหมายบ้านเมือง การอำนวยความสะดวกยุติธรรมของระบบตุลาการ แนวโน้มการเกิดอาชญากรรมและแนวทางการป้องกัน ตลอดจนการลดจำนวนคดีอาญาที่เกิดขึ้น ทั้งนี้ การบูรณาการข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาจะช่วย

⁵ แหล่งเดิม.

คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของชนชาวเยอรมันในการดำเนินชีวิตและปกป้องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ตามบทบัญญัติพื้นฐานแห่งรัฐธรรมนูญ⁶

ในลำดับต่อไปจะกล่าวถึงหัวข้อการนำไปสู่การพัฒนาที่เป็นประวัตินิติอาชญากรรม ในส่วนของระบบกฎหมายแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี มีดังต่อไปนี้

3.1.1 ระบบการบูรณาการข้อมูล

สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ปกครองประเทศในรูปแบบของสหพันธ์สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยแบบรัฐสภา กล่าวคือ มีการแบ่งอำนาจการบริหารปกครองประเทศให้แก่รัฐต่าง ๆ 16 รัฐ (States/ Länder) ในการปกครองตนเอง นอกจากรัฐบาลกลางแห่งสหพันธ์ แต่ละรัฐมีรัฐบาลท้องถิ่นและมีเมืองหลวงเป็นของตนเอง มีผู้แทนของตน เพื่อการปกครองที่มีประสิทธิภาพและเข้าถึงประชาชนได้อย่างแท้จริงเพราะในหลายรัฐมีความแตกต่างกันในเรื่องของประวัติศาสตร์และขนบธรรมเนียม อย่างไรก็ตามทุกรัฐยังคงอยู่ภายใต้กฎหมายเดียวกันและมีการบริหารงานร่วมกันอย่างเป็นระบบทั้งด้านการสนับสนุน การลงคะแนนเสียงให้ความเห็นชอบ การประสานงาน ตลอดจนการควบคุมและตรวจสอบซึ่งกันและกัน ทั้ง 16 รัฐต่างมีหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูลและบูรณาการข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมในด้านต่าง ๆ และเป็นหน่วยงานสำคัญที่สนับสนุนกิจการของสหพันธ์อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ

3.1.2 หน่วยงานที่มีบทบาทในการจัดเก็บข้อมูลและบูรณาการข้อมูล

สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี มีองค์กรของรัฐหลายหน่วยงานที่มีบทบาทหลักในการจัดเก็บข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของสหพันธ์ ทั้งในรูปแบบของข้อมูลการกระทำ ความผิด โดยรวม การจำแนกตามฐานความผิด สถานที่เกิดเหตุ อาวุธที่ใช้ในการกระทำความผิด ลักษณะของผู้กระทำความผิด เพศ อายุ สถิติคดีที่เกิดขึ้นในแต่ละรัฐ อีกทั้งยังมีหน่วยงานพิเศษของรัฐ เอกชน สถาบันการศึกษาและสถาบันวิจัยซึ่งรวบรวมข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของภาครัฐ แนวทางปฏิบัติที่สำคัญ คือ ข้อมูลจากทุกหน่วยงานเป็นข้อมูลที่เปิดเผย ทุกภาคส่วนไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐ หน่วยงานเอกชนหรือประชาชนสามารถรับรู้ได้โดยเปิดเผย สามารถตรวจสอบและนำไปศึกษาค้นคว้า บูรณาการข้อมูลได้อย่างกว้างขวาง แต่ละรัฐสามารถใช้ข้อมูลจากส่วนกลาง ไม่ว่าจะ เป็นในรูปแบบของเอกสารที่เผยแพร่โดยรัฐ องค์กรหรือหน่วยงานส่วนท้องถิ่น หนังสือทางการหรือข้อมูลที่ถูกจัดเก็บไว้ให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้โดยง่ายด้วยระบบ

⁶ Art. 1 (1) GG ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์จะถูกละเมิดมิได้ เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ทั้งหมดของรัฐที่จะต้องเคารพและปกป้องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

[Die Würde des Menschen ist unantastbar. Sie zu achten und zu schützen ist Verpflichtung aller staatlichen Gewalt.]

อินเทอร์เน็ต จากเว็บไซต์ของกระทรวงและหน่วยงานต่าง ๆ การศึกษาวิจัยถึงบทบาทและขอบเขต ความรับผิดชอบของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะสะท้อนให้เห็นถึงระบบการทำงานที่เกี่ยวข้องและ สนับสนุนกันและกันอย่างเป็นระบบ หน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญในการจัดเก็บข้อมูลและบูรณาการ ข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญามีดังต่อไปนี้

1) กระทรวงยุติธรรม (Federal Ministry of Justice/ Bundesministerium der Justiz⁷ [BMJ])

กระทรวงยุติธรรมแห่งสหพันธ์เป็นตัวแทนของรัฐในการให้หลักประกัน และส่งเสริม ความยุติธรรม สิทธิและประชาธิปไตยให้แก่ประชาชน ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญ อย่างยิ่งต่อการดำเนินกระบวนการยุติธรรมและการอำนวยความยุติธรรมอย่างเสมอภาค

ภารกิจหน้าที่ของกระทรวงยุติธรรมแห่งสหพันธ์ ได้แก่

(1) ภารกิจด้านงานนิติบัญญัติ (Legislation) – กระทรวงยุติธรรมมีภารกิจ ในการจัดทำ ร่างกฎหมายออกกฎหมาย ตรวจสอบร่างกฎหมายจากกระทรวงอื่นมิให้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี (The Basic Law / Grundgesetz)

(2) ภารกิจด้านงานปกครอง (Administrative) - กระทรวงยุติธรรมมีหน้าที่จัดตั้ง องค์กรทางปกครอง ดูแลงานงบประมาณของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม วางเงื่อนไขให้แก่ องค์กร และทำหน้าที่ควบคุม ดูแล และตรวจสอบให้การบริหารงานตุลาการของทั้ง 16 รัฐดำเนินไป ภายใต้อำนาจของรัฐธรรมนูญแห่งรัฐธรรมนูญมาตรา 30⁸ “การใช้อำนาจปกครองและการปฏิบัติหน้าที่ปกครอง เป็นของมลรัฐ เว้นแต่กฎหมายนี้จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นหรืออนุญาตไว้” และมาตรา 92⁹ “อำนาจ ในการพิพากษาเป็นของผู้พิพากษา องค์กรที่ใช้อำนาจ คือ ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ ศาลสูงแห่ง

⁷ Ministry of Justice of Germany. Retrieved February 27, 2014, from http://www.simple.m.wikipedia.org/wiki/Ministry_of_Justice_of_Germany.

⁸ Art. 30 GG (Distribution of competence between the Federation and the States) The exercise of governmental powers and the discharge of governmental functions are incumbent on the States insofar as this Basic Law does not otherwise prescribe or permit.

[Die Ausübung der staatlichen Befugnisse und die Erfüllung der staatlichen Aufgaben ist Sache der Länder, soweit dieses Grundgesetz keine andere Regelung trifft oder zuläßt.]

⁹ Art. 92 GG (Court Organization) The judicial authority is vested in the judges; it is exercised by the Federal Constitutional Court, by the Supreme Federal Court, by the Federal courts provided for in this Basic Law and by the courts of the States.

สหพันธ์ ศาลสหพันธ์ที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายนี้ และศาลมลรัฐ” ภารกิจในส่วนงานปกครองนี้เป็นการวางโครงสร้างให้การดำเนินกระบวนการยุติธรรมเป็นไปอย่างเป็นระบบ เพราะกระทรวงยุติธรรมจะสนับสนุนการจัดเก็บข้อมูลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการศาล คดีพิพาทที่นำมาสู่ศาล และด้วยทกฎหมายให้แก่หน่วยงานที่มีหน้าที่เฉพาะซึ่งจะได้กล่าวในลำดับถัดไป

2) กระทรวงกิจการภายใน (Federal Ministry of the Interior/ Bundesministerium des Innern¹⁰ [BMI])

กระทรวงกิจการภายในมีบทบาทสำคัญในการปกป้องและรักษาความมั่นคงปลอดภัยภายในประเทศ กำหนดนโยบายสำหรับบุคคลต่างชาติและผู้อพยพ ให้ความคุ้มครองบุคคลจากการใช้ความรุนแรง การก่ออาชญากรรมและการก่อการร้าย ให้การบริการแก่สาธารณะ และสนับสนุนการปกครองภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

ภารกิจหน้าที่ของกระทรวงกิจการภายในแห่งสหพันธ์ ได้แก่

(1) ภารกิจด้านการเมือง (Political goals) - ได้แก่ ภารกิจในการวางหลักการพื้นฐานเพื่อเป็นแนวทางการปฏิบัติสำหรับการดำเนินนโยบายทางการเมืองภายในประเทศ

(2) ภารกิจด้านข้อมูลและข้อเท็จจริง (Data and facts) – ได้แก่ ภารกิจในการชี้แจงระบุเหตุผลเบื้องหลังของข้อมูลและข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจการภายในประเทศ พร้อมทั้งระบุถึงแหล่งอ้างอิงและแหล่งศึกษาค้นคว้าข้อมูลในเชิงลึก

(3) ภารกิจด้านสื่อสิ่งพิมพ์และสถิติ (Publications and statistics) – ได้แก่ ภารกิจในการจัดตั้งและสนับสนุนองค์กรในหน่วยงานของตนในการจัดทำสื่อสิ่งพิมพ์ การรวบรวมข้อมูลสถิติในทุก ๆ ด้านของประเทศ ทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การท่องเที่ยว เทคโนโลยี และด้านอาชญากรรม ซึ่งถือว่าภารกิจในส่วนนี้ของกระทรวงกิจการภายใน เป็นภารกิจหน้าที่ที่สนับสนุนการบูรณาการข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาโดยตรงที่สุด

(4) ภารกิจด้านการข่าว (News) – ได้แก่ ภารกิจในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลง การพัฒนา และข้อเท็จจริงที่ทันต่อความก้าวหน้าในขณะนั้น

กระทรวงกิจการภายในมีหน่วยงานภายใน 19 สำนักงาน งานด้านการเก็บรวบรวมข้อมูลสถิติเป็นภารกิจหน้าที่ซึ่งอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของ 3 หน่วยงาน ดังต่อไปนี้

[Die rechtsprechende Gewalt ist den Richtern anvertraut; sie wird durch das Bundesverfassungsgericht, durch die in diesem Grundgesetze vorgesehenen Bundesgerichte und durch die Gerichte der Lander ausgeübt.]

¹⁰ Ibid.

(1) สำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ (Federal Criminal Police Office/ Bundeskriminalamt¹¹ [BKA]) สำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์เป็นหน่วยงานหลักและมีบทบาทสำคัญที่สุดในการเก็บรวบรวม วิเคราะห์และบูรณาการข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เป็นหน่วยงานขนาดใหญ่ที่มีหน่วยงานย่อยซึ่งปฏิบัติภารกิจหน้าที่ในด้านการเก็บรวบรวม ข้อมูล ในหลายด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ด้านการดำเนินคดีอาญา ภารกิจหลักของสำนักงานอาชญาวิทยา คือ การต่อสู้กับอาชญากรรมในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี โดยปฏิบัติงานร่วมกับหน่วยงานของ มลรัฐและหน่วยงานพิเศษ ตลอดจนองค์กรอิสระ

(2) สำนักงานสถิติแห่งสหพันธ์ (Federal Statistical Office/ Statistisches Bundesamt¹² [SfBA]) สำนักงานสถิติแห่งสหพันธ์เป็นหน่วยงานหลักที่ทำหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูลแห่งชาติ ทุก ๆ ด้านที่เกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของชนชาวเยอรมัน ทั้งในรูปแบบมหภาค คือ ข้อมูลเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งรัฐในด้านประชากร การจ้างงาน การลงทุน การเลือกตั้งและบริการ สาธารณะ และในรูปแบบจุลภาค คือ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของประชาชนโดยตรง เช่น การศึกษา การประกอบอาชีพ การดำเนินชีวิต สุขภาพ ข้อมูลที่ถูกจัดเก็บนั้นต้องมีคุณภาพกล่าวคือ ถูกรวบรวมโดยวิธีที่ทันสมัย มีสำเนิกรับผิดชอบ เป็นกลาง ตรวจสอบได้ ผ่านการวิเคราะห์ การ ประเมินค่าให้ได้ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงปราศจากการแทรกแซงจากฝ่ายใด ข้อมูลมีเพื่อการพัฒนา ประเทศและเปิดกว้างแก่ทุกฝ่าย ทั้งฝ่ายการเมือง ฝ่ายปกครอง เศรษฐกิจและประชาชน ในส่วนที่ สนับสนุนกระบวนการยุติธรรมทางอาญาคือ ข้อมูลในหัวข้อแผนงานความปลอดภัยของสังคม (Social Security Schemes)

(3) สำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์ (Federal Police / Bundespolizei [BPOL]) สำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์เป็นตัวแทนของรัฐภายใต้การควบคุมดูแลของสำนักงานอาชญาวิทยา แห่งสหพันธ์ (BKA) มีภารกิจในการสืบสวนสอบสวน มีความรับผิดชอบต่อการบังคับใช้กฎหมาย ในการดำเนินคดีอาญา ทั้งในคดีอาญาภายในประเทศ คดีอาญาที่เป็นความผิดฉ้อโกงและคดีอาญาที่ มีรัฐต่างชาติเข้ามาเกี่ยวข้อง สำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์ เป็นอีกหน่วยงานหลักที่มีบทบาทสำคัญ อย่างยิ่งในการรวบรวม ดำเนินการ จัดเก็บและสังเคราะห์ข้อมูล โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อจัดหา ข้อมูลที่มีความเป็นกลาง เป็นอิสระและมีคุณภาพสูงให้แก่สาธารณะ

¹¹ Bundeskriminalamt [BKA]. Retrieved December 25, 2013, From <http://www.bundeskriminalamt.de>

¹² Destatis Statistisches Bundesamt. Retrieved February 19, 2014, From <http://www.destatis.de>

3) ตำรวจมลรัฐบาเดน - เวือร์ทเทมแบร์ก (Baden - Württemberg Police/ Polizei Baden - Württemberg¹³)

ตำรวจแห่งมลรัฐบาเดน - เวือร์ทเทมแบร์ก เป็นหน่วยงานภายใต้การปกครองของคณะรัฐมนตรีแห่งมลรัฐ เป็นเจ้าหน้าที่รัฐผู้ทำหน้าที่ปกป้องคุ้มครองประชาชนและป้องกันการเกิดอาชญากรรม

ภารกิจหน้าที่ของตำรวจมลรัฐ มีดังนี้

(1) ภารกิจด้านการคุ้มครองความมั่นคงปลอดภัยสาธารณะและจัดระเบียบสังคม - ตำรวจแห่งมลรัฐบาเดนมีภารกิจในการทำหน้าที่ให้ความคุ้มครองแก่ชีวิต เสรีภาพและทรัพย์สินของประชาชน ตลอดจนดูแลสังคมให้อยู่ภายใต้ความสงบเรียบร้อย หากเกิดการกระทำความผิดขึ้นย่อมมีหน้าที่ต้องนำตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีภายใต้หลักประมวลกฎหมายอาญาและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเยอรมัน

(2) ภารกิจด้านงานกฎหมาย - ตำรวจแห่งมลรัฐบาเดนมีหน้าที่ปฏิบัติงานภายใต้ขอบอำนาจที่กฎหมายให้ไว้และภายใต้ขอบเขตแห่งกฎหมาย

(3) ภารกิจด้านการให้ความร่วมมือในการป้องปรามอาชญากรรม - ตำรวจแห่งมลรัฐบาเดนมีภารกิจพิเศษนอกเหนือไปจากการทำหน้าที่ตำรวจดังที่กล่าวมา กล่าวคือ มีหน้าที่ในการให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ในกระบวนยุติธรรมและฝ่ายปกครองในการเก็บรวบรวมข้อมูลของคดีอาญาและการบูรณาการข้อมูล และเผยแพร่ต่อสาธารณะเพื่อให้ประชาชนรับรู้ถึงข้อมูลการเกิดอาชญากรรม และแนวทางการหลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่อในคดีอาชญากรรม

4) สำนักงานสถิติแห่งมลรัฐบาเดน - เวือร์ทเทมแบร์ก (Statistisches Landesamt Baden - Württemberg¹⁴) สำนักงานสถิติแห่งมลรัฐบาเดน มีภารกิจหน้าที่ในการรวบรวม จัดเก็บและเผยแพร่ข้อมูลทุก ๆ ด้านที่เกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในรัฐบาเดน - เวือร์ทเทมแบร์ก เช่น ด้านจำนวนประชากร ด้านเศรษฐกิจ ด้านการงาน ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านพลังงาน และด้านสังคมในลักษณะของการกระทำความผิดอาญา

¹³ Polizei Baden – Württemberg. Retrieved November 12, 2013, from <http://www.polizei-bw.de>.

¹⁴ Statistisches Landesamt Baden – Württemberg. Retrieved November 15, 2013, from <http://www.statistik.baden-wuerttemberg.de>

5) สำนักงานสถิติและการจัดการข้อมูลแห่งรัฐไบเอิร์น (Bayerisches Landesamt für Statistik und Datenverarbeitung¹⁵) - รวบรวมข้อมูลตัวเลขที่เป็นทางการของรัฐไบเอิร์นและสหพันธ์

6) สถาบันสถิติแห่งเบอร์ลินและบรันเดินเบิร์ก (State Statistical Institute Berlin-Brandenburg/ Amt für Statistik Berlin-Brandenburg¹⁶) - เป็นสถาบันที่ทำหน้าที่รวบรวม จัดทำ วิเคราะห์และให้บริการข้อมูลแก่สาธารณะ ฝ่ายปกครอง ฝ่ายการเมืองและฝ่ายอุตสาหกรรม

7) สำนักงานสถิติแห่งมลรัฐเบรเมน (Statistisches Landesamt Bremen¹⁷) - เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่รวบรวมและจัดทำข้อมูลในด้านสังคมและเศรษฐกิจ

8) สำนักงานสถิติแห่งรัฐฮัมบวร์กและชเลสวิก-โฮลชไตน์ (Statistische Amt für Hamburg und Schleswig-Holstein¹⁸) - เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่รวบรวมและให้บริการข้อมูลแก่สาธารณะ

9) สำนักงานสถิติแห่งรัฐเฮสเซน (Hessisches Statistisches Landesamt¹⁹) - เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่รวบรวมและให้บริการข้อมูลด้วยวิธีการสืบค้นที่ทันสมัย ให้บริการแก่ประชาชน หน่วยงานของรัฐและเอกชนในข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสังคม เศรษฐกิจ การเมือง กฎหมาย

10) สำนักงานสถิติแห่งรัฐเมคเคิลนบวร์ก-พอร์พอมเมิร์น (Statistisches Amt Mecklenburg-Vorpommern²⁰) - เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่รวบรวมและจัดทำข้อมูลในทุกๆ ด้าน และให้ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้าในเชิงลึก

11) ศูนย์สถิติและเทคโนโลยีการติดต่อสื่อสารแห่งรัฐนีเดอร์ซัคเซิน (Landesbetrieb für Statistik und Kommunikations-Technologie Niedersachsen²¹ [LSKN]) - เป็นศูนย์กลางสำหรับ

¹⁵ Bayerisches Landesamt für Statistik und Datenverarbeitung. Retrieved November 18, 2013, from <http://www.statistik.bayern.de>

¹⁶ State Statistical Institute Berlin-Brandenburg. Retrieved November 19, 2013, from <http://www.statistik-berlin-brandenburg.de>

¹⁷ Statistisches Landesamt Bremen. Retrieved November 21, 2013, from <http://www.statistik.bremen.de>

¹⁸ Statistische Amt für Hamburg und Schleswig-Holstein. Retrieved November 25, 2013, from <http://www.statistik-nord.de>

¹⁹ Hessisches Statistisches Landesamt. Retrieved December 8, 2013, from <http://www.statistik-hessen.de>

²⁰ Statistisches Amt Mecklenburg-Vorpommern. Retrieved December 8, 2013, from <http://www.statistik-mv.de>

รัฐนี้เตอร์ซัคเซินในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลด้านประชากร เศรษฐกิจ การจ้างงาน การประกันการว่างงาน

12) ศูนย์ข้อมูลและเทคนิคแห่งรัฐนอร์ทไรน์-เวสต์ฟาเลน (Information und Technik Nordrhein-Westfalen²² [IT.NRW]) - มีหน้าที่ศึกษาและค้นคว้าวิจัยข้อมูล และเป็นศูนย์กลางในการให้บริการด้านการสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับรัฐและสหพันธ์

13) สำนักงานสถิติแห่งรัฐไรน์ลันด์-พัลส์ (Statistisches Landesamt Rheinland-Pfalz²³) ให้บริการข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ด้านต่าง ๆ และให้บริการห้องสมุดสาธารณะ

14) สำนักงานสถิติแห่งรัฐซาร์ลันด์ (Statistisches Amt Saarland²⁴) - เป็นหน่วยงานที่ให้บริการข้อมูล ข้อมูลงานวิจัยและให้บริการห้องสมุดสำหรับการศึกษาค้นคว้าในสาขาสถิติศาสตร์

15) สำนักงานสถิติแห่งรัฐซัคเซิน (Statistisches Landesamt des Freistaates Sachsen²⁵) เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่รวบรวม วิเคราะห์ข้อมูลในทุก ๆ ด้านไว้ให้บริการแก่สาธารณะในรูปแบบของนิตยสาร ข้อมูลออนไลน์

16) สำนักงานสถิติแห่งรัฐซัคเซิน-อันฮัลท์ (Statistische Landesamt Sachsen-Anhalt²⁶) เป็นหน่วยงานกลางของรัฐซัคเซิน-อันฮัลท์ที่ทำหน้าที่รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ การเมือง ประชากร วิทยาศาสตร์ การสื่อสาร

17) สำนักงานสถิติแห่งรัฐเทือริงเงิน (Thüringer Landesamt für Statistik²⁷) ทำหน้าที่รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลและข้อเท็จจริง

²¹ Landesbetrieb für Statistik und Kommunikations-Technologie Niedersachsen [LSKN]. Retrieved December 9, 2013, from <http://www.lskn.niedersachsen.de>

²² Information und Technik Nordrhein-Westfalen²² [IT.NRW]. Retrieved December 14, 2013, from <http://www.it.nrw.de>

²³ Statistisches Landesamt Rheinland-Pfalz. Retrieved December 19, 2013, from <http://www.statistik.rlp.de>

²⁴ Statistisches Amt Saarland. Retrieved December 26, 2013, from <http://www.saarland.de/statistik.htm>

²⁵ Statistisches Landesamt des Freistaates Sachsen. Retrieved December 30, 2013, from <http://www.statistik.sachsen.de>

²⁶ Statistische Landesamt Sachsen-Anhalt. Retrieved December 30, 2013, from <http://www.statistik.sachsen-anhalt.de>

²⁷ Thüringer Landesamt für Statistik. Retrieved Retrieved January 3, 2014, from <http://www.statistik.thueringen.de>

18) สำนักงานสืบสวนอาชญากรรมศุลกากร (The German Customs Investigation Bureau/ Zollkriminalamt²⁸ [ZKA]) สำนักงานสืบสวนอาชญากรรมศุลกากรเป็นหน่วยงานภายใต้สังกัดกระทรวงการคลัง (German Finance Ministry/ Bundesministerium der Finanzen)

ภารกิจหน้าที่ของสำนักงานสืบสวนอาชญากรรมศุลกากร มีดังนี้

(1) ภารกิจด้านงานศุลกากร - เป็นหน่วยงานที่ให้การสนับสนุน โดยการวางระบบฐานข้อมูล ระบบการสืบสวนสอบสวนด้านอาชญาวิทยา และเทคโนโลยีเกี่ยวกับอาชญากรรม

(2) ภารกิจด้านเศรษฐกิจ - เป็นศูนย์กลางการเฝ้ามองการเจริญเติบโตและสภาพการณ์เปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจ

(3) ภารกิจด้านการป้องกัน - เป็นศูนย์กลางในการให้การสนับสนุนความมั่นคงปลอดภัยทางเศรษฐกิจของสหภาพยุโรปและการต่อต้านองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ

(4) ภารกิจด้านการเผยแพร่ข้อมูลและเทคโนโลยี - โดยการวางแผนงาน ให้ความร่วมมือ และปฏิบัติงานร่วมกับหน่วยงานด้านสถิติ หน่วยงานในส่วนนี้มีบทบาทส่งเสริมและสนับสนุนการจัดเก็บและรวบรวมข้อมูล

(5) ภารกิจด้านงานกฎหมายและการกำกับดูแลองค์กรวิชาชีพ - ทำหน้าที่ดูแลและตรวจสอบการทำงานของหน่วยงานราชการ ฝ่ายบริหารและฝ่ายปกครอง

(6) ภารกิจด้านการให้ความช่วยเหลือหน่วยงานอื่น

19) หน่วยงานภายในมหาวิทยาลัยและหน่วยงานอิสระ นอกจากหน่วยงานหลักซึ่งสังกัดอยู่ภายใต้กระทรวงกิจการภายในนั้น ยังมีหน่วยงานภายนอกที่เป็นองค์กรการศึกษาของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันวิจัยต่าง ๆ ที่มีภารกิจและบทบาทในการสนับสนุนการจัดเก็บข้อมูลซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการบูรณาการข้อมูลกระบวนการยุติธรรมทางอาญา หน่วยงานดังกล่าวนี้ได้แก่

(1) ศูนย์รวบรวมข้อมูลอาชญากรรมและการลงโทษคอนสแตนซ์ (The Konstanz Repositories on Crime and Sanctioning/ Konstanzer Inventar Sanktionsforschung²⁹ [KIS]) โดยมหาวิทยาลัยคอนสแตนซ์ (Universität Konstanz) - ศูนย์ข้อมูลภายในมหาวิทยาลัยคอนสแตนซ์แห่งนี้ให้บริการการสืบค้นข้อมูลทางอาชญาวิทยาและอาชญากรรม โครงสร้างการกระทำผิด และการพัฒนารูปแบบของการกระทำผิดอาญาและการลงโทษในทางปฏิบัติ

²⁸ The German Customs Investigation Bureau/ Zollkriminalamt [ZKA]. Retrieved January 3, 2014, from <http://www.zoll.de>

²⁹ The Konstanz Repositories on Crime and Sanctioning/ Konstanzer Inventar Sanktionsforschung [KIS]. Retrieved January 7, 2014, from <http://www.uni-konstanz.de/rtf/kis/>

(2) ศูนย์รวบรวมข้อมูลแนวโน้มการเกิดอาชญากรรมคอนสแตนซ์ (The Konstanz Repositories on Crime/ Konstanzer Inventar Kriminalitätsentwicklung³⁰ [KIK]) โดยมหาวิทยาลัย คอนสแตนซ์ (Universität Konstanz) - ศูนย์ข้อมูลภายในแห่งนี้ ให้บริการการสืบค้นข้อมูล แผนภูมิการกระทำความผิดอาญา ข้อมูลจากสำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์และคำพิพากษาของศาล

(3) ศูนย์รวบรวมเอกสารทางอาชญาวิทยา (KrimDok³¹) โดยมหาวิทยาลัยทือบิงเงิน (Universität Tübingen) – ศูนย์อาชญาวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยทือบิงเงินนี้ ให้บริการเกี่ยวกับแหล่งอ้างอิงและบรรณานุกรมของข้อมูลด้านอาชญาวิทยา

(4) สถาบันอาชญาวิทยา (Institute for Criminology/ Institut für Kriminologie) โดยมหาวิทยาลัยทือบิงเงิน (Universität Tübingen) – สถาบันอาชญาวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยทือบิงเงิน เป็นสถาบันวิจัยในคณะนิติศาสตร์ มีภารกิจในการศึกษาค้นคว้าวิจัยและให้บริการสื่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับอาชญาวิทยา กฎหมายว่าด้วยการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน กฎหมายบังคับโทษและกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ตลอดจนข้อมูลการศึกษาด้านอาชญาวิทยา

(5) หน่วยงานรายงานข้อมูลอาชญากรรม (Kriminalitätslageberichte) โดยการสนับสนุนฐานข้อมูลจากสำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ (BKA) – หน่วยงานนี้ให้บริการข้อมูลและข้อมูลที่จัดทำโดยสำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์และสำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์

(6) Krimpedia โดยมหาวิทยาลัยฮัมบวร์ก (Universität Hamburg) - เป็นการให้บริการในรูปแบบการสืบค้นข้อมูลผ่านระบบอินเทอร์เน็ตของมหาวิทยาลัยฮัมบวร์ก ให้บริการข้อมูลเชิงทฤษฎีด้านอาชญาวิทยา และการสัมมนาในด้านกฎหมายอาญา

(7) สถาบันกฎหมายอาญาต่างประเทศและระหว่างประเทศแมกซ์ พลังค์ (Max Planck Institute for Foreign and International Criminal Law / Max-Planck-Institut für ausländisches und internationales Strafrecht³² เมือง Freiburg - สถาบันกฎหมายอาญาแมกซ์ พลังค์ ให้บริการข้อมูลด้านงานวิจัยเกี่ยวกับกฎหมายอาญาเยอรมัน กฎหมายอาญาของประเทศต่าง ๆ และ

³⁰ The Konstanz Repositories on Crime/ Konstanzer Inventar Kriminalitätsentwicklung [KIK].

Retrieved January 10, 2014, from <http://www.uni-konstanz.de/rtf/kik/>

³¹ *KrimDok*. Universität Tübingen. Retrieved January 14, 2014, from <http://www.ifk.jura.uni-tuebingen.de/krimdok/>

³² Max Planck. Institute for Foreign and International Criminal Law. Retrieved February 17, 2014, from <http://www.mpicc.de>

กฎหมายอาญาระหว่างประเทศ เป็นสถาบันที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางในการศึกษาศาสตร์ต่าง ๆ และในทางนิติศาสตร์คือ กฎหมายอาญา

(8) ศูนย์รวบรวมข้อมูลกฎหมายอาญา (Strafrecht in aller Welt) โดยมหาวิทยาลัยมิวนิเชิน (Universität München) - เป็นศูนย์รวบรวมข้อมูลทางกฎหมายอาญาจากประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก

(9) Forensische Ressourcen โดยมหาวิทยาลัยไมนซ์ (Universität Mainz) - เป็นศูนย์รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับระบบศาลยุติธรรม

3.1.3 ระเบียบคำสั่งและแนวทางการปฏิบัติขององค์กร

การจัดเก็บข้อมูลและบูรณาการข้อมูลขององค์กรต่าง ๆ ของรัฐบาลสหพันธ์อยู่ภายใต้กฎหมายของหน่วยงานที่ควบคุมดูแล และภายใต้หลักการความร่วมมือระหว่างองค์กรต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศ กฎเกณฑ์แห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บข้อมูลของประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีสามารถสรุปได้ ตามรูปแบบการปฏิบัติงานขององค์กรต่าง ๆ ได้แก่

(1) สำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ (BKA) ภายใต้สังกัดกระทรวงกิจการภายใน (Federal Ministry of the Interior/ Bundesministerium des Innern) มีการบริหารจัดการองค์กรภายใต้ “กฎหมายว่าด้วยการบริหารงานของสำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์และความร่วมมือระหว่างองค์กรของสหพันธ์และหน่วยงานตำรวจเกี่ยวกับข้อเท็จจริงทางอาญา” (Law on the Bundeskriminalamt and the Co-operation between Federal and State Authorities in Criminal Police Matters (BKA Law/ BKAG) ปี ค.ศ. 1997 อันเป็นระเบียบข้อบังคับของกระทรวงกิจการภายใน ซึ่งกำหนดให้สำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ เป็นผู้ดูแลระบบการจัดเก็บและรวบรวมข้อมูล ให้ความร่วมมือและเปิดเผยข้อมูลให้กับหน่วยงานตำรวจ หน่วยงานของสหพันธ์และหน่วยงานของทั้ง 16 มลรัฐ ตลอดจนองค์กรความร่วมมือแห่งสหภาพยุโรป ทั้งนี้สำนักงานสถิติแห่งสหพันธ์ต้องทำงานภายใต้กฎขององค์กรตำรวจอาชญากรรมระหว่างประเทศ (International Criminal Police Organization [ICPO]) เพราะเป็นหนึ่งในสมาชิกที่มีจำนวน 186 ประเทศทั่วโลก

บทบัญญัติภายใต้ “กฎหมายว่าด้วยการบริหารงานของสำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์และความร่วมมือระหว่างองค์กรของสหพันธ์และหน่วยงานตำรวจเกี่ยวกับข้อเท็จจริงทางอาญา” ที่เกี่ยวเนื่องด้วยขั้นตอนและวิธีการบูรณาการข้อมูล ได้แก่

1) มาตรา 1 (1) BKAG วางหลักว่า สหพันธ์เป็นผู้ควบคุมดูแลการทำงานของสำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ให้ปฏิบัติภายใต้ความร่วมมือระหว่างสหพันธ์ และองค์กรของมลรัฐในกิจการที่เกี่ยวข้องการกระทำความผิดอาญาทั้งปวง

2) มาตรา 2 (1) BKAG วางหลักว่า สำนักงานอาชญาวิทยาเป็นองค์กรกลางในการค้นหาและรวบรวมข้อมูลจาก มลรัฐ หน่วยงานตำรวจ หน่วยงานของสหพันธ์เพื่อบูรณาการให้เกิดเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการป้องกันและแก้ไขการกระทำอาชญากรรม เพื่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างองค์กรต่อต้านอาชญากรรมต่าง ๆ ทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ ทั้งนี้การปฏิบัติงานต้องไม่ละเมิดต่อสิทธิขั้นพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ และต้องสอดคล้องกับบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน (StGB) และรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี (GG)

3) มาตรา 6 (1) BKAG วางหลักว่า สำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ต้องปฏิบัติการร่วมกับสำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์ในการให้ความคุ้มครองปลอดภัยแก่พยานที่ให้ข้อมูลซึ่งนำมาใช้เพื่อประโยชน์ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

4) มาตรา 7 (1) BKAG วางหลักว่า สำนักงานอาชญาวิทยามีหน้าที่เก็บรักษา แก้ไข เปลี่ยนแปลง และนำข้อมูลไปใช้ได้แต่เพียงเพื่อประโยชน์ของหน่วยงานในการบูรณาการข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญานั้น

5) มาตรา 8 (1) BKAG วางหลักว่า สำนักงานอาชญาวิทยามีหน้าที่จัดเก็บข้อมูลจำแนกได้ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลการกระทำอาชญากรรมและลักษณะรูปพรรณสัณฐานของผู้กระทำความผิด
2. หมายเลขคดีและรายละเอียดการกระทำอาชญากรรมที่มีการบันทึกไว้อย่างถูกต้องโดยเจ้าพนักงานตำรวจ
3. ข้อมูลเวลาและสถานที่ที่เกิดการกระทำอาชญากรรม
4. ลักษณะการกระทำที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน

6) มาตรา 9 (1) BKAG วางหลักว่า สำนักงานอาชญาวิทยาสามารถเก็บข้อมูลคดีในระดับชั้นศาลต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ตลอดจนถึงขั้นการบังคับคดี การบังคับโทษ การบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษา และการใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย

(2) สำนักงานสถิติแห่งสหพันธ์ (StBA) ดำเนินงานสำรวจและจัดเก็บข้อมูลภายใต้ “กฎหมายว่าด้วยการบริหารงานของสำนักงานสถิติแห่งสหพันธ์” (Federal Statistical Office Law/ Bundesstatistikgesetz [BStatG]) ปี ค.ศ. 1987 ซึ่งควบคุมให้การรวบรวมข้อมูลเป็นไปอย่างถูกต้องตรงไปตรงมา มีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาอย่างเป็นระบบ มีการจัดเก็บข้อมูลที่หลากหลายทั้งการสำรวจแบบกลุ่ม การสัมภาษณ์ การเปรียบเทียบข้อมูลกับหน่วยงานอิสระอื่น ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่มีมาตรฐานเดียวกัน

บทบัญญัติภายใต้ “กฎหมายว่าด้วยการบริหารงานของสำนักงานสถิติแห่งสหพันธ์” ที่เกี่ยวข้องด้วยขั้นตอนและวิธีการบูรณาการข้อมูล ได้แก่

1) มาตรา 1 วางหลักว่า สำนักงานสถิติแห่งสหพันธ์มีภารกิจในการวางมาตรฐานและหลักเกณฑ์ในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลให้มีความเป็นกลาง มีความเป็นภาวะวิสัยและเป็นอิสระ ทั้งนี้มีหน้าที่ต้องให้ความร่วมมือกับหน่วยงานของสหพันธ์และหน่วยงานมลรัฐเพื่อให้สามารถนำข้อมูลไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมกับสังคมและประเทศชาติ

2) มาตรา 2 (1) ให้คำนิยามว่า สำนักงานสถิติแห่งสหพันธ์ เป็นหน่วยงานอิสระซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงกิจการภายใน

3) มาตรา 6 (1) วางหลักให้การจัดเก็บรวบรวมข้อมูลสามารถทำได้โดยการสอบถามจากหน่วยงานที่ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องโดยตรงหรือการทำแบบสอบถามกับบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ ในการสอบถามต้องมีความกระชับ ชัด โปร่งใสและเป็นกลาง มีความละเอียดถี่ถ้วนรอบคอบและสามารถตรวจสอบที่มาได้

(3) สำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์ (BPOL) ปฏิบัติภารกิจภายใต้ “กฎหมายตำรวจแห่งสหพันธ์” (Federal Police Law/ Gesetz über die Bundespolizei³³ [BPoLG]) ปี ค.ศ. 1994 ซึ่งวางกฎเกณฑ์ไว้ในบทบัญญัติมาตรา 1 ว่า เจ้าพนักงานตำรวจเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองแห่งสหพันธ์ ปฏิบัติงานภายใต้สังกัดกระทรวงกิจการภายใน (Federal Ministry of the Interior) มีหน้าที่ต้องปกป้องคุ้มครองประชาชน หน่วยงานต่าง ๆ สังคมและประเทศชาติด้านความมั่นคงปลอดภัย และให้การสนับสนุนการทำงานของสำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์โดยจัดเก็บข้อมูลคดีตามความเป็นจริงในชั้นสอบสวนฟ้องร้องและรายงานข้อมูลที่ถูกต้อง

มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบูรณาการข้อมูลในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีต้องดำเนินไปภายใต้กฎเกณฑ์ที่องค์กรหลักได้กำหนดไว้ ทั้งนี้จะต้องสอดคล้องและไม่ขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

ส่วนในเรื่องของแนวทางปฏิบัติในการเก็บรวบรวมข้อมูลของแต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายที่กำหนดแนวทางในการบูรณาการข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้น เป็นไปดังต่อไปนี้

1) สำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ (BKA)

สำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์เป็นหน่วยงานหลักที่มีบทบาทในการรวบรวมข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาโดยตรงที่สุด ระเบียบคำสั่งในการรวบรวมข้อมูลจึงมีความ

³³ Federal Police Law/ Gesetz über die Bundespolizei -[BPoLG]). (1994).

ชัดเจนแน่นอนเสมือนประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน (StGB) และสอดคล้องกับหลักประกันในกฎหมายอาญา อันเป็นเงื่อนไขให้แก่หน่วยงานที่ทำหน้าที่ว่าข้อมูลจะสามารถรวบรวมและนำมาประยุกต์ใช้เป็นข้อมูลในคดีอาญาได้ โดยหลักแล้วคดีที่เกิดขึ้นที่จะสามารถใช้อ้างอิงได้ต้องเป็นข้อมูลคดีที่เป็นรูปธรรมซึ่งสามารถตรวจสอบประเด็นหลักต่อไปนี้ได้

(1) “การกระทำประกอบประกอบที่กฎหมายบัญญัติ” (Tatbestandmässigkeit) การกระทำความคิดที่จะสามารถนำมารวบรวมเป็นข้อมูลได้ต้องเป็นการกระทำที่ประกอบประกอบที่กฎหมายบัญญัติไว้ตามโครงสร้างความคิดอาญาเยอรมัน ได้แก่

1. องค์ประกอบภายนอก (Objektiver Tatbestand) เช่น ผู้กระทำความผิด การกระทำ ความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผล องค์ประกอบอื่น ๆ และคุณธรรมทางกฎหมาย
2. องค์ประกอบภายใน (Subjektiver Tatbestand) เช่น เจตนา ประมาท มูลเหตุชกุงใจ

(2) “สถานที่เกิดเหตุ” ต้องเป็นการกระทำความคิดที่สามารถพิสูจน์และตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุได้

(3) “เวลาเกิดเหตุ” ต้องสามารถพิสูจน์เวลาที่การกระทำความคิดเกิดขึ้นได้โดยชัดเจน ทั้งนี้มีการกำหนดเงื่อนไขว่า การกระทำความคิดที่จะสามารถนำมารวบรวมเป็นข้อมูลคดีได้ต้องเป็นคดีที่เกิดขึ้นแล้วอย่างน้อย 1 ปี

2) ระเบียบในการรวบรวมข้อมูล (Regeln der PKS-Erfassung³⁴)

(1) หลักการ (Grundsatz)

การกระทำที่โดยพื้นฐานประกอบประกอบที่กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด ถือเป็น การกระทำที่ผิดกฎหมาย เป็นการกระทำความคิดอาญาให้รวบรวมเป็นข้อมูลคดี 1 คดี

คดีที่ปรากฏชัดว่าละเมิดต่อกฎหมายของสหพันธ์รัฐให้รวบรวมเป็นข้อมูลคดี 1 คดี ทั้งนี้ต้องปราศจากความสงสัยในเหตุแห่งคดี

(2) การกระทำกรรมเดียวและการกระทำกรรมเดียวในทางธรรมชาติ (Tateinheit und natürliche Handlungseinheit)

การกระทำกรรมเดียวและการกระทำกรรมเดียวในทางธรรมชาติให้รวบรวมเป็นข้อมูลคดี 1 คดี เช่น การใช้มีดเป็นอาวุธในการฆ่าผู้อื่นถึงแก่ความตาย และทำให้เสียสุขภาพ เป็นความผิดฐานฆ่าผู้อื่นนับเป็น 1 คดี แต่เป็นการกระทำกรรมเดียวจึงไม่นับการทำให้ทรัพย์สินของผู้อื่นเสียหาย เป็นคดีทำให้เสียทรัพย์สิน การใช้วัตถุระเบิดฆ่าผู้อื่นเป็นเหตุให้มีผู้ถึงแก่ความตาย 5 คน เป็นความผิด

³⁴ ตามระเบียบการบริหารข้อมูลสถิติคดีอาญาโดยสำนักงานตำรวจ (PKS).

ฐานฆ่าผู้อื่น นับเป็น 1 คดี และการกระทำความผิดเดียวในทางธรรมชาติ เช่น การจับประตูสำนักงาน เพื่อเข้าไปปล้นทรัพย์ เป็นการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ นับเป็น 1 คดี

(3) การกระทำความผิดรูปแบบเดียวกันต่อเนื่อง (Gleichartige Folgehandlungen)

การกระทำความผิดรูปแบบเดียวกันในระยะเวลาต่อเนื่องกันให้รวบรวมเป็นข้อมูลคดี 1 คดี เช่น โรงงานทำการปล่อยน้ำเสียลงสู่แม่น้ำเป็นระยะเวลานาน เป็นความผิดฐานทำให้แหล่งน้ำสกปรก นับเป็น 1 คดี

(4) การกระทำความผิดเดียวผิดกฎหมายหลายบท (Tatmehrheit)

การกระทำความผิดเดียวผิดกฎหมายหลายบทหรือผิดตามกฎหมายหลายฉบับให้รวบรวมเป็นข้อมูลคดี 1 คดี แต่หากเป็นการกระทำต่อวัตถุหลายสิ่งต่างสถานที่เกิดเหตุ แม้เป็นการกระทำเดียวกันก็ให้นับเป็นข้อมูลคดีจำแนกไปตามสถานที่เกิดเหตุ เช่น ปล่อยลมยางรถ 7 คันที่ศูนย์บริการเช่ารถ และอีก 5 คันต่างสถานที่ทุกคน ให้นับเป็นข้อมูลคดี 6 คดี

(5) หลักเกณฑ์ในคดีที่มีลักษณะพิเศษ (Regelung besonderer Fälle einschl. Vorrangregelung)

ตามประมวลกฎหมายอาญาเยอรมันมีบทบัญญัติที่กำหนดให้การกระทำจะเป็นความผิดอาญาก็ต่อเมื่อ การกระทำเข้าเงื่อนไขที่กฎหมายบัญญัติไว้เช่น การหลอกลวง ต้องเป็นการหลอกลวงจนผู้ถูกหลอกลวงหลงเชื่อและกระทำการอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินหรือสิทธิใด ๆ กล่าวได้ว่าต้องครบองค์ประกอบของความผิดที่กฎหมายบัญญัติ จึงจะสามารถรวบรวมเป็นข้อมูลคดี 1 คดี และการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งต้องครบองค์ประกอบของความผิดตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติด (Gesetz über den Verkehr mit Betäubungsmitteln (BtMG)/ Law concerning the Trade with Narcotics)

(6) การรวบรวมข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม (Opfererfassung)

การรวบรวมข้อมูลคดีในข้อ (1) ถึง (5) เป็นการรวบรวมจากการกระทำความผิดที่ละเมิดต่อคุณธรรมทางกฎหมายส่วนบุคคล เมื่อบุคคลตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจึงถือว่าเป็นผู้ที่ได้รับความเสียหาย จึงกำหนดให้รวบรวมจำนวนบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อเป็นข้อมูลคดีด้วย

(7) การรวบรวมตัวเลขการกระทำที่ต้องสงสัย (Tatverdächtigenfassung)

การกระทำที่ต้องสงสัยหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดหากต่อมาเมื่อพิสูจน์ได้ให้รวบรวมเป็นข้อมูลคดีได้

(8) การรายงานและการแก้ไข (Berichtigung, Löschung)

การรวบรวมและการแก้ไขข้อมูลคดีในแต่ละปี ต้องจำกัดอยู่เฉพาะข้อมูลที่เกิดขึ้นจริงในปีที่ทำการรวบรวมเท่านั้น

3) สำนักงานสถิติแห่งสหพันธ์ (StBA)

เนื่องจากการที่สำนักงานสถิติแห่งสหพันธ์เป็นหน่วยงานกลางซึ่งรวบรวมข้อมูลแห่งสหพันธ์ในทุก ๆ ด้านที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงแห่งรัฐ ข้อมูลในส่วนนี้จึงมีเป็นจำนวนมากและมีความหลากหลาย การกำหนดระเบียบในการรวบรวมข้อมูลจึงไม่มีรูปแบบที่เป็นคำสั่งตายตัว แต่จะเป็นในรูปแบบที่แตกต่างไปตามเนื้อหาและรายละเอียดของข้อมูลแต่ละประเภท ที่หน่วยงานผู้จัดเก็บรวบรวมเป็นผู้กำหนดเช่น ในด้านการจ้างงาน (Employment) ที่อยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านแรงงานและสังคมของสหพันธ์และมลรัฐ นายจ้าง และหน่วยงานตรวจสอบและพิทักษ์สิทธิของลูกจ้าง ในด้านการศึกษา (Education) ที่อยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านการศึกษาการวิจัย มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยอาชีพ และในด้านแผนงานความปลอดภัยของสังคม (Social Security Schemes) ที่อยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านกิจการภายใน ด้านสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัย โดยทั้งนี้ข้อมูลที่ได้มาต้องนำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ให้มีรูปแบบ โครงสร้าง การเรียบเรียงข้อมูลและการนำเสนอให้อยู่ในมาตรฐานเดียวกัน

4) สำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์ (BPOL)

สำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์ทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลการปฏิบัติงานเพื่อส่งมอบให้แผนกสถิติคืออาญาโดยสำนักงานตำรวจ (PKS) ใช้ในการรวบรวมเป็นข้อมูลสถิติภายใต้เงื่อนไขเดียวกับสำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์

แนวทางการปฏิบัติขององค์กร

สำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ (BKA) สำนักงานสถิติแห่งสหพันธ์ (StBA) และสำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์ (BPOL) ทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาโดยมีแนวทางหลักในการรวบรวมข้อมูลที่ต้องการ เชื่อถือได้และตรวจสอบได้เพื่อประโยชน์แห่งกระบวนการยุติธรรมในส่วนหลัก และเพื่อประโยชน์ต่อหน่วยงานอื่น ๆ ของสหพันธ์รวมถึงประชาชนและหน่วยงานการศึกษาในส่วนรอง โดยทั้ง 3 หน่วยงานต่างมีบทบาทในการรวบรวมข้อมูลแต่ละด้านตามภารกิจของตน สำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ (BKA) ทำงานโดยการสนับสนุนของสำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์ (BPOL) โดยการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างผู้ปฏิบัติและผู้จัดเก็บวิเคราะห์เข้าด้วยกัน เพื่อหน่วยงานทุกภาคส่วนสามารถใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูลอันเป็นมาตรฐานเดียวกัน ได้อย่างสะดวก รวดเร็ว เข้าถึงได้ง่าย และตรวจสอบความถูกต้องได้ อีกทั้งแนวทางการปฏิบัติงานของทั้ง 3 องค์กรยังมีความเชื่อมโยงกับองค์กรอิสระและหน่วยงานอื่น ๆ ในด้านการให้บริการและเชื่อมต่อข้อมูลอีกด้วย

(1) สำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ (BKA) แผนกสถิติคดีอาญาโดยสำนักงานตำรวจ (Polizeiliche Kriminalstatistik [PKS]) เป็นหน่วยงานภายในสังกัดของสำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ที่ทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลภายใต้ระเบียบคำสั่งที่กำหนดขึ้น โดยความเห็นชอบของสำนักงานอาชญาวิทยา ข้อมูลที่ผ่านกระบวนการกลั่นกรองอย่างถูกต้องตามเงื่อนไขจะถูกจัดเก็บรวบรวมที่สำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ และให้บริการผ่านระบบอินเทอร์เน็ตในเว็บไซต์ของสำนักงาน ข้อมูลเหล่านี้เป็นข้อมูลที่เปิดเผยแก่สาธารณะโดยทุกหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ตลอดจนประชาชนทั้งชาวเยอรมันและประชาชนจากทุกมุมโลกสามารถเข้าไปใช้บริการสืบค้นข้อมูลได้อย่างกว้างขวางไม่มีข้อจำกัด ในส่วนนี้ทำให้ข้อมูลสามารถถูกนำไปใช้ประโยชน์จากหน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรง และนำไปศึกษาค้นคว้าวิจัยเพื่อกำหนดตัวชี้วัดและแนวโน้มการเกิดคดีอาญาในอนาคตต่อไป อีกทั้งเพื่อการวิเคราะห์หาข้อดีข้อเสียและวิธีการเพิ่มหลักประกันในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนให้มั่นคงแน่นอนยิ่งขึ้น และยังสามารถถูกตรวจสอบได้โดยหน่วยงานทุกฝ่าย ทั้งส่วนของผู้ให้ข้อมูล ผู้ประเมินค่า และผู้ปฏิบัติงานด้านอาชญากรรมโดยตรง

(2) สำนักงานสถิติแห่งสหพันธ์ (SfBA) การรวบรวมและการเผยแพร่ข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งสหพันธ์จะถูกรวบรวมไว้ภายในศูนย์ข้อมูลกลางของ GENESIS (General New Statistic Information System/ Gemeinsames Neues Statistisches Informations-System³⁵) ซึ่งเป็นระบบการจัดเก็บข้อมูลในอินเทอร์เน็ตที่ทุกหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ตลอดจนนักศึกษาและประชาชนทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึงข้อมูลได้จากทั่วทุกมุมโลกผ่านการลงทะเบียนใช้งานของเว็บไซต์ที่ศูนย์ GENESIS เปิดให้บริการ

(3) สำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์ (BfPOL) รวบรวมข้อมูลการเกิดคดีเพื่อสนับสนุนการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลของสำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ (BKA) โดยแผนกสถิติคดีอาญาโดยสำนักงานตำรวจ (PKS)

3.1.4 รูปแบบและวิธีการจัดเก็บข้อมูล

ในส่วนนี้จะนำเสนอถึงรูปแบบและลำดับขั้นตอนการจัดเก็บข้อมูลในการดำเนินคดีอาญาของสำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ (BKA) ซึ่งจัดทำโดยแผนกสถิติคดีอาญาโดยสำนักงานตำรวจ (PKS) และหน่วยงานสนับสนุนด้านกิจการยุติธรรม อาทิเช่น สำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์ (BfPOL) สำนักงานกิจการศาลยุติธรรมและสำนักงานอัยการ พร้อมทั้งนำเสนอบทวิเคราะห์ประกอบแผนภูมิและแผนผัง โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงภาพ

³⁵ General New Statistic Information System/ Gemeinsames Neues Statistisches Informations-System. Retrieved February 19, 2014, from <http://www-genesis.destatis.de>

ที่แท้จริงของข้อมูลตัวเลขของพฤติกรรมการละเมิดต่อกฎหมายที่สมควรถูกลงโทษ การฟ้องร้องดำเนินคดี การดำเนินกระบวนการในชั้นศาล การพิพากษาลงโทษและการคุมประพฤติ ทั้งนี้ข้อมูลในระดับชั้นต่าง ๆ ของการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่น่าเสนอในที่นี้เป็นข้อมูลล่าสุดที่ถูกรวบรวมและจัดเก็บในระหว่างปี พ.ศ. 2549 - 2550 (ค.ศ. 2006-2007)

ดังนั้น ในการรวบรวมข้อมูลจะถูกจำแนกจากแหล่งที่มาข้างต้นโดยหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบออกเป็นระดับชั้นต่าง ๆ 4 ระดับ ต่อไปนี้

(1) ระดับขั้นการเป็นความผิดอาญาและการถูกกล่าวหาในชั้นเจ้าพนักงานตำรวจ (Crime and suspects - at police level) ในระดับขั้นนี้ การรวบรวมข้อมูลมาจากการจดบันทึกของเจ้าพนักงานตำรวจทั้งจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (BPOL) และสำนักงานตำรวจของรัฐต่าง ๆ ทั้ง 16 รัฐ

1) คดีที่มีการจดบันทึก (Recorded Cases) การจดบันทึกตัวเลขคดีจะอยู่ภายใต้ระเบียบที่แผนกสถิติคดีอาญาโดยสำนักงานตำรวจ (PKS) กำหนดไว้ ทั้งนี้ในการจดบันทึกการกระทำความผิดไม่ได้เป็นการบันทึกแต่เฉพาะการกระทำผิดของประชากรผู้มีสิทธิอยู่อาศัยภายในประเทศตามสำมะโนประชากรเท่านั้น แต่รวมถึงการกระทำผิดอาญาโดยชาวต่างชาติด้วย ดังนั้นในการบันทึกตัวเลขผู้กระทำความผิดในรัฐที่มีจำนวนประชากร 100,000 คน อาจมีจำนวนตัวเลขผู้กระทำความผิดสูงกว่าจำนวนประชากรได้

2) อัตราการพิสูจน์การกระทำผิด (Clear-up rates)

ในขั้นตอนนี้จะรวบรวมจำนวนการกระทำที่ผิดต่อกฎหมายซึ่งมีการจับกุมผู้ถูกกล่าวหาและมีการพิสูจน์การกระทำผิดจากการสืบสวนสอบสวนโดยเจ้าพนักงานตำรวจ

3) ผู้ต้องหา (Suspects)

การรวบรวมข้อมูลในส่วนนี้จะรวบรวมจำนวนผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญา โดยให้คำจำกัดความของ “ผู้ต้องหา” ว่าหมายถึง บุคคลที่ถูกสงสัยว่าได้กระทำการอันละเมิดต่อกฎหมายและเจ้าพนักงานตำรวจได้สืบสวนสอบสวนจนมีข้อมูลที่น่าเชื่อถือเพียงพอแล้วว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำความผิด ข้อมูลที่รวบรวมโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจในระดับขั้นนี้จะรวมถึงจำนวนผู้ต้องหาที่มีอายุต่ำกว่า 14 ปีบริบูรณ์ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญาเยอรมันถือว่าเป็นบุคคลที่ขาดความสามารถในการกระทำผิดด้วย (Schuldunfähigkeit) ทั้งนี้การนับจำนวนเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่แผนกสถิติคดีอาญาโดยสำนักงานตำรวจ (PKS) กำหนดไว้ หากผู้ต้องสงสัยคนเดียวกระทำความผิดกรรมเดียวแต่ผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้นับเป็นข้อมูล 1 คดี หากผู้ต้องสงสัยคนเดียวกระทำความผิดหลายกรรมอันผิดต่อกฎหมายหลายบทให้นับแยกเป็น 1 คดี

ในแต่ละฐานความผิด แต่ให้นับรวมเป็น 1 คดี สำหรับการจัดเก็บข้อมูลรวมการกระทำความผิดอาญาทั้งหมด

การรวบรวมและบูรณาการข้อมูลในระดับขั้นการเป็นความผิดอาญาและการถูกกล่าวหาในชั้นเจ้าพนักงานตำรวจนี้จะสะท้อนให้เห็นถึงความสัมฤทธิ์ผลของระบบกฎหมายมาตรฐานในการรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศและความปลอดภัยให้แก่ประชาชนของภาครัฐ รวมถึงประสิทธิภาพของกระบวนการยุติธรรมในการตรวจสอบ การดำเนินการอำนวยความสะดวกธรรมชาติของเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นตัวชี้วัดสำคัญต่อการปรับปรุงและปฏิรูปให้กระบวนการยุติธรรมก้าวทันความเปลี่ยนแปลงของรูปแบบอาชญากรรมและการกระทำความผิดได้อย่างทันทั่วถึง

(2) ระดับขั้นการฟ้องคดี ในระดับขั้นตอนการฟ้องคดี การรวบรวมข้อมูลมาจากหน่วยงานภายในสำนักงานอัยการ และสำนักงานศาลยุติธรรมโดยแบ่งการจัดเก็บข้อมูลออกเป็น 2 กลุ่มหลัก ดังนี้

1) ความเห็นโดยพนักงานอัยการ (Decisions by Police Prosecution Office)

ภายหลังการสืบสวนสอบสวนคดีในชั้นเจ้าพนักงานตำรวจ คดีจะถูกนำเสนอไปยังสำนักงานอัยการ พนักงานอัยการมีหน้าที่ตรวจสอบว่าในคดีที่เกิดขึ้นมีหลักฐานเพียงพอที่จะเชื่อได้ว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดจริงตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ หากในการตรวจสอบพบว่าการกระทำความผิดนั้นน่าจะเกิดขึ้นจริง มีการระบุได้ว่าบุคคลใดเป็นผู้เข้าข่ายว่ากระทำความผิด พนักงานอัยการจะดำเนินการทำความเห็นสั่งฟ้องเพื่อส่งเรื่องต่อไปยังชั้นศาล แต่หากเป็นคดีอาญาเล็กน้อย คดีอาญาที่สามารถเปรียบเทียบปรับได้ที่ประจักษ์ชัดว่าบุคคลใดเป็นผู้กระทำความผิด พนักงานอัยการสามารถปรับใช้โทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายลงแก่ผู้กระทำความผิดได้โดยไม่ต้องอาศัยอำนาจศาล ทั้งนี้ต้องไม่ใช่ความผิดอาญาที่มีโทษจำคุกอย่างน้อย 1 ปี แต่หากเป็นความผิดที่กระทำโดยเด็กและเยาวชน พนักงานอัยการไม่มีอำนาจที่จะปรับใช้โทษเอง คดีอาญาที่เมื่อพิจารณาแล้วควรใช้วิธีการฟื้นฟูผู้กระทำผิดมากกว่าการลงโทษจำคุก หรือคดีที่มีพยานหลักฐานที่ยืนยันการกระทำของผู้กระทำผิดไม่เพียงพอ หรือคดีที่พิสูจน์ได้ว่าการกระทำไม่เป็นความผิดอาญาตามบทบัญญัติมาตรา 170 แห่งประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญาเยอรมัน กระบวนการทุกอย่างจะสิ้นสุดลงในชั้นอัยการ ในการรวบรวมข้อมูลโดยสำนักงานอัยการและสำนักงานศาลยุติธรรมอาจมีความแตกต่างไปจากชั้นตำรวจที่เป็นการบันทึกข้อมูลของผู้ต้องหาหรือเหยื่อโดยตรง เพราะเป็นการจดบันทึกตัวเลขการดำเนินกระบวนการซึ่งในการดำเนินกระบวนการทำความเห็นสั่งฟ้องหรือในขั้นตอนการพิพากษาของศาลอาจมีคดีที่เกี่ยวข้องกันหลายคดีในการพิจารณาครั้งหนึ่ง หรือมีบุคคลที่เกี่ยวข้องหลายคนในการพิจารณาคดีเดียว

2) การบังคับใช้มาตรการควบคุมตัวชั่วคราว (Procedural coercive measures, particularly remand custody)

ในชั้นอัยการ พนักงานอัยการมีอำนาจในการใช้มาตรการควบคุมตัวชั่วคราว ทั้งนี้สามารถใช้อำนาจได้ในกรณีต่อไปนี้ กรณีกลัวการหลบหนีของผู้ต้องหา กรณีกลัวว่าผู้ต้องหาจะก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้เสียหายหรือพยานหลักฐาน กรณีผู้ต้องหากระทำความผิดอาญาร้ายแรง และกรณีที่มีความเสี่ยงว่าผู้ต้องหาจะไปกระทำความผิดซ้ำอีก

(3) ระดับชั้นการพิพากษาและการลงโทษในชั้นศาล

ข้อมูลจำนวนคดีที่ศาลมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งจำคุกจะถูกจัดเก็บรวบรวมไว้โดยสำนักงานศาลยุติธรรม กล่าวคือ เริ่มต้นตั้งแต่คดีขึ้นสู่ศาลท้องถิ่น (Local Court/ Amtsgericht) ศาลมลรัฐ (Regional Court/ Landgericht) ศาลสูงมลรัฐ (Higher Regional Court/ Oberlandesgericht) ไปจนถึงศาลสูงแห่งสหพันธ์ (Federal Court of Justice) รวมถึงศาลเด็กและเยาวชน (Juvenile Court) สำหรับคดีที่ผู้กระทำความผิดเป็นเด็กและเยาวชน

1) การพิจารณาในชั้นศาล (Court proceedings) สำนักงานศาลยุติธรรมมีบทบาทหน้าที่โดยตรงในการรวบรวมจำนวนคดีที่เข้าสู่การพิจารณาของแต่ละชั้นศาล ตลอดจนข้อมูลคดีที่มีการอุทธรณ์ทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย

2) การตัดสินและการพิพากษาบุคคลจำแนกตามประเภทความผิด (Persons judged and sentenced by category of crime) การตัดสินคดีและมีพิพากษาในชั้นศาลจะให้น้ำหนักกับความรุนแรงของการกระทำความผิดเป็นหลัก หากการกระทำความผิดมีอัตราโทษเล็กน้อย ศาลอาจจัดให้มีการประนีประนอมยอมความหรือให้ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยแทนการตัดสินลงโทษ

3) การพิพากษาคดีที่ผู้ใหญ่กระทำความผิด (Sentencing of Adults) ในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีปัจจุบันมีอัตราโทษสูงสุดตามประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน (StGB) คือ โทษจำคุกตลอดชีวิต เนื่องจากได้ยกเลิกอัตราโทษประหารชีวิตแล้ว หลักการสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ในปี ค.ศ. 1949

4) การพิพากษาคดีภายใต้รับบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดอาญาของเด็กและเยาวชน (Sanctions under juvenile criminal law)

เด็กและเยาวชนเป็นผู้ที่ได้รับการสันนิษฐานว่า กระทำความผิดโดยปราศจากจิตใจที่ชั่วร้าย ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นเด็กและเยาวชน ซึ่งกระทำความผิดตามกฎหมายอาญาว่าด้วยการกระทำความผิดของเด็ก กฎหมายอาญามีความมุ่งหมายในการแก้ไขพฤติกรรมโดยการให้การศึกษาและใช้มาตรการพิเศษกับเด็กและเยาวชนเหล่านี้เพื่อเยียวยาจิตใจและปลูกฝังจิตสำนึกที่ดีให้เด็กสามารถกลับคืนสู่สังคมและดำเนินชีวิตได้อย่างปกติต่อไป

(4) ระดับขั้นการคุมประพฤติ (Probation)

ระดับขั้นการคุมประพฤติ คือ การควบคุมดูแลผู้กระทำความผิดด้วยการควบคุมความประพฤติในการดำเนินชีวิตและดูแลสังคมภายนอก โดยการป้องกันจากบุคคลที่เคยกระทำความผิดมาก่อนและอาจมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดซ้ำอีก การคุมประพฤติมีจุดมุ่งหมายในการแก้ไขพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด เพื่อปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้สามารถกลับตนเป็นคนดีและอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างปกติ

3.1.5 ประสิทธิภาพของกระบวนการบูรณาการข้อมูลในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

การรวบรวมข้อมูลที่ต้องการ เชื่อถือได้และมีความเป็นกลางนั้น เป็นหัวใจของการจัดเก็บและรวบรวมข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เพื่อบ่งชี้ให้เห็นถึงองค์ประกอบของการเกิดอาชญากรรม ทั้งในลักษณะของการกระทำความผิด ผู้กระทำความผิดและปัจจัยที่ส่งผลให้บุคคลตัดสินใจกระทำความผิด รวมถึงเป็นตัวสะท้อนภาพบทบาทหน้าที่และประสิทธิภาพการดำเนินงานขององค์หรือหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม และเพื่อเป็นตัวชี้วัดให้เห็นถึงสภาพความเป็นอยู่และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในประเทศ การจัดรวบรวมข้อมูลจึงควรมีการปรับปรุงและพัฒนาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของสังคมและก้าวหน้าทันความเจริญทางเศรษฐกิจ

(1) ข้อดีของระบบการจัดเก็บและรวบรวมข้อมูลในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

- 1) สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีแบ่งการปกครองออกเป็นมลรัฐต่าง ๆ 16 รัฐ (States/ Länder) โดยแต่ละรัฐมีหน่วยงานของตนเองในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 2) หน่วยงานของภาครัฐเป็นองค์กรหลักในการปฏิบัติงานร่วมกับหน่วยงานย่อยในแต่ละมลรัฐและหน่วยงานพิเศษ
- 3) การจัดเก็บข้อมูลและการให้บริหารเป็นไปอย่างมีระบบและมีประสิทธิภาพ เพราะอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงยุติธรรมและกระทรวงกิจการภายใน
- 4) ภารกิจการจัดเก็บข้อมูลและขอบเขตการปฏิบัติงานของหน่วยงานตรงกัน
- 5) แผนกสถิติคดีอาญาโดยสำนักงานตำรวจ (Polizeiliche Kriminalstatistik [PKS]) ซึ่งเป็นหน่วยงานย่อยในสำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ (BKA) จัดเก็บและรวบรวมข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญานับตั้งแต่ชั้นสอบสวนฟ้องร้องจนถึงชั้นบังคับโทษ
- 6) สำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์เป็นตัวแทนของรัฐภายใต้การควบคุมดูแลของสำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ (BKA)
- 7) เมืองอิสระและหน่วยงานภายนอกเข้ามามีบทบาทร่วมในการสนับสนุนการจัดเก็บข้อมูล เช่น องค์กรการศึกษาของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันวิจัยต่าง ๆ

8) มีการวางหลักเกณฑ์ในการจัดเก็บข้อมูลไว้อย่างชัดเจนแน่นอน เป็นรูปธรรม กล่าวคือ ต้องเป็นการกระทำครบองค์ประกอบที่กฎหมายบัญญัติ สามารถระบุสถานที่เกิดเหตุและเวลาเกิดเหตุได้แน่ชัด

9) มีเงื่อนไขในการรวบรวมและนำข้อมูลมาประยุกต์ใช้เป็นข้อมูลในคดีอาญา โดยวางระเบียบคำสั่งในการรวบรวมข้อมูลว่าต้องมีความชัดเจนแน่นอนเสมือนประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน (StGB) และต้องสอดคล้องกับหลักประกันในกฎหมายอาญา

10) ข้อมูลถูกออกแบบสามารถเปิดเผยและตรวจสอบได้

11) ข้อมูลเป็นข้อมูลที่มีน้ำหนัก เพราะมาจากองค์กรที่ได้รับการยอมรับและเชื่อถือ

12) ข้อมูลถูกจัดให้บริการผ่านระบบอินเทอร์เน็ตในเว็บไซต์ของสำนักงาน

13) ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือตั้งแต่ในชั้นสอบสวนฟ้องร้องเพราะมีการควบคุมดูแลโดยองค์กรอัยการ ทั้งในการสอบสวนและการทำสำนวน เจ้าพนักงานตำรวจเป็นเพียงผู้ช่วยของพนักงานอัยการเท่านั้น

14) ข้อมูลที่ถูกรวบรวมมีการนำมาวิเคราะห์และปรับใช้กับมาตรการทางสังคมอย่างแท้จริง มิใช่เฉพาะแต่เก็บไว้ในห้องสมุดหรือสถานที่สืบค้นข้อมูล

(2) ข้อเสียของระบบการจัดเก็บและรวบรวมข้อมูลในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

1) อาจมีความซ้ำซ้อนในด้านการดำเนินงานที่ของหน่วยงานที่เข้ามารับผิดชอบ

2) สิ้นเปลืองงบประมาณในการสำรวจและจัดเก็บ

3) ข้อมูลที่มีเป็นจำนวนมาก อาจทำให้ประชาชนขาดความสนใจในการสืบค้น และอาจไม่สามารถนำข้อมูลไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างแท้จริง

4) ข้อมูลบางประเภทอาจมีผลต่อความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ และไม่เหมาะสมที่จะเปิดเผยต่อสาธารณะหรือเผยแพร่ในระบบอินเทอร์เน็ต

5) ข้อมูลส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดจัดทำเป็นภาษาเยอรมัน ทำให้ยากต่อการศึกษาเปรียบเทียบหรือศึกษาค้นคว้าเพื่อประโยชน์ทางวิชาการ

ส่วนในประเด็นเรื่องความเชื่อถือได้ของข้อมูล ข้อมูลที่ถูกจัดเก็บโดยองค์กรต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรม อันได้แก่ สำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ (BKA) สำนักงานสถิติแห่งสหพันธ์ (StBA) และสำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์ (BPOL) ที่เป็นองค์กรหลักในการทำงานเกี่ยวกับข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มีความน่าเชื่อถือในความถูกต้องและตรงไปตรงมา เนื่องจากหลายปัจจัยด้วยกัน

ประการแรก หน่วยงานเหล่านี้เป็นหน่วยงานที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับตัวเลข และข้อมูลคดีต่าง ๆ เช่น ในการดำเนินคดีอาญาชั้นกำหนดคดี (Erkenntnisverfahren) ซึ่งเป็นขั้นตอนการดำเนินการทั้งหลายของเจ้าพนักงาน (พนักงานตำรวจ อัยการ) มีแผนกสถิติคดีอาญาโดยสำนักงานตำรวจ (Police Criminal Statistic/ Polizeiliche Kriminalstatistik [PKS]) ภายใต้การควบคุมดูแลของพนักงานอัยการ เป็นหน่วยงานภายในที่ทำหน้าที่รวบรวมและรายงานข้อมูลที่ได้จากการปฏิบัติหน้าที่ในชั้นสอบสวนฟ้องร้อง

ประการที่สอง ข้อมูลที่ถูกจัดเก็บโดยองค์กรของภาครัฐจะถูกรวบรวมตรวจสอบความถูกต้องจากหน่วยงานอิสระภายนอกที่เป็นองค์กรการศึกษาของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันวิจัยต่าง ๆ เช่น หน่วยรายงานข้อมูลอาชญากรรม (Kriminalitätslageberichte) สถาบันกฎหมายอาญาต่างประเทศและระหว่างประเทศแมกซ์ พลังค์ (Max Planck Institute for Foreign and International Criminal Law) และศูนย์รวบรวมข้อมูลกฎหมายอาญา (Strafrecht in aller Welt) โดยมหาวิทยาลัยมิวนิค (Universität München) หากข้อมูลที่มีการศึกษาเปรียบเทียบแตกต่างไปจากข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษาวิจัยอย่างเด่นชัด เจ้าหน้าที่ภายในหน่วยงานของรัฐจะถูกร้องเรียนและถูกตรวจสอบเพราะถือเสมือนว่าได้สร้างความเสียหายให้แก่สหพันธ์และหน่วยงาน

ประการที่สาม ข้อมูลที่ถูกรวบรวมนั้นมีความเป็นระบบระเบียบและเปิดเผยต่อสาธารณะ ผ่านการจัดทำรายงานประจำปี การจัดทำแผนผังและแผนภูมิสถิติในหลากหลายรูปแบบ และการจัดให้บริการระบบสืบค้นของมูลของกระทรวงยุติธรรมและกระทรวงกิจการภายในแห่งสหพันธ์

ประการสุดท้าย ที่ทำให้การจัดเก็บรวบรวมข้อมูลและบูรณาการข้อมูลโดยหน่วยงานต่าง ๆ ภายใต้การควบคุมดูแลของสหพันธ์มีความน่าเชื่อถือ คือ จิตสำนึกพื้นฐานของชนชาวเยอรมันที่เป็นผู้รักความซื่อสัตย์ ปฏิเสธการคอร์รัปชันและบิดเบือนข้อมูล ไม่รับผลประโยชน์หรืออามิสสินจ้างเงินหน้าที่ เพราะการมีจิตสำนึกที่ถูกต้องทำให้เกิดความเคารพในสิทธิของตนเองและของบุคคลอื่นในสังคม เกิดความเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และเกิดความสำนึกในการซื้อตรงต่อการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งถึงแม้ว่าเรื่องดังกล่าวจะเป็นคุณธรรมส่วนที่หามองเห็นได้ไม่ แต่เป็นสิ่งซึ่งปลูกฝังอยู่ในรากเหง้าของชนชาติและทำให้ผู้คนรักในการประกอบอาชีพอย่างสุจริตใจ การปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานภายในกระทรวงต่าง ๆ ภายใต้การนำของรัฐบาลสหพันธ์และรัฐบาลมลรัฐจึงอยู่บนแนวทางของความถูกต้องซื้อตรงและเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่ามีความเชื่อถือได้

3.1.6 มาตรการในการลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรม

โดยทั่วไปในเรื่องการแก้ไขข้อมูล การลบ และปิดกั้นข้อมูลอยู่ในมาตรา 184 วรรค 5³⁶ สำหรับการลบข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งจะถูกเก็บไว้ในไฟล์ได้มีการกำหนดกฎระเบียบพิเศษไว้ในมาตรา 184 วรรค 1 สำหรับมาตรการในการลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรมในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการลบข้อมูลผู้ต้องขัง โดยกำหนดให้ทำการลบข้อมูลได้เมื่อพ้นกำหนดเวลา 2 ปีนับแต่วันที่ปล่อยตัวผู้ต้องขังนั้น แต่ก็มีข้อยกเว้นที่ให้อำนาจในการเก็บรักษาข้อมูลไว้ได้นานกว่าระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด โดยจะต้องพิจารณาเป็นรายบุคคลไปเนื่องจากมีเหตุผลพิเศษ และ 5 ปีตามกฎหมายของรัฐหลังจากปล่อยนักโทษ ซึ่งในบาเดน-เวือร์ทเทมเบอร์ก มีบางข้อยกเว้นเช่นข้อมูลของการรับและการปล่อยตัวจะไม่ต้องถูกลบออกไป ถ้ามันจำเป็นสำหรับไฟล์นักโทษ (มาตรา 184 วรรค 1 กฎหมายอาญา) รูปภาพที่ทำตามข้อกำหนดต้องถูกลบออกหลังจากปล่อยนักโทษ สิ่งนี้จะต้องดำเนินการทันที ระยะเวลาการรอคอย 2 ปีไม่ได้นำมาใช้ในบาเดน-เวือร์ทเทมเบอร์ก ในขณะที่ในแอมบิก ระยะเวลาการรอคอย 5 ปีถูกนำมาใช้ในกฎหมายอาญา รวมถึงกฎระเบียบที่พิเศษ สำหรับการบันทึกวิดีโอซึ่งจะต้องลบออกหลังจาก 4 สัปดาห์

มาตรา 184 วรรค 2 รวมถึงกฎระเบียบพิเศษเกี่ยวกับความสมบูรณ์ของไฟล์เคอร์สำหรับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคล แทนการลบได้มีการจัดการอนุมัติการจำกัด เกี่ยวกับการส่งต่อและการใช้งาน ข้อมูลต้องหลังจาก 2 ปี หรือ 5 ปี ด้วยข้อยกเว้นของรายละเอียดบางอย่าง (อาชญากรรม การวิจัยทางวิทยาศาสตร์และการทำให้ถูกต้องของหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับถูกพิพากษาจำคุกในบาเดน เวือร์ทเทมเบอร์ก และ นีเดอร์ซัคเซิน) เพื่อป้องกันอันตรายต่อคุก โพลเคอร์นั้นจะต้องมีการปิดกั้นอย่างเหมาะสม

ตัวอย่าง : หากนักโทษเข้ามาในคุกอีกครั้งหลังจากไม่กี่ปีที่เกิดการปล่อยตัว ไฟล์ที่เกี่ยวข้องกับนักโทษที่ถูกปิดกั้นหรือโพลเคอร์สุขภาพสามารถนำมาใช้อีกครั้งโดยไม่จำกัด แต่ถ้าโพลเคอร์รวมถึงข้อมูลที่ไม่ได้ใช้อีกต่อไปหรือการทำให้ถูกต้องของหลักฐานส่วนที่เกี่ยวข้องจะต้องมีการลบไฟล์ที่เกี่ยวข้องกับนักโทษผู้นั้น

ตาม มาตรา 184 วรรค 3 ระยะเวลาการจัดเก็บข้อมูลของโพลเคอร์นักโทษ ไฟล์สุขภาพ และเอกสารทางการแพทย์จะถูกเก็บไว้ไม่เกิน 20 ปี ข้อจำกัดสำหรับหนังสือนักโทษอยู่ที่ 30 ปี โดยอาจมีข้อยกเว้นเกิดขึ้นได้

³⁶ กฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษและวิธีการเพื่อความความปลอดภัยที่จำกัดเสรีภาพ ค.ศ.1976 แห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี. มาตรา 184.

3.2 ประเทศสหรัฐอเมริกา

ในสังคมที่มีการปกครองภายใต้ระบอบประชาธิปไตยที่มีพลเมืองอยู่เป็นจำนวนมาก การจะทราบว่ามีใครมีประวัติการกระทำความผิดมาก่อนหรือไม่อย่างไร เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดปัญหาพอสมควร สำหรับในประเทศสหรัฐอเมริกา ปัญหาดังกล่าวยิ่งยุ่งยากมากขึ้น เมื่อพลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศเป็นผู้อพยพมาจากยุโรป และส่วนต่าง ๆ ของโลก ซึ่งมีวัฒนธรรมและภาษาพูดดั้งเดิมที่แตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตามรูปแบบงานทะเบียนประวัติอาชญากรก็เริ่มเกิดขึ้นในรัฐต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกา โดยระบบทะเบียนประวัติอาชญากรแห่งแรกของสหรัฐอเมริกาเริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1896 โดยมีรัฐนิวยอร์ก (New York) เป็นรัฐแรกที่จัดตั้งสำนักงานพิสูจน์หลักฐาน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของงานในกรมราชทัณฑ์ มีอำนาจตามกฎหมายในการจัดทำแฟ้มประวัติของนักโทษที่อยู่ในเรือนจำของรัฐ จนกระทั่งถึงปี 1927 จึงได้มีสำนักงานพิสูจน์หลักฐานกลางเกิดขึ้น โดยในปี 1928 ได้มีการออกกฎหมายที่กำหนดให้ห้องค์กรของรัฐทำหน้าที่พิมพ์ลายนิ้วมือของทุกคนที่ถูกจับและฟ้องร้องในความผิดร้ายแรง และความผิดลหุโทษ โดยสำเนา ลายพิมพ์นิ้วมือทั้งหมดจะถูกส่งไปยังแผนกพิสูจน์หลักฐาน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของงานในกรมราชทัณฑ์ มีอำนาจตามกฎหมายในการจัดทำแฟ้มประวัติของนักโทษที่อยู่ในเรือนจำของรัฐ จนกระทั่งถึงปี 1927 จึงได้มีสำนักงานพิสูจน์หลักฐานกลางเกิดขึ้น โดยในปี 1928 ได้มีการออกกฎหมายที่กำหนดให้ห้องค์กรของรัฐทำหน้าที่พิมพ์ลายนิ้วมือของทุกคนที่ถูกจับและฟ้องร้องในความผิดร้ายแรง และความผิดลหุโทษ โดยสำเนา ลายพิมพ์นิ้วมือทั้งหมดจะถูกส่งไปยังแผนกพิสูจน์หลักฐานทางทะเบียนและสถิติ (The Division of Criminal Identification Records and Statistics) ซึ่งต่อมาในปี 1954 ได้มีการแยกหน่วยงานดังกล่าวเป็น 2 ส่วน คือ แผนกพิสูจน์หลักฐาน (The Division of Criminal Identification) และแผนกสืบเสาะ (The Division of Research) สำหรับการรวบรวมและจัดทำข้อมูลในระยะแรกทำด้วยมือทั้งหมด จนถึงปี ค.ศ. 1966 งานทั้งหมดจึงถูกโอนไปอยู่ที่ The New York State Identification and Intelligence System (NYSIIS) ทำให้แฟ้มทะเบียนประวัติทั้งหมด ใช้ระบบคอมพิวเตอร์ในการบันทึกข้อมูล

อนึ่งรูปแบบของระบบทะเบียนประวัติอาชญากรยังปรากฏในรัฐแคลิฟลอเนีย (California) เมื่อปี 1905 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะรวบรวมลายพิมพ์ลายนิ้วมือ สำหรับใช้ในการพิสูจน์ตัวบุคคลที่ถูกจับอันเนื่องมาจากการกระทำผิดซ้ำ ซึ่งการรวบรวมในช่วงแรกเป็นรูปแบบที่ทำด้วยมือ แต่ในปี ค.ศ. 1960 จึงได้มีการนำระบบคอมพิวเตอร์มาใช้

ในปี ค.ศ. 1965 มี 42 รัฐที่ได้พัฒนาระบบศูนย์เก็บรวบรวมทะเบียนประวัติอาชญากร โดยระบบดังกล่าวมีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก แต่งานพื้นฐานหลักอันสำคัญ 3 อย่าง ก็ยังคงมีอยู่อันประกอบด้วย งานเกี่ยวกับลายพิมพ์นิ้วมือ ดัชนีชื่อสำหรับการค้นหาหรือ

นำข้อมูลออกมาและทะเบียนประวัติอาชญากร หนึ่งในปีเดียวกันนี้ สภาคองเกรสได้ผ่านกฎหมายที่มีชื่อว่า The Law Enforcement Assistance Act of 1965 ซึ่งกฎหมายดังกล่าวออกมาเพื่อแก้ไขความสามารถของกฎหมายของท้องถิ่นในการบังคับใช้กฎหมายที่ออกโดยรัฐบาลกลางส่งผลให้เกิดความร่วมมือระหว่างรัฐต่อรัฐบาลกลาง ทำให้เกิดข้อเสนอให้มีการจัดตั้งสำนักงานงานกลางที่ใช้ระบบคอมพิวเตอร์ในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติอาชญากรและเรื่องราวความเป็นไปขององค์กรอาชญากรรมทั้งหมด ทำให้สำนักงานสืบสวนสอบสวนกลาง The Federal Bureau of Investigation (FBI) เสนอรูปแบบศูนย์ข้อมูลอาชญากรแห่งชาติ The National Crime Information Center (NCIC) ซึ่งตั้งอยู่ในหน่วยงานที่เรียกว่า The Identification Division ของสำนักงานสืบสวนสอบสวนกลาง (FBI)³⁷

กรณีการจัดเก็บและให้บริการข้อมูล อาจกล่าวได้ว่าศูนย์ข้อมูลอาชญากรแห่งชาติของสหรัฐอเมริกาถูกจัดการและปฏิบัติงานโดยสำนักงานสืบสวนสอบสวนกลาง (FBI) ซึ่งศูนย์ข้อมูลอาชญากรแห่งชาติ NCIC จะทำการรวบรวมข้อมูลลงคอมพิวเตอร์ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่ตำรวจต้องการตัว, ทรัพย์สินที่ถูกโจรกรรม, ทะเบียนประวัติอาชญากร หรือที่เรียกว่า “rap sheets” ตลอดจนรายชื่อของบุคคลที่ US Secret Service เห็นว่าเป็นอันตรายต่อชีวิตของประธานาธิบดี หรือบุคคลสำคัญของชาติ นอกจากนั้นยังเป็นศูนย์ดัชนีพิสูจน์หลักฐานระหว่างรัฐ (Triple 1) โดยศูนย์ข้อมูลอาชญากรแห่งชาติ NCIC เป็นศูนย์ที่รองรับการบังคับใช้กฎหมาย และกิจการต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

นอกจากศูนย์ข้อมูลอาชญากรแห่งชาติแล้ว ยังมีแผนกพิสูจน์หลักฐานที่ทำหน้าที่รวบรวมลายพิมพ์นิ้วมือและประวัติอาชญากร แต่ข้อมูลในแผนกพิสูจน์หลักฐานไม่สมบูรณ์เท่าของ NCIC โดยในปี 1973 ได้มีการนำระบบ The Automated Identification Division System (AIDS) มาใช้ โดยที่ระบบ AIDS ได้มีการพัฒนาไปควบคู่กับระบบ Triple 1 ที่ NCIC ซึ่งทั้ง 2 ระบบถูกรวบรวมและจัดการโดย FBI³⁸

ส่วนกรณีการเปิดเผยข้อมูล ในระยะแรก มีการนำทะเบียนประวัติอาชญากรมาเปิดเผยภายใต้หลักที่ว่าสาธารณชนสามารถค้นหาความจริงจากข้อมูลในทะเบียนประวัติอาชญากรได้ทั้งหมด ต่อมาสถานการณ์บัญญัติในหลาย ๆ มลรัฐได้มีการตรากฎหมายที่ให้อำนาจแก่หน่วยงานกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของรัฐที่เก็บข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากร สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับทะเบียนประวัติอาชญากรแก่ผู้ขอที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาได้ ในบางกรณีเท่านั้น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นข้อบังคับที่ยอมให้ตรวจสอบข้อมูลได้เฉพาะผู้ที่เข้าไป

³⁷ Ibid

³⁸ Ibid.

ทำงานที่เกี่ยวข้องกับเด็ก หรือในงานที่ต้องการความสุจริตสูงต่อมาสภานิติบัญญัติได้ออกข้อยกเว้นทีละน้อยในการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับประวัติอาชญากร ปัจจุบันนี้สามารถตรวจสอบประวัติของบุคคลที่จะทำงานในสถาบันการเงิน หรือหน่วยงานรักษาความปลอดภัยได้ด้วย หนึ่งในปี ค.ศ. 1985 สภาองเกรสได้ออกกฎหมาย The Security Clearance Information Act กำหนดให้ The National Security สามารถตรวจสอบทะเบียนของรัฐและท้องถิ่นได้ นอกจากนั้นในปี ค.ศ. 1986 มีการออกกฎหมาย The Immigration Reform Act ที่อนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลต่างด้าวที่มีประวัติการกระทำความผิดอาญา สำหรับใช้ประโยชน์ในการคัดเลือกบุคคลเข้าเป็นพลเมืองของประเทศ³⁹

3.2.1 ระบบการบูรณาการข้อมูล

ด้วยเหตุที่สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมถือเป็นส่วนหนึ่งของกระทรวงยุติธรรมแห่งสหรัฐที่อยู่ในฐานะของหน่วยงานราชการระดับรัฐบาลกลาง สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมจึงมีพันธะที่จะต้องปฏิบัติตามแนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารที่กำหนดโดยกระทรวงยุติธรรมแห่งสหรัฐ และนอกจากนี้ สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมยังต้องปฏิบัติตามแนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารของสำนักงบประมาณและการจัดการ (67 FR 84552) และรวมไปถึงแนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารที่สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมกำหนดขึ้นเองอีกด้วย

1) แนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารของกระทรวงยุติธรรมแห่งสหรัฐ

กล่าวโดยละเอียด กระทรวงยุติธรรมแห่งสหรัฐได้กำหนดแนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารเพื่อเป็นการตอบสนองความมุ่งหมายที่ตนต้องการรับรองให้เป็นที่มั่นใจและทำให้เพิ่มขึ้นซึ่งคุณภาพ ความน่าเชื่อถือ การเป็นประโยชน์อย่างแท้จริง และความแท้จริงของข้อมูลที่ได้มีการเผยแพร่สู่สาธารณะ อีกทั้งยังได้มีการอธิบายเพิ่มเติมไว้ในแนวทางปฏิบัติฉบับนี้อีกว่าให้หน่วยงานที่มีการเผยแพร่ข้อมูลสู่สาธารณะจัดให้มีขึ้นซึ่งเครื่องมือในการบริหารจัดการสำหรับบุคคลผู้ได้รับผลกระทบจากการค้นหาหรือให้ได้มาซึ่งความถูกต้องแห่งข้อมูลข่าวสาร (ในกรณีที่เป็นไปได้) ที่ได้มีการเผยแพร่โดยกระทรวงยุติธรรมแห่งสหรัฐ หากข้อมูลข่าวสารที่ได้มีการเผยแพร่นั้นมิได้เป็นไปตามแนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารของกระทรวงยุติธรรมแห่งสหรัฐและสำนักงบประมาณและการจัดการ

แนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารของกระทรวงยุติธรรมแห่งสหรัฐฉบับนี้ได้มีการบัญญัติขึ้นให้สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารของสำนักงบประมาณและการจัดการฉบับลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2002 อันหมายถึงความถึง ภายใต

³⁹ Ibid.

ข้อกำหนดในแนวทางปฏิบัตินี้ องค์การของรัฐทุกองค์กรที่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติการทำให้ลดลงซึ่งงานเอกสาร ค.ศ. 1995⁴⁰ จำต้องพัฒนาและจัดพิมพ์แนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพแห่งตนและจะต้องจัดให้มีซึ่งวิธีทางด้านการบริหารเพื่อที่จะให้มีการร้องขอซึ่งความถูกต้องแห่งข้อมูลข่าวสารได้ กล่าวโดยสรุป แนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารของกระทรวงยุติธรรมแห่งสหรัฐฉบับนี้ ได้กำหนดขึ้นโดยคำนึงถึงมาตรฐานการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแนวทางปฏิบัติของสำนักงานประมาณและการจัดการ (ที่จะกล่าวถึงต่อไปในภายหลัง) อย่างไรก็ตาม อาจกล่าวโดยสรุปเบื้องต้นได้ว่า กระทรวงยุติธรรมแห่งสหรัฐ มุ่งความสนใจรวมทั้งให้ความสำคัญแก่ส่วนประกอบต่าง ๆ ต่อไปนี้

(1) มาตรฐานขั้นต้นของคุณภาพ อันได้แก่ หน่วยงานของรัฐใดที่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติการทำให้ลดลงซึ่งงานเอกสารจำต้องนำมาตราฐานขั้นต้นของคุณภาพดังที่กำหนดไว้นี้ไปปรับใช้ อันได้แก่ การคำนึงถึงความน่าเชื่อถือ การเป็นประโยชน์อย่างแท้จริง และความแท้จริงของข้อมูลที่ได้มีการเผยแพร่สู่สาธารณะ อีกทั้งหน่วยงานนั้น ๆ ดำเนินการอย่างเหมาะสมในอันที่จะรวบรวมให้เป็นหนึ่งเดียวซึ่งหลักเกณฑ์เกี่ยวกับคุณภาพของข้อมูลข่าวสารให้กลายเป็นแนวทางปฏิบัติของการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารขององค์กร

(2) มีกระบวนการในการทบทวนคุณภาพของข้อมูลข่าวสาร หน่วยงานของรัฐใดที่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติการทำให้ลดลงซึ่งงานเอกสารจะต้องจัดให้มีกระบวนการในการทบทวนคุณภาพของข้อมูลข่าวสารก่อนมีการเผยแพร่สู่สาธารณะ โดยยังคงคำนึงถึงความน่าเชื่อถือ การนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ได้จริง และความสมบูรณ์ของข้อมูล

(3) จัดให้มีกระบวนการสนับสนุนการร้องทุกข์ของประชาชน ทั้งนี้เป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ในการทำให้สะดวกขึ้นซึ่งการทบทวนโดยประชาชน หน่วยงานต้องจัดให้มีขึ้นซึ่งเครื่องมือในการบริหารจัดการในอันที่จะอนุญาตให้ผู้ที่ได้รับผลกระทบ(บุคคลธรรมดาหรือองค์กรใดที่อาจจะใช้ หรือได้ประโยชน์ หรือได้รับความเสียหายจากการเผยแพร่ข้อมูลที่เป็นกรณีพิพาทอยู่) จะสามารถค้นหา หรือให้ได้มาภายในระยะเวลาอันเหมาะสม (หากมีความเป็นไปได้) ซึ่งความถูกต้องแห่งข้อมูลที่ตนได้มาและได้มีการเผยแพร่โดยหน่วยงานที่มีได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามแนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารของกระทรวงยุติธรรมแห่งสหรัฐและของสำนักงานประมาณและการจัดการ⁴¹

⁴⁰ Paperwork Reduction Act 1995, United States Commercial Code Chapter 35 Coordination of Federal Information Policy.

⁴¹ United States Department of Justice, *DOJ Information Quality Guidelines*, Washington D.C. Retrieved February 8, 2014, from <http://www.usdoj.gov/iqpr/dojinformationqualityguidelines.htm>.

2) แนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารของสำนักงานประมาณและการจัดการ

นอกเหนือจากแนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารที่กำหนดโดยกระทรวงยุติธรรมแห่งสหรัฐดังที่กล่าวไว้โดยสังเขปข้างต้นแล้ว สำนักงานสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมยังคงอยู่ภายใต้พันธะที่จะต้องปฏิบัติให้สอดคล้องกับ แนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารของสำนักงานประมาณและการจัดการอีกด้วย

เช่นเดียวกับที่มาและเหตุผลในการกำหนดแนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารของกระทรวงยุติธรรมแห่งสหรัฐ แนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารของสำนักงานประมาณและการจัดการ ได้ถูกกำหนดขึ้นอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายมาตรา 515 แห่งพระราชบัญญัติเงินบูรณาการจัดสรรทั่วไปโดยรัฐบาล ค.ศ. 2001 ที่บัญญัติให้สำนักงานประมาณและการจัดการกำหนดแนวทางปฏิบัติโดยกว้างแก่องค์กรของรัฐที่เปิดเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร หรือเป็นผู้เข้าถึงข้อมูลข่าวสาร โดยสำนักงานประมาณและการจัดการจะต้องดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) เป็นผู้กำหนดแนวทางปฏิบัติเพื่อเป็นการรับรองและเป็นการทำให้เพิ่มขึ้นซึ่งคุณภาพ ความน่าเชื่อถือ การเป็นประโยชน์อย่างแท้จริง และความสมบูรณ์ของข้อมูล (รวมถึงข้อมูลข่าวสารด้านสถิติ) ที่ได้มีการเผยแพร่สู่สาธารณะ

(2) ให้นำหน่วยงานที่มีการเผยแพร่ข้อมูลสู่สาธารณะจัดให้มีขึ้นซึ่งเครื่องมือในการบริหารจัดการสำหรับบุคคลผู้ได้รับผลกระทบจากการค้นหา หรือให้ได้ว่าซึ่งความถูกต้องแห่งข้อมูลข่าวสาร (ในกรณีที่เป็นไปได้) ที่ได้มีการเผยแพร่โดยหน่วยงาน หากข้อมูลข่าวสารที่ได้มีการเผยแพร่นั้นมิได้เป็นไปตามแนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารที่กำหนด

(3) จัดให้มีการรายงานตามกำหนดเวลาต่อผู้อำนวยการของสำนักงานประมาณและการจัดการซึ่งข้อมูลต่าง ๆ ต่อไปนี้ ได้แก่ จำนวนและลักษณะของคำร้องทุกข์ที่หน่วยงานได้รับอันเกี่ยวเนื่องกับความถูกต้องแท้จริงของข้อมูลข่าวสารที่ได้มีการเผยแพร่โดยหน่วยงาน และต้องมีกรายงานเพิ่มเติมอีกว่าหน่วยงานได้ดำเนินการอย่างไรกับคำร้องทุกข์นั้น ๆ ⁴²

⁴² Office of Management and Budget, *Guidelines for Ensuring and Maximizing the Quality, Objectivity, Utility, and Integrity of Information Disseminated by Federal Agencies*, Washington D.C: Executive Office of The President. Retrieved February 18, 2014, from http://www.whitehouse.gov/omb/fedreg/final_information_quality_guidelines.html.

3) มาตรฐานในงานปฏิบัติงานของสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรม

ดังนั้น เพื่อดำเนินการให้สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารที่กำหนดโดยกระทรวงยุติธรรมแห่งรัฐตั้งที่กล่าวไว้ข้างต้น รวมถึงแนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารของสำนักงานประมาณและการจัดการ ที่กำหนดแนวทางปฏิบัติอย่างกว้าง ๆ แก่องค์กรของรัฐที่ทำงานด้านข้อมูล เพื่อเป็นการรับรอง และเป็นการสร้างคุณภาพ ความน่าเชื่อถือ การใช้ประโยชน์ได้จริง และความแท้จริงของข้อมูล สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมจึงได้มีการกำหนดแนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลข่าวสารแห่งตนในส่วนรายละเอียดของมาตรฐานการปฏิบัติงานเพื่อที่จะเป็นการรับรองถึงคุณภาพ ความน่าเชื่อถือ การเป็นประโยชน์อย่างแท้จริง และความสมบูรณ์ของข้อมูลที่ได้มีการเผยแพร่สู่สาธารณะ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) มาตรฐานในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับคุณภาพของข้อมูล สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมทุ่มเทเพื่อการพัฒนา การรักษาและคงไว้ การเผยแพร่ข้อมูลที่อยู่ในความรับผิดชอบทั้งปวงด้วยระดับความเชี่ยวชาญและมาตรฐานด้านข้อมูลสูงสุด

(2) มาตรฐานในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับความเป็นประโยชน์อย่างแท้จริงของข้อมูล สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมให้คำมั่นสัญญาว่าจะเพิ่มความเป็นประโยชน์อย่างแท้จริงของข้อมูล ให้แก่ผู้ใช้ข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมทุกคน เนื่องจากเป็นที่เห็นได้อย่างชัดเจนว่าข้อมูลของสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมนี้ได้มีการนำมาอ้างอิงบ่อยครั้ง ทั้งโดยผู้กำหนดนโยบายของรัฐในทุก ๆ ระดับ สมาชิกของสื่อต่าง ๆ ผู้ปฏิบัติ นักวิชาการและสาธารณชนในแขนงอื่น ๆ ฉะนั้น เพื่อเป็นการตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้ในวงกว้าง สำนักงานสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมจึงจัดให้มีขึ้นซึ่งข้อมูลโดยเร็ว

(3) มาตรฐานในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของข้อมูล สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมจะทำให้เป็นที่มั่นใจได้ถึงความน่าเชื่อถือในการนำเสนอข้อมูลรวมถึงกระบวนการในการสร้างข้อมูลนั้น ๆ ขึ้นด้วย ในการนี้ ความน่าเชื่อถือของข้อมูลนี้ได้รับการป้องกันโดยหลายองค์ประกอบเพื่อเป็นการรับรองว่าข้อมูลนั้น ๆ มีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้และปราศจากความโน้มเอียงใด ๆ และข้อมูลที่มีลักษณะดังกล่าวนี้จะได้รับการนำเสนออย่างเที่ยงตรง ชัดเจน สมบูรณ์และปราศจากความโน้มเอียงใด ๆ เช่นกัน ดังนั้น สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมจึงได้มีการจัดเตรียมข้อมูลด้วยความระมัดระวังตามกระบวนการที่ได้รับการยอมรับ และยังสามารถพิสูจน์ความถูกต้องของข้อมูลนั้น โดยเจ้าหน้าที่ของสำนักงานสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรม และระบบการป้องกันที่มีการกำหนดไว้เพื่อเป็นการรับรองว่า ข้อมูลนั้นมิได้มีการเปิดเผยให้ตกอยู่ในความเสี่ยงต่อการเป็นอันตรายต่อข้อมูลก่อนที่จะมีการเผยแพร่ต่อสาธารณะ

(4) มาตรฐานในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับความสมบูรณ์ของข้อมูล สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมได้จัดให้มีการป้องกันความสมบูรณ์และแท้จริงโดยการจำกัดการเข้าถึงข้อมูลและการแก้ไขโดยไม่ได้รับอนุญาตเพื่อให้เป็นที่มั่นใจได้ว่าข้อมูลนั้นมิได้มีการเปิดเผยให้ตกอยู่ในความเสี่ยงโดยความไม่ซื่อสัตย์หรือความไม่ถูกต้องใด ๆ นอกจากนี้ สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมยังให้คำมั่นสัญญาเพิ่มเติมปกป้องและรักษาความลับและความเป็นส่วนตัวส่วนบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการรวบรวมข้อมูลนั้น ๆ

4) กลยุทธ์เพื่อการประสบความสำเร็จตามความมุ่งหมาย

เพื่อที่จะประสบความสำเร็จตามความมุ่งหมาย สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมได้มีการจัดทำข้อมูลและได้มีการสนับสนุนให้เกิดโปรแกรมให้ความช่วยเหลือต่าง ๆ เพื่อที่จะใช้เป็นแนวทางและใช้ในการให้ความรู้แก่ผู้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับอาชญากรรมและการบริหารด้านกระบวนการยุติธรรม ทั้งในระดับรัฐบาลกลาง ระดับรัฐและระดับท้องถิ่น โดยในการนี้สำนักงานสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมได้มีการกำหนดกลยุทธ์เพื่อประสบความสำเร็จตามความมุ่งหมายดังต่อไปนี้

กลยุทธ์ข้อที่หนึ่ง จัดให้มีขึ้นซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมในระดับประเทศ พร้อมทั้งจัดให้มีขึ้นซึ่งองค์กรบริหารด้านกระบวนการยุติธรรมที่จะให้การช่วยเหลือในการตรวจวัดตลอดระยะเวลาและตลอดเขตพื้นที่ที่กำหนด

กลยุทธ์ข้อที่สอง พัฒนาการจัดเก็บข้อมูล โดยรัฐและหน่วยงานท้องถิ่นและพัฒนาขีดความสามารถของทุก ๆ รัฐและทุก ๆ องค์กรท้องถิ่นในการที่จะจัดให้มีขึ้นซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมและองค์กรบริหารด้านกระบวนการยุติธรรม

กลยุทธ์ข้อที่สาม ทำให้เป็นที่มั่นใจได้ว่าสาธารณชนสามารถเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาได้⁴³

5) หลักการและแนวทางปฏิบัติในฐานะที่เป็นหน่วยงานระดับรัฐบาลกลาง (Principles and practices for a Federal statistical agency)

แนวทางปฏิบัติด้านคุณภาพของข้อมูลที่เป็นหลักปฏิบัติของสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมนี้เป็นผลสืบเนื่องจากการประชุมของคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ (National Research Council) ในวาระการประชุมอันเกี่ยวเนื่องกับหลักการและการปฏิบัติในฐานะที่เป็นหน่วยงานระดับรัฐบาลกลาง (Principles and practices for a Federal statistical agency) ซึ่งใน

⁴³ Bureau of Justice Statistics (2005), *Bureau of Justice Statistics Strategic plan FY 2005-2008*. U.S. Department of Justice, Washington D.C. Retrieved January 5, 2014, from <http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/principles.htm>.

รายงานการประชุมฉบับนี้ได้มีการพิจารณาเกี่ยวกับหลักการสามข้อใหญ่ด้วยกันที่จะนำไปปรับใช้กับหน่วยงานในระดับรัฐบาลกลาง ได้แก่ 1) จัดทำข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายต่าง ๆ 2) ก่อให้เกิดความน่าเชื่อถือในระหว่างผู้ใช้ข้อมูล และ 3) ดำรงไว้ซึ่งความไว้วางใจระหว่างผู้จัดทำข้อมูล กล่าวโดยสรุป สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมซึ่งเห็นความสำคัญของหลักการต่าง ๆ เหล่านี้จึงได้ยึดถือไว้เพื่อเป็นเครื่องมือแห่งคนในการที่จะใช้พัฒนาข้อมูลให้ดียิ่งขึ้นสืบไป

นอกจากหลักการสามข้อดังกล่าวไว้ข้างต้นแล้วในรายงานเกี่ยวกับหลักการและการปฏิบัติในฐานะที่เป็นหน่วยงานระดับรัฐบาลกลางยังได้มีการบันทึกแนวทางปฏิบัติที่สำคัญอีก 11 ข้อซึ่งองค์การของรัฐที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับข้อมูลจำต้องยึดถือไว้ ดังนั้น สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมจึงได้ยึดถือแนวทางดังกล่าวไว้เป็นแนวทางปฏิบัติของตนเช่นกัน ได้แก่

- 1) ต้องมีการอธิบายภารกิจแห่งตนให้เป็นที่กระจ่างแก่ภายนอก เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในวงกว้าง
- 2) ต้องมีความเป็นเอกภาพอย่างแท้จริง
- 3) ต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์มากขึ้น
- 4) ต้องเปิดกว้างต่อสาธารณะเกี่ยวกับข้อมูลที่จัดทำและรวบรวม
- 5) ต้องมีการเผยแพร่ข้อมูลอย่างกว้างขวางและทั่วถึง
- 6) ต้องให้ความร่วมมือพร้อมทำงานร่วมกันกับผู้ใช้ข้อมูล
- 7) ต้องมีการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมและยุติธรรมระหว่างผู้จัดทำและผู้ซึ่งมอบให้ซึ่งข้อมูล
- 8) ต้องมีความรับผิดชอบที่จะปฏิบัติหน้าที่อย่างเชี่ยวชาญและมีคุณภาพตามมาตรฐาน
- 9) ต้องมีโครงการวิจัยที่เข้มแข็งและพร้อมปฏิบัติการอยู่เสมอ
- 10) ต้องมีการพัฒนาความเชี่ยวชาญของเจ้าหน้าที่
- 11) ต้องมีความร่วมมือและการประสานงานกับกับหน่วยงานด้านอื่น ๆ

3.2.2 หน่วยงานที่มีบทบาทในการจัดเก็บข้อมูลและบูรณาการข้อมูล

หน่วยงานที่รับผิดชอบในการบูรณาการข้อมูลในกระบวนการยุติธรรม ได้แก่ สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรม (Bureau of Justice Statistics) อันเป็นส่วนหนึ่งของสำนักงานโครงการยุติธรรม (Office of Justice program) ซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับและดูแลของกระทรวงยุติธรรมแห่งสหรัฐอเมริกา เป็นสำนักงานซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นแหล่งข้อมูลหลักที่รับผิดชอบด้านการรวบรวม วิเคราะห์ จัดพิมพ์และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทั้งปวง สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมนี้ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 27 ธันวาคม ค.ศ. 1979 ภายใต้กฎหมายที่ให้อำนาจในการก่อตั้ง ได้แก่ พระราชบัญญัติการปรับปรุงกระบวนการยุติธรรม ค.ศ. 1979 ซึ่งเป็น

กฎหมายฉบับที่มีการแก้ไขจากพระราชบัญญัติการควบคุมอาชญากรรมและความปลอดภัยตามท้องถนน ค.ศ. 1968 นอกจากนี้ อาจกล่าวได้ว่า พระราชบัญญัติการปรับปรุงกระบวนการยุติธรรม ค.ศ. 1979 นี้ ได้ก่อตั้งองค์กรในการที่จะรับผิดชอบ ดูแลในการจัดเก็บรวบรวม วิเคราะห์และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาขึ้นใหม่อันเป็นการพลิกโฉมจากองค์กรเดิมที่รับผิดชอบในส่วนนี้ ได้แก่ องค์กรฝ่ายบริหารที่ให้ความช่วยเหลือในด้านการบังคับใช้กฎหมายที่จัดตั้งขึ้นภายใต้อำนาจแห่งกฎหมายฉบับเดิม ได้แก่ พระราชบัญญัติการปรับปรุงกระบวนการยุติธรรม ค.ศ. 1979 ซึ่งเป็นกฎหมายฉบับเดิมที่เคยให้อำนาจแก่หน่วยงานต่าง ๆ ในการที่จะรับผิดชอบ ดูแลในการจัดเก็บรวบรวม วิเคราะห์และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

ความมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์หลักของสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมนี้ ทางสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมได้มีการกำหนดขึ้นเพื่อให้สอดคล้องแก่วัตถุประสงค์ที่ตั้งที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย กล่าวคือ ประมวลกฎหมายแห่งสหรัฐอเมริกา หมวด 42 มาตรา 3731⁴⁴ ที่บัญญัติให้หน่วยงานใด ๆ ที่จัดการเกี่ยวกับข้อมูลจำต้องกำหนดวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายแห่งตนให้สอดคล้องแก่วัตถุประสงค์ที่ตั้งที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย โดยความมุ่งหมายหลักของสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมนี้ ที่จะดำเนินการให้ได้มาตรฐานตามที่กฎหมายบัญญัติ สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมจึงได้มีการกำหนดวัตถุประสงค์ ความมุ่งหมายของสำนักงานในการที่จะดำเนินการรวบรวม วิเคราะห์ จัดพิมพ์และเผยแพร่อย่างถูกต้องแท้จริง ปราศจากความโน้มเอียงใด ๆ และตรงตามกำหนดซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรม ผู้กระทำความผิดทางอาญา ผู้เสียหายทางอาญา และการดำเนินการ การบริหารเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรม โดยรวมของฝ่ายรัฐในทุก ๆ

⁴⁴ 42 USC §3731 วัตถุประสงค์หลักแห่งมาตรานี้ ได้แก่ การจัดให้มี และการส่งเสริม สนับสนุน การดำเนินการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลทางด้านสถิติเกี่ยวกับ อาชญากรรม การกระทำความผิดของผู้เยาว์ และการดำเนินการด้านกระบวนการยุติธรรมทางอาญาซึ่งรวมถึงกระบวนการยุติธรรมทางแพ่งด้วย นอกจากนี้ ยังจัดให้มีการสนับสนุนเพื่อพัฒนาซึ่งข้อมูลและระบบสถิติทั้งในระดับรัฐบาลกลาง ระดับรัฐ และระดับท้องถิ่น ทุกระดับเพื่อให้สามารถที่จะกำหนดวัดและเข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับระดับที่เกิดขึ้นของอาชญากรรม และการกระทำความผิดของผู้เยาว์ รวมถึงการดำเนินการเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและกรณีอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการยุติธรรมทางแพ่งอีกด้วย

ในการนี้ ทุกหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับกรณีดังกล่าวไว้ข้างต้น จะต้องดำเนินการให้ถึงขอบเขตอันสูงสุดเท่าที่จะเป็นไปได้ในการก่อตั้งองค์กรของรัฐหรือหน่วยงานในระดับรัฐที่ให้ความช่วยเหลือใด ๆ ที่จะดำเนินการรับผิดชอบเกี่ยวกับการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลรวมทั้งสถิติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการยุติธรรมทางอาญา และในการที่จะดำเนินการให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งมาตรานี้ หน่วยงานนั้น ๆ ต้องมุ่งความสำคัญไปที่ปัญหาของกระบวนการยุติธรรมในระดับรัฐและระดับท้องถิ่น.

ระดับ มุ่งหมายความสำเร็จของสำนักงานไปที่การสนับสนุนและช่วยเหลือทุก ๆ รัฐและทุก ๆ องค์การท้องถิ่นปรับปรุงให้ดีขึ้นซึ่งการเก็บบันทึกข้อมูลด้านกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่จะเป็นประโยชน์ในการที่จะต่อต้านอาชญากรรมที่เกิดขึ้น และทำให้เป็นที่มั่นใจได้ว่ากระบวนการยุติธรรมนั้นจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเท่าเทียมกันในทุก ๆ ส่วน⁴⁵

นอกจากนี้ สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมยังได้อุทิศตนเพื่อที่จะพัฒนาซึ่งคุณภาพของข่าวกรองด้านอาชญากรรมระดับชาติ เพื่อทำให้ดีขึ้นซึ่งคุณภาพของการสื่อสารด้านข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและแพ่งอีกด้วย

นอกเหนือจากการพัฒนาคุณภาพของข่าวกรองและการสื่อสารโดยการที่จะดำเนินการรวบรวม วิเคราะห์ จัดพิมพ์และเผยแพร่ อย่างถูกต้องแท้จริง ปราศจากความโน้มเอียงใด ๆ และตรงตามกำหนด เผยแพร่ข้อมูลทั้งปวงด้วยระดับความเชี่ยวชาญและมาตรฐานสูงสุด ทำให้ข้อมูลแห่งกระบวนการยุติธรรมของสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมมีความน่าเชื่อถือ

1) พันธมิตรและผู้มีส่วนช่วยเหลือในการจัดทำข้อมูล (BJS Partnerships and Affiliations) อย่งไรก็ดี นอกจากกรณีที่สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมจะเป็นหน่วยงานกลางที่สำคัญที่สุดในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาซึ่งมีหน้าที่ในการจัดเก็บ รวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาแล้ว สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมยังได้รับความช่วยเหลือจากพันธมิตรที่มีส่วนเกี่ยวข้องรวมทั้งหน่วยงานอื่นที่มีส่วนช่วยเหลือในการจัดทำข้อมูลอันได้แก่หน่วยงานดังต่อไปนี้อีกด้วย

นอกจากนั้น ยังมีสมาคมหรือหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องกับการบูรณาการข้อมูล ได้แก่

1) สมาคมสถิติแห่งสหรัฐอเมริกา (American Statistical Association (ASA))⁴⁶ สมาคมสถิติแห่งสหรัฐอเมริกานำหน้าในการเป็นหน่วยงานที่ให้คำปรึกษาแก่สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรม อันได้แก่ คำแนะนำด้านเทคนิค การทบทวนทฤษฎีและวิธีการต่าง ๆ พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นในผลงานของสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมหลายผลงานอีกด้วย ซึ่งในปีที่ผ่านมาสมาคมสถิติแห่งสหรัฐอเมริกานำและแสดงความคิดเห็นในการแก้ไขปรับปรุงการสำรวจ

⁴⁵ Greenfeld, Lawrence A. (2002), *Data Quality Guideline for the Bureau of Justice Statistics*.

Washington D.C: U.S. Department of Justice. Retrieved January 5, 2014, from <http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/dataquality.htm>.

⁴⁶ Bureau of Justice Statistics (2005), *Bureau of Justice Statistics Strategic plan FY 2005-2008*.

Washington D.C: U.S. Department of Justice. Retrieved January 5, 2014, from <http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/principles.htm>.

ระดับชาติเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา (National Crime Victimization Survey) และการวิจัยเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง อีกทั้งการใช้กำลังของผู้บังคับใช้กฎหมาย

- 2) สภามาคมผู้เชี่ยวชาญด้านสถิติระดับรัฐบาลกลาง
 - 3) สมาคมผู้ร่วมตัวกันเพื่อพัฒนาด้านสังคมศาสตร์ (Consortium of Social Science Associations)
 - 4) คณะกรรมการวิธีการด้านสถิติแห่งรัฐบาลกลาง (Federal Committee on Statistical Methodology)
 - 5) การรวมตัวกันระหว่างมหาวิทยาลัยเพื่อวิจัยด้านการเมืองและสังคม (Inter-university Consortium for Political and Social Research (National Archive of Criminal Justice Data))
 - 6) คณะกรรมการสถิติแห่งชาติซึ่งเป็นหน่วยงานภายในสถาบันวิทยาศาสตร์แห่งชาติ (Committee on National Statistics within the National Academy of Sciences)
 - 7) สำนักงานควบคุมยาเสพติดและป้องกันอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Office for Drug Control and Crime Prevention)
- 2) ข้อมูลจากหน่วยงานอื่น (Data from Other Sources)
- (1) รายงานข้อมูลด้านอาชญากรรมของสำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา (FBI's Uniform Crime Report)⁴⁷

โครงการจัดทำรายงานข้อมูลด้านอาชญากรรมของสำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกาได้เริ่มดำเนินการในปี 1929 โดยสมาคมหัวหน้าตำรวจระหว่างประเทศ (The International Association of Chiefs of Police) เพื่อที่จะตอบสนองต่อความต้องการของประเทศที่ต้องการข้อมูลด้านอาชญากรรมที่เป็นรูปแบบเดียวกันและเชื่อถือได้ และต่อมาในปี 1930 สำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกาจึงได้เริ่มเข้ารับผิดชอบดำเนินการในการจัดรวบรวม จัดพิมพ์และเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมเหล่านั้น

นอกจากนี้ สำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกายังมีการจัดพิมพ์สิ่งพิมพ์ที่เผยแพร่เป็นรายปีด้านอื่นอีก อาทิ ข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime Statistics) และข้อมูลเกี่ยวกับผู้บังคับใช้กฎหมายที่ถูกฆ่าและถูกทำร้ายร่างกาย (Law Enforcement Officers Killed and Assaulted) ซึ่งเป็นสิ่งพิมพ์ที่มีการรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับ

⁴⁷ Uniform Crime Reports, Federal Bureau of Investigation.

อาชญากรรมบางชนิดเป็นกรณีพิเศษ ได้แก่ อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในเผ่าพันธุ์หรือเชื้อชาติที่แตกต่างและอาชญากรรมที่เกี่ยวกับการฆ่าและการทำร้ายร่างกายผู้บังคับใช้กฎหมาย

(2) ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมสำหรับเยาวชน (Juvenile Justice Statistics)

สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมยังได้นำเสนอและเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมสำหรับเยาวชนด้วยความร่วมมือของสำนักกระบวนการยุติธรรมเยาวชนและป้องกันการกระทำผิดโดยเยาวชน (Office of Juvenile Justice and Delinquency Prevention) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ได้ดำเนินการรวบรวม วิเคราะห์และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเยาวชนออกสู่สาธารณะในรูปแบบของหนังสือสรุปข้อมูล (Statistical Briefing Book (SBB))⁴⁸ โดยหนังสือสรุปข้อมูลนี้จะมีส่วนช่วยให้ผู้ใช้ข้อมูลได้เข้าถึงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผ่านทางเว็บไซต์ของสำนักกระบวนการยุติธรรมเยาวชนและป้องกันการกระทำผิดโดยเยาวชน ซึ่งผู้ใช้จะได้รับความรู้เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับอาชญากรรมที่ก่อให้เกิดขึ้นโดยเยาวชน รวมทั้งกรณีที่เยาวชนเป็นผู้เสียหายและกรณีที่ผู้เยาว์เข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม

ระบบการเผยแพร่ข้อมูลนี้ได้รับการพัฒนาโดยศูนย์กระบวนการยุติธรรมเยาวชนแห่งชาติ (The National Center for Juvenile Justice) ที่ได้พัฒนาให้ระบบเผยแพร่ข้อมูลนี้จัดเผยแพร่ข้อมูลอย่างตรงเวลาและมีความน่าเชื่อถือเพื่อใช้สำหรับเป็นคำตอบหรือบทสรุปให้กับผู้ร่างนโยบาย สื่อในแขนงต่าง ๆ รวมทั้งบุคคลทั่วไป

3) ข้อมูลอย่างเป็นทางการเกี่ยวเนื่องกับองค์กรของรัฐ (FedStats)⁴⁹

FedStats หรือ One -Stop Federal Statistics Website ได้มีการรวบรวมและจัดทำขึ้นพร้อมทั้งเผยแพร่ต่อสาธารณะตั้งแต่ปี 1997 โดยความพยายามของฝ่ายบริหารที่จะปรับปรุงและพัฒนาการบริการต่อผู้บริโภคพร้อมทั้งเพิ่มพูนประสิทธิภาพของการบริการให้มากขึ้น ซึ่ง FedStats จะเป็นประโยชน์กับองค์กรหรือหน่วยงานของส่วนกลางและประชาชนทั่วไปในการที่จะทำให้อดลงซึ่งเวลาและความพยายามอื่นใดในการเข้าถึงข้อมูล โดยที่เว็บไซต์นี้นับได้ว่าเป็นผลงานจากความพยายามร่วมกันของหลายหน่วยงานที่จะพัฒนาระบบข้อมูล โดยการนำของสภาการรวมตัวกันระหว่างองค์กรเพื่อกำหนดนโยบายด้านสถิติ (The Interagency Council on Statistical Policy)

FedStats เป็นระบบที่เสนอการเข้าถึงข้อมูลอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับข้อมูลด้านต่าง ๆ ที่จัดทำโดยองค์กรของรัฐ โดยที่ผู้ใช้ไม่จำเป็นต้องรู้มาก่อนล่วงหน้าว่าหน่วยงานรัฐหน่วยงานใดนำเสนอข้อมูลชุดไหน นอกจากนี้ FedStats ยังมีระบบการสืบค้นที่สะดวกสบายและยังมีช่องทาง

⁴⁸ Statistical Briefing Book, Office of Juvenile Justice and Delinquency Prevention. Retrieved February 22, 2014, from <http://www.ojjdp.ncjrs.gov/ojstatbb/about.html>.

⁴⁹ FedStats. Retrieved February 24, 2014, from <http://www.fedstats.gov/>.

การเชื่อมต่อไปยังหน่วยงานที่นำเสนอข้อมูล แนวโน้มความเป็นไปของข้อมูล มากกว่า 100 องค์กร ไม่ว่าจะเป็นองค์กรที่นำเสนอข้อมูลด้านเศรษฐศาสตร์ จำนวนประชากร อาชญากรรม การศึกษา การดูแลสุขภาพ ความปลอดภัยในอากาศยาน การใช้พลังงาน และข้อมูลด้านอื่น ๆ อีกมาก

3.2.3 ระเบียบคำสั่งและแนวทางการปฏิบัติขององค์กรจัดเก็บข้อมูล

1) สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรม

ด้วยภาระหน้าที่ที่สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมนี้เป็นแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมที่สำคัญที่สุดในประเทศสหรัฐอเมริกา สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมจึงมีภาระหน้าที่หลัก 3 ประการด้วยกัน ได้แก่

(1) ดำรงไว้ซึ่งโครงการต่าง ๆ อันเกี่ยวข้องกับข้อมูลและการเก็บรวบรวมข้อมูล สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมมีการดำรงไว้ซึ่งชุดของข้อมูลที่เป็นข้อมูลหลักประมาณ 36 ชุด ข้อมูล ซึ่งชุดข้อมูลที่กล่าวมานี้ได้มีการออกแบบในการจัดเก็บเพื่อให้จัดเก็บข้อมูลได้ครอบคลุมทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยชุดข้อมูลดังกล่าวนี้จะมีการจัดพิมพ์และเผยแพร่เป็นรายปี โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มข้อมูล 4 กลุ่มเพื่อแสดงถึงข้อมูลของแต่ละขั้นตอนในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา อันได้แก่ (1) ผู้เสียหายของการกระทำความผิดทางอาญา (2) จำนวนประชากรที่อยู่ภายใต้การดูแลของกรมราชทัณฑ์ (3) จำนวนผู้กระทำความผิดทางอาญาในระดับรัฐบาลกลาง (4) ข้อมูลด้านการดำเนินคดี

นอกจากข้อมูลข้างต้นที่มีการรวบรวม จัดพิมพ์เป็นรายปีแล้ว สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมยังมีการดำรงไว้ซึ่งชุดข้อมูลที่มีการรวบรวมและจัดพิมพ์เป็นระยะ ๆ อีกด้วย ซึ่งชุดข้อมูลเหล่านี้ครอบคลุมถึง (1) การบริหารจัดการขององค์กรซึ่งบังคับใช้กฎหมายและสิ่งอำนวยความสะดวกในเรือนจำ (2) วิธีปฏิบัติของพนักงานอัยการและพนักงานสอบสวน (3) ขั้นตอนการดำเนินคดีในศาลระดับรัฐ (4) ปริมาณการกระทำความผิดอาญาร้ายแรง (5) ลักษณะของประชากรที่อยู่ภายใต้การควบคุม ดูแลของกรมราชทัณฑ์ (6) อัตราการจ้างงานและอัตราการใช้จ่ายเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (7) ขั้นตอนในการดำเนินคดีแพ่งในศาลระดับรัฐ (8) การศึกษาในกรณีอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

(1) อาชญากรรมและผู้เสียหาย⁵⁰

การสำรวจข้อมูลด้านอาชญากรรมและผู้เสียหาย สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมได้ดำเนินการสำรวจในหลาย ๆ รูปแบบเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ครบถ้วนและถูกต้อง ดังมีรายละเอียดการสำรวจดังต่อไปนี้

⁵⁰ Bureau of Justice Statistics, *Bureau of Justice Statistics Data Collections*. U.S. Department of Justice, Washington D.C. Retrieved March 7, 2014, from <http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/collections.htm>.

1) การสำรวจในระดับเมืองหรือท้องถิ่นเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญาและทัศนคติของประชากร (City-level Survey of Crime Victimization & Citizen Attitudes – 1998)

2) การเก็บข้อมูลด้านการเข้ารับการรักษาในห้องฉุกเฉินเนื่องจากอาการบาดเจ็บอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการใช้ความรุนแรงโดยเจตนา (Emergency Room Statistics on Intentional Violence – 1994)

การรวบรวมข้อมูลในกรณีนี้ จะเป็นการรวบรวมข้อมูลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นจากการกระทำโดยเจตนา เช่น เกิดจากความรุนแรงในครอบครัว การข่มขืนกระทำชำเรา การใช้ความรุนแรงต่อเด็ก โดยการสุ่มตัวอย่างจากห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลหลายแห่ง

1) การสำรวจในระดับประเทศเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา (National Crime Victimization Survey (NCVS)) ประกอบด้วยการสำรวจในกรณีดังกล่าวต่อไปนี้

2) คำถามเพิ่มเติมเพื่อสำรวจเกี่ยวกับการก่ออาชญากรรมต่อผู้พิการ เพิ่มเติมครั้งแรกในปี 2000 (Crimes Against Disabled questions added in 2000)

3) คำถามเพิ่มเติมเพื่อสำรวจเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เพิ่มเติมครั้งแรกในปี 2001 (Cybercrime questions added in 2001)

4) คำถามเพิ่มเติมเพื่อสำรวจเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจากความเกลียดชัง (Hate Crime) เพิ่มเติมในปี 1999 (Hate Crime questions added in 1999)

5) การสำรวจเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารกับพนักงานสอบสวน: สำรวจเพื่อใช้ประกอบกับการสำรวจในระดับประเทศเกี่ยวกับผู้เสียหายในอาญา (NCVs) (Police Public Contact Survey Supplement)

6) การสำรวจอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในโรงเรียน: สำรวจเพื่อใช้เป็นภาคผนวก (School Crime Supplement)

7) การสำรวจเกี่ยวกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสถานที่ทำงาน เพิ่มเติมครั้งแรกในปี 2002 (Workplace Violence Supplement – 2002)

จากการสำรวจดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การสำรวจในระดับประเทศเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา (NCVs) นี้ เป็นการสำรวจข้อมูลในระดับประเทศเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา ที่สำนักงานสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมเป็นผู้ทำการสำรวจ โดยมุ่งเน้นการสำรวจไปในระดับครัวเรือน จึงอาจกล่าวได้ว่า ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจในระดับประเทศเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา (NCVs) นี้เป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา ซึ่งการสำรวจดังกล่าวนี้ ในแต่ละปีจะมีการเก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้แทนซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มตัวอย่างในระดับประเทศจำนวนประมาณ 76,000 ครัวเรือน หรือประมาณ 135,300 ราย การเก็บข้อมูลนี้เป็น

การเก็บข้อมูลเกี่ยวกับ (1) อัตราความถี่ในการเกิดอาชญากรรม (2) ลักษณะของผู้เสียหายในคดีอาญา (3) ผลสืบเนื่องที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหายในคดีอาญานั้น ๆ ทั้งหมดนี้เป็นการมุ่งสำรวจเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกาเท่านั้น

ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจนี้ จะทำให้สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมสามารถที่จะประมาณความเป็นไปได้เกี่ยวกับจำนวนผู้เสียหายโดยรวมไม่ว่าจะเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดอาญาฐานข่มขืนกระทำชำเรา การทำร้ายร่างกายอันเนื่องมาจากความผิดเกี่ยวกับเพศ การปล้นทรัพย์ การทำร้ายร่างกาย การลักทรัพย์ การบุกรุกเข้าไปในเคหะสถานของผู้อื่น การลักทรัพย์ประเภทยานพาหนะ ขณะเดียวกันการสำรวจนี้ยังมีส่วนช่วยให้สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมทราบถึงข้อมูลในส่วนปลีกย่อยอื่น ๆ อาทิ จำนวนผู้เสียหายที่เป็นเพศหญิง เป็นผู้สูงอายุ เป็นผู้ที่มีเชื้อชาติอื่นเป็นผู้ที่อาศัยอยู่ในตัวเมือง หรือผู้เสียหายในกลุ่มอื่น ๆ การสำรวจในระดับประเทศเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา (NCVs) นี้ จะทำให้ได้มาและทราบถึงแหล่งข้อมูลระดับประเทศที่ใหญ่ที่สุด ซึ่งจะอธิบายถึงผลกระทบของอาชญากรรมและลักษณะของผู้กระทำความผิด⁵¹

(2) การบังคับใช้กฎหมาย

การสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายนี้ สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลรวมถึงจากวิธีการดังต่อไปนี้

1) การสำรวจสำมะโนประชากรเกี่ยวกับสถาบันที่เปิดอบรมเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย (Census of Law Enforcement Training Academies)

2) การสำรวจสำมะโนประชากรเกี่ยวกับหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายทั้งในระดับรัฐและระดับท้องถิ่น (Census of State and Local Law Enforcement Agencies)

3) การสำรวจสำมะโนประชากรเกี่ยวกับหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายในระดับรัฐบาลกลาง (Federal Law Enforcement Agency Census)

4) การรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารและการจัดการของหน่วยงานที่มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Management & Administrative Statistics (LEMAS))

การรวบรวมข้อมูลในส่วนนี้จะมีการดำเนินการรวบรวมทุก ๆ 3 ถึง 4 ปี ซึ่งเป็นการรวบรวมหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายทั้งในระดับรัฐและระดับท้องถิ่นมากกว่า 3,000 หน่วยงานเหล่านี้รวมถึงหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายที่มีเจ้าพนักงานอยู่ในสังกัดตั้งแต่ 100 คนขึ้นไป และรวมถึงตัวแทนของหน่วยงานที่มีขนาดเล็กที่ยินยอมเป็นกลุ่มตัวอย่าง ข้อมูลที่มีการรวบรวมภายใต้หัวข้อนี้มุ่งเน้นการรวบรวมข้อมูลด้านความรับผิดชอบของหน่วยงาน งบประมาณในการดำเนินงาน

⁵¹ Bureau of Justice Statistics, *Crime and Victims Statistics*. U.S. Department of Justice, Washington D.C. Retrieved from <http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/cvict.htm#Programs>.

และการจัดการ ภาระหน้าที่ของลูกจ้างในองค์กรทั้งที่เป็นเจ้าพนักงานและเป็นพลเรือน เงินเดือน และเงินพิเศษต่าง ๆ ลักษณะด้านต่าง ๆ ที่มีการกำหนดเลือกไว้แล้วของเจ้าพนักงาน อาวุธ ยุทโธปกรณ์ นโยบายเพื่อป้องกันความเสียหาย การศึกษา และข้อบังคับเกี่ยวกับเรื่องการฝึกอบรม ระบบคอมพิวเตอร์และระบบข้อมูลข่าวสาร ยานพาหนะ ชุดอุปกรณ์เครื่องใช้พิเศษต่าง ๆ และ กิจกรรมเกี่ยวกับการดูแลความสงบเรียบร้อยในชุมชน

- 1) การสำรวจข้อมูลห้องปฏิบัติการเกี่ยวเนื่องกับอาชญากรรมที่รับผิดชอบด้านการตรวจสอบสารพันธุกรรม (DNA) (Survey of DNA Crime Laboratories)
- 2) การสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายซึ่งรับผิดชอบหน้าที่อยู่ในมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัย (Survey of Campus Law Enforcement Agencies)
- 3) การสำรวจข้อมูลห้องปฏิบัติการเกี่ยวเนื่องกับอาชญากรรมที่รับผิดชอบด้านนิติเวชศาสตร์ (Survey of Forensic Crime Laboratories)
- 4) การสำรวจนโยบายและวิธีปฏิบัติของตำรวจจราจรในระดับรัฐในการเก็บรวบรวมข้อมูลเมื่อมีการเรียกยานยนต์ให้หยุดเพื่อตรวจ (Survey of State Police Traffic Stop Data Collection Procedures)

(3) การฟ้องร้องดำเนินคดีอาญา

สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมได้มีการดำเนินการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับพนักงานอัยการทั่วประเทศสหรัฐอเมริกาทุก ๆ 2 ปี เพื่อดำเนินการรวบรวมข้อมูลด้านทรัพยากร นโยบายต่าง ๆ และแนวทางปฏิบัติของพนักงานอัยการในระดับท้องถิ่น โดยมีการสำรวจจากกลุ่มตัวอย่างทั่วประเทศ ได้แก่ หัวหน้าพนักงานอัยการในศาลระดับรัฐที่ทำหน้าที่ฟ้องร้องดำเนินคดีจำนวน 308 ราย

การสำรวจนี้จะทำให้ได้ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับคณะทำงานและการดำเนินงาน นอกจากนี้ยังมีการรวบรวมข้อมูลในหัวข้อที่อยู่ในความสนใจ ณ ปัจจุบัน เช่น การใช้เทคนิคแบบใหม่ในการฟ้องร้องบังคับคดี การกำหนดมาตรการลงโทษระดับกลาง (Intermediate Sanction)⁵²

⁵² มาตรการการลงโทษระดับกลาง (Intermediate Sanction) ได้แก่มาตรการการลงโทษที่ช่วยลดอัตราการกระทำผิดซ้ำ (Recidivism) ช่วยให้อัตรากาความหนาแน่นของนักโทษในเรือนจำลดลง และช่วยประหยัดงบประมาณในการใช้จ่ายอีกด้วย มาตรการการลงโทษระดับกลางนี้มีอยู่ด้วยกันหลายรูปแบบ อาทิ ค่ายฝึกอบรม (Boot Camps) มาตรการควบคุมดูแลแบบเข้มข้น (Intensive Supervision) โปรแกรมการกักขังที่บ้านและสอดส่องดูแลโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (House arrest and electronic Monitoring) การรายงานความประพฤติเป็นรายวัน (Day-Reporting Centers) การทำงานบริการสังคม (Community Service) การลงโทษด้วยการชดใช้เป็นเงิน (Monetary Penalties)

การส่งคดีที่ผู้เยาว์เป็นผู้กระทำผิดไปยังศาลอาญา รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับการข่มขู่และการทำร้ายร่างกายอันเป็นผลมาจากการปฏิบัติหน้าที่

(4) กระบวนการยุติธรรมในระดับรัฐบาลกลาง

ในการรวบรวมข้อมูลส่วนนี้ สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมได้จัดตั้งโครงการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรม (Federal Justice Statistics Program (FJSP)) ขึ้น โดยโครงการนี้ได้ดำเนินการสำรวจข้อมูลเป็นรายปีเกี่ยวกับชั่วโมงการทำงาน กิจกรรมต่าง ๆ และผลสืบเนื่องใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับคดีอาญาในระดับรัฐบาลกลาง ซึ่งข้อมูลที่สำนักงานสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมจัดรวบรวมเพื่อให้ได้มานี้เป็นข้อมูลทุก ๆ ด้านที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมในระดับรัฐบาลกลาง ได้แก่ จำนวนของบุคคลที่ถูกสืบสวน สอบสวน ถูกฟ้องร้อง ดำเนินคดี ถูกตัดสินลงโทษ ถูกกักขังหรือจำคุก ถูกพิพากษาให้คุมประพฤติ ถูกปล่อยตัวก่อนการพิจารณา และตกอยู่ภายใต้ทัณฑ์บนหรือการควบคุมดูแลด้วยวิธีอื่นใด ความเห็นของพนักงานอัยการว่าควรตั้งฟ้องคดีหรือไม่ (Initial Prosecution Decision) การส่งคดีต่อไปยังผู้พิพากษาศาลแขวงของศาลในระดับรัฐบาลกลาง การถามคำพยานนอกศาล ผลสืบเนื่องจากการพิพากษาคดี ระยะเวลาของโทษที่ลงแก่จำเลยที่ถูกพิพากษาว่ากระทำความผิด และระยะเวลาจริงที่รับโทษ

(5) ศาลและการพิพากษาคดี

สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมได้มีการดำเนินการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับศาลและการพิพากษาคดี โดยได้ดำเนินการสำรวจข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องในเนื้อหาและวิธีดังต่อไปนี้

1) การสำรวจสำมะโนประชากรขององค์กรยุติธรรมซึ่งดูแลชนเผ่าพื้นเมืองภายใต้เขตอำนาจศาลเฉพาะของชนเผ่าพื้นเมืองอเมริกัน-อินเดียนและอลาสก้า (2002 Census of Tribal Justice Agencies in American Indian and Alaska Native Tribal Jurisdictions (CTJA02))

การสำรวจสำมะโนประชากรในกรณีนี้เป็นความพยายามแรกของกระทรวงยุติธรรมในการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับองค์กรยุติธรรมซึ่งดูแลชนเผ่าพื้นเมือง ความรับผิดชอบขององค์กร และปริมาณสูงสุดระหว่างชนเผ่าอเมริกัน-อินเดียนและอลาสก้าที่จะรวบรวมและรายงานข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมในเขตอำนาจศาลนั้น ๆ โดยมุ่งเน้นความสนใจไปที่การพิสูจน์ ตรวจสอบเกี่ยวกับที่ประชุมด้านการยุติธรรมของชนเผ่าที่ตั้งขึ้นเพื่อการระงับข้อพิพาท การปฏิบัติงานพร้อมทั้งเจ้าพนักงานของศาลแห่งชนเผ่า องค์กรที่บังคับใช้กฎหมาย กระบวนการในการบันทึกและเก็บข้อมูล และวิธีปฏิบัติในการแจ้งความร้องทุกข์คดีอาญา

2) การสำรวจกระบวนการยุติธรรมทางแพ่งในศาลระดับรัฐ (Civil Justice Survey of State Courts) เป็นการรวบรวมข้อมูลอัตราคดีแพ่งที่ขึ้นสู่การพิจารณาของศาล โดยมีการเก็บข้อมูลเป็นเวลา 1 ปีจากศาลที่มีเขตอำนาจในกรณีปกติมากกว่า 75 เมือง ข้อมูลในส่วนนี้มุ่งรวบรวมด้านประเภทของคดี ผลเมื่อคดีสิ้นสุด ผลของคำตัดสินของคณะลูกขุน ลักษณะของคู่ความแห่งคดี พร้อมทั้งตัวแทนด้านกฎหมาย วันที่มีการยื่นฟ้องคดีและการชี้ขาดตัดสินคดี

3) แผนงานการรายงานข้อมูลเกี่ยวกับการยุติธรรมในระดับประเทศ (National Judicial Reporting Program) (NJRP) แผนงานรายงานข้อมูลนี้จัดทำขึ้นทุก ๆ 2 ปี โดยดำเนินการสำรวจทั่วประเทศจากการสุ่มตัวอย่างจากศาลชั้นต้นใน 300 เมือง กรณีความผิดอาญาร้ายแรงที่มีการฟ้องร้องคดีขึ้นสู่ศาลชั้นต้นในระดับรัฐ ข้อมูลที่มีการรวบรวมจะมุ่งเน้นสำรวจลักษณะของความผิดอาญาร้ายแรงนั้น ๆ ความผิดอาญาที่ได้มีการพิพากษาลงโทษ ประเภทของโทษที่ศาลลงแก่ผู้กระทำความผิด และระยะเวลาที่ศาลกำหนดแก่โทษนั้น ๆ

4) การสำรวจระดับประเทศเพื่อสำรวจระบบการดำเนินคดีอาญา (National Survey of Indigent Defense Systems) การสำรวจนี้ได้มีการดำเนินการแล้วระหว่างปี 1999-2000 ซึ่งถือเป็นการศึกษาแรกโดยสำนักงานสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเกี่ยวกับการบริการด้านคดีอาญาให้กับบุคคลอนาถาเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูล 100 เมืองที่จัดการบริการด้านคดีอาญาให้กับบุคคลอนาถา และอีก 197 เมืองที่ไม่มีบริการด้านนี้ รวมถึงรัฐที่มีการสนับสนุนเงินเพื่อช่วยเหลือการดำเนินคดีอาญาของบุคคลอนาถา ข้อมูลที่มีการสำรวจนั้นจะรวมไปถึงจำนวนเจ้าหน้าที่ของแผนงานนั้น ๆ ค่าใช้จ่ายสำหรับโครงการ และประเภทของคดีอาญาที่ได้รับการสนับสนุนกรณีเป็นบุคคลอนาถา

5) ข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอนการดำเนินงานของศาลในระดับรัฐ (State Court Processing Statistics: SCPS) ข้อมูลในส่วนนี้เดิมเคยได้รับการสนับสนุนด้านข้อมูลจากแผนงานการรายงานกระบวนการก่อนการพิจารณาคดีในระดับประเทศ (National Pretrial Reporting Program: NPRP) จนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 1994 ข้อมูลนี้จะเป็นการนำเสนอเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของบุคคลซึ่งถูกตั้งข้อหาว่ากระทำผิดอาญาร้ายแรง โดยรวบรวมจาก 40 เขตอำนาจศาลซึ่งเป็นตัวแทนของ 75 เมืองใหญ่ เนื่องจากเมืองต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นี้เป็นเมืองซึ่งมีอัตราการเกิดอาชญากรรมร้ายแรงสูงสุดในประเทศ แผนงานนี้จะเริ่มต้นเก็บข้อมูลนับตั้งแต่การฟ้องคดีผู้ต้องหาในคดีอาญาร้ายแรงนี้ โดยพนักงานอัยการจนกระทั่งมีการชี้ขาดคดีนั้น ๆ หรือจนกระทั่งครบกำหนดเวลา 12 เดือน แผนงานนี้จะมุ่งเน้นเก็บข้อมูลลักษณะของความผิดที่มีการจับกุม กระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่มีการนำมาปรับใช้ขณะมีการจับกุม ก่อนการจับกุมรวมทั้งเมื่อมีการพิพากษาลงโทษ การประกันตัว และการปล่อยชั่วคราวก่อนการพิจารณาคดี บันทึกการปรากฏตัวต่อหน้าศาล การจับกุมอีกครั้ง

ในระหว่างมีการปล่อยชั่วคราวก่อนการพิจารณาคดี ประเภทและผลภายหลังของคำตัดสินของศาล ประเภทและระยะเวลาของศาลที่ศาลลง

6) โครงการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับศาลในระดับรัฐ (State Court Statistics Project) มีการสำรวจโดยสถาบันการยุติธรรมแห่งรัฐและศูนย์กลางแห่งชาติเพื่อศาลในระดับรัฐ (State Justice Institute and the National Center for State Courts) โดยนำเสนอเกี่ยวกับจำนวนคดีในศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ในระดับรัฐจากทั้งหมด 50 รัฐ รวมทั้งเขตปกครองแห่งโคลัมเบียและเปอร์โตริโก ซึ่งข้อมูลจะมีการรายงานในรูปแบบของประเภทคดี การฟ้องร้องคดี ขั้นตอนในการดำเนินคดี การชี้ขาดคดีของศาลและความเห็นของศาลอุทธรณ์ ในการนี้ ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนคดีในศาลอุทธรณ์จะถูกแบ่งออกเป็น 2 กรณี ได้แก่ คดีที่อุทธรณ์ตามบทบัญญัติของกฎหมายและคดีที่ศาลมีดุลพินิจให้อุทธรณ์ได้ คดีที่ไม่เกี่ยวกับครอบครัวและคดีเกี่ยวกับครอบครัว คดีเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน คดีเกี่ยวกับการจรจรรย์และการฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นอื่น ๆ

7) การสำรวจองค์กรต่าง ๆ ของศาลในระดับรัฐ (Survey of State Court Organization) การสำรวจในส่วนนี้ มุ่งเน้นการสำรวจและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับศาลและผู้พิพากษา กระบวนการคัดเลือกผู้พิพากษาและการปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษา หลักเกณฑ์ในการบริหารจัดการ โครงสร้างของคณะลูกขุนและศาล และในปัจจุบันได้มีการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนของศาลที่มีเขตอำนาจพิเศษซึ่งเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว การพิจารณาคดีเกี่ยวกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัว การต่อสู้คดีของกนวิกลจริตและเกี่ยวกับระบบข้อมูลข่าวสารอัตโนมัติของศาล

(6) ราชทัณฑ์

1. การสำรวจประจำปีเกี่ยวกับเรือนจำ (Annual Survey of Jails)
2. โทษประหารชีวิต (Capital Punishment)
3. การสำรวจจำนวนทัณฑสถาน (Census of Jails)
4. การสำรวจจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกในทัณฑสถานสำหรับผู้ใหญ่ (Census of State & Federal Adult Correctional Facilities)
5. การสำรวจจำนวนหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านทัณฑ์บนและคุมประพฤติในระดับรัฐและท้องถิ่น (Census of State & Local Probation & Parole Agencies)
6. การสำรวจจำนวนนักโทษที่เสียชีวิตในระหว่างคุมขัง (Deaths in Custody)
7. การสำรวจระบบสารสนเทศเกี่ยวกับข้อมูลด้านราชทัณฑ์ในระดับรัฐและรัฐบาลกลางที่เกิดขึ้นใหม่ (Inventory of State & Federal Corrections Information Systems – 1998)
8. แผนงานที่จัดทำขึ้นเพื่อรายงานข้อมูลด้านราชทัณฑ์ทั่วประเทศ (National Corrections Reporting Program)

9. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ต้องขังทั่วประเทศ (National Prisoner Statistics)
10. การสำรวจในระดับประเทศเกี่ยวกับการทำร้ายร่างกายอันเนื่องมาจากความผิดทางเพศในผู้ต้องขัง (National Prisoner Survey of Sexual Assault)
11. การสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการคุมประพฤติและทัณฑ์บน (Probation & Parole Data Surveys)
12. การสำรวจอัตราการกระทำผิดซ้ำของนักโทษซึ่งต้องคดีอาญาความผิดร้ายแรงในระหว่างคุมประพฤติ (Recidivism Survey of Felons on Probation)
13. การสำรวจอัตราการกระทำผิดซ้ำของนักโทษซึ่งได้รับการปล่อยตัว (Recidivism Survey of Released Prisoners)
14. สำนวนการใช้จ่ายในทัณฑสถานระดับรัฐ (State Prison Expenditures)
15. การสำรวจจำนวนผู้ใหญ่ที่อยู่ระหว่างทัณฑ์บน (Survey of Adults on Probation)
16. การสำรวจข้อมูลทัณฑสถานในเขตอินเดีย (Survey of Jails in Indian Country (Component of Annual Survey of Jails))
17. การสำรวจข้อมูลผู้ถูกกักกันในทัณฑสถานระดับท้องถิ่น (Survey of Inmates in Local Jails)
18. การสำรวจข้อมูลสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้ถูกกักกันในทัณฑสถานระดับรัฐบาลกลาง (Survey of Inmates in Federal Correctional Facilities)
19. การสำรวจข้อมูลสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้ถูกกักกันในทัณฑสถานระดับรัฐ (Survey of Inmates in State Correctional Facilities)
- (7) การใช้จ่ายและการจ้างงาน
 1. การสำรวจข้อมูลผู้ช่วยผู้พิพากษา (Justice Assistance Data Survey (formerly Justice Expenditure & Employment Survey))
 2. การสำรวจข้อมูลการใช้จ่ายและการจ้างงานผู้พิพากษา (Justice Expenditure & Employment Extracts Series)
- (8) ระบบบันทึกข้อมูลประวัติอาชญากร
 1. ข้อมูลโดยย่อของกฎหมายระดับรัฐเกี่ยวกับสิทธิส่วนบุคคลและความปลอดภัย (Compendium of State Privacy and Security Legislation)
 2. โครงการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับคำขอมีอาวุธปืน (Firearm Inquiry Statistics Project (FIST))

3. การสำรวจปฐมหลังในทันที (National Instant Background Check (NIC) Survey – 2001)

4. การสำรวจระบบสารสนเทศเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรมในระดับรัฐ (Survey of State Criminal History Information Systems)

5. การสำรวจบทบัญญัติแห่งกฎหมายในระดับรัฐเกี่ยวเนื่องแก่การซื้อขายอาวุธปืน (Survey of State Procedures Related to Firearm Sales)

2) ส่งเสริมโครงการต่าง ๆ ที่ได้รับการสนับสนุน

สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมได้มีการให้ทุนสนับสนุนโครงการส่งเสริมการวิจัยหลายโครงการซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อบำเหน็จการวิจัยเกี่ยวกับประเด็นด้านกระบวนการยุติธรรมทางอาญาซึ่งเป็นปัญหาอยู่ ณ เวลาปัจจุบันนี้ อันจะเป็นประโยชน์ต่อรัฐ ท้องถิ่น และรัฐบาลแห่งชนเผ่าในการพัฒนาให้ดีขึ้น ซึ่งระบบข้อมูลด้านกระบวนการยุติธรรมแห่งตน รวมถึงข้อมูลด้านอาชญากรรมโดยรวมที่บันทึกและรวบรวมโดยหน่วยงานเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (Criminal History)⁵³ และประวัติอาชญากรแต่ละบุคคล

3) รับรองความตรงต่อเวลาและความมีประสิทธิภาพซึ่งการเผยแพร่ข้อมูล

สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมได้มีการเผยแพร่ข้อมูลและสถิติสู่สาธารณะทั้งในรูปแบบของเอกสารและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยจัดให้มีโครงการในการเผยแพร่ข้อมูลทั้งหมด 5 โครงการ ที่สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมก่อให้เกิดประโยชน์ขึ้นเพื่อให้เป็นที่มั่นใจได้ว่า

⁵³ ข้อมูลด้านอาชญากรรมโดยรวมที่บันทึกและรวบรวมโดยหน่วยงานเกี่ยวแก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา (Criminal History) หมายถึง (1) ข้อมูลที่มีการรวบรวมโดยหน่วยงานเกี่ยวแก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งเป็นข้อมูลรายบุคคลที่ประกอบไปด้วยรูปพรรณสัณฐานของแต่ละบุคคล (Identifiable Description) หมายถึงต่าง ๆ อันเกี่ยวเนื่องกับการจับกุม การกักกัน คำฟ้องคดีอาญาอุกฉกรรจ์ที่ขึ้น โดยคณะลูกขุนที่มีลูกขุน 12-33 คน (Indictment) ข้อกล่าวหาด้านอาญาอื่น ๆ การฟ้องร้องดำเนินคดีอาญาที่สืบเนื่องจากกรณีดังกล่าวนี้ รวมถึงการตัดสินให้พ้นผิด (Acquittal) การตัดสินลงโทษ (Sentencing) การควบคุมดูแลภายใต้กิจการของกรมราชทัณฑ์ และการปล่อยตัว (2) ข้อมูลด้านอาชญากรรมโดยรวมที่บันทึกและรวบรวมโดยหน่วยงานเกี่ยวแก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา (Criminal History) นี้ ไม่รวมถึงข้อมูลที่ชี้ชัดถึงตัวบุคคล เช่น ลายพิมพ์นิ้วมือ ถ้าข้อมูลที่ชี้ชัดถึงตัวบุคคลนั้นไม่ได้แสดงให้เห็นความเกี่ยวข้องระหว่างตัวบุคคลและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

ข้อมูลที่รวบรวมและวิเคราะห์โดยสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมนี้จะเข้าถึงสาธารณชนได้ในวงกว้างที่สุดด้วยรูปแบบที่สะดวกสบายและเป็นประโยชน์อย่างแท้จริง

4) บทบัญญัติแห่งกฎหมาย หลักเกณฑ์และระเบียบข้อบังคับที่ควบคุมข้อมูล (Federal Legislation, Rules, and Regulations Governing BJS Statistics)

ขั้นตอนและกระบวนการของสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมในการที่จะรวบรวม วิเคราะห์ จัดพิมพ์และเผยแพร่ข้อมูลนั้นถูกกำหนดให้เป็นไปตามการควบคุมดูแลของรัฐบาลกลางอย่างเคร่งครัดเพื่อที่จะเป็นการรับรองถึงคุณภาพ ความปลอดภัย และความจริงแท้ของข้อมูล ดังนั้น สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมจึงได้ปฏิบัติงานภายใต้ระเบียบข้อบังคับและตัวบทกฎหมายต่าง ๆ

3.2.4 รูปแบบและวิธีการจัดเก็บข้อมูล

ข้อมูลต่อไปนี้จะเป็นการนำเสนอชุดของข้อมูลที่สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมได้ดำเนินการรวบรวมและจัดพิมพ์ไว้รวมกัน ดังต่อไปนี้

1) อาชญากรรมและผู้เสียหาย (Crime and Victims)⁵⁴

กรณีด้านล่างเป็นตัวอย่างของการบูรณาการข้อมูลของสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมเกี่ยวกับแนวโน้มของอาชญากรรมในด้านต่าง ๆ ซึ่งจะนำเสนอทั้งหมด 7 ด้าน ที่ได้จากการสำรวจในระดับประเทศเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา (NCVs) ประกอบกับข้อมูลที่ได้มาจากรายงานข้อมูลด้านอาชญากรรม (Uniform Crime Reports)⁵⁵ ที่รวบรวมโดยสำนักสอบสวนกลาง

⁵⁴ Bureau of Justice Statistics, *Bureau of Justice Statistics Data Collections*. U.S. Department of Justice, Washington D.C. Retrieved March 7, 2014, from <http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/collections.htm>.

⁵⁵ Federal Bureau of Investigation, *Uniform Crime Reports*. U.S. Department of Justice, Washington D.C. Retrieved February 2, 2014, from <http://www.fbi.gov/ucr/ucr.htm>.

รายงานข้อมูลด้านอาชญากรรม (Uniform Crime Reports) นี้ เป็นรายงานอันเป็นผลมาจากแผนงานที่ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1929 โดยสมาคมหัวหน้าตำรวจนานาชาติ (The International Association of Chiefs of Police) เพื่อที่จะตอบสนองความต้องการด้านข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เชื่อถือได้ และต่อมาในปี ค.ศ. 1930 สำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกาได้รับมอบหมายให้เป็นหน่วยงานที่ดำเนินการรวบรวม จัดพิมพ์เผยแพร่ซึ่งข้อมูลด้านอาชญากรรม ในการนี้ สำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกัจะรวบรวมข้อมูลที่มีการแจ้งความร้องทุกข์ต่อองค์กร ที่บังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับอาชญากรรมดังต่อไปนี้ 1) ฆ่าผู้อื่น 2) ข่มขืนกระทำชำเราโดยใช้กำลังบังคับ 3) ปล้นทรัพย์ 4) ทำร้ายร่างกายจนได้รับอันตรายสาหัส 5) บุกรุกเพื่อวัตถุประสงค์ในการก่ออาชญากรรม 6) การลักทรัพย์ 7) การลักทรัพย์ประเภทยานยนต์ 8) วางเพลิงเผาทรัพย์

ในการนี้จะมีการรวบรวมข้อมูลเป็นรายเดือนจากผู้บังคับใช้กฎหมายทั้งหลาย ทั้งในกรณีที่มีการรายงานเหตุการณ์นั้น โดยตรงมายังสำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกาและที่มีการรายงานมายังหน่วยงาน

แห่งสหรัฐอเมริกา (Federal Bureau of Investigation) ได้แก่ 1) อัตราการเกิดของอาชญากรรมที่มีความรุนแรง (Serious Violent Crime) 2) อัตราการเกิดของอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน (Property Crime rates) 3) อาชญากรรมที่เป็นอันตรายอย่างร้ายแรง (Serious Violent Crimes) 4) เพศของผู้เสียหายจากอาชญากรรมที่มีความรุนแรง (Gender of Victims of Violent Crime) 5) อาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืน (Firearm-related Crime) 6) การจับกุมอันเนื่องมาจากความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (Drug Arrests) 7) อัตราการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน (Reporting to the Police)

ซึ่งแผนงานข้อมูลทั้งสองแผนงานอัน⁵⁶ ได้แก่ การสำรวจในระดับประเทศเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา (NCVs) ประกอบกับข้อมูลที่ได้มาจากรายงานข้อมูลด้านอาชญากรรม (Uniform Crime Reports) นี้ ล้วนแล้วแต่เป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ในการชี้วัดถึงจำนวน ประเภท หรือลักษณะและผลกระทบของอาชญากรรมในประเทศ อย่างไรก็ตาม แต่ละแผนงานต่างรวบรวมและจัดการเพื่อวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน อีกทั้งใช้วิธีการที่แตกต่าง นอกจากนี้ยังมุ่งเน้นในมุมมองอาชญากรรมที่แตกต่างกันอีกด้วย ฉะนั้น ข้อมูลที่ผลิตโดยการสำรวจในระดับประเทศเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา (NCVs) ประกอบกับข้อมูลที่ได้มาจากรายงานข้อมูลด้านอาชญากรรม (Uniform Crime Reports) จึงเป็นข้อมูลที่เปิดช่องให้เห็นภาพในแนวกว้างเกี่ยวกับปัญหาด้านอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในประเทศมากกว่าข้อมูลที่ได้จากแผนงานใดแผนงานหนึ่งเท่านั้น⁵⁷

กลางของแต่ละรัฐ อย่างไรก็ตาม ทุกการรายงานที่เข้าสู่แผนงานรายงานข้อมูลด้านอาชญากรรมนี้จะถูกตรวจสอบโดยถ้วนทั่วในความเป็นเหตุเป็นผล ความแท้จริงของข้อมูล และความคลาดเคลื่อนซึ่งอาจชี้ให้เห็นถึงความผิดพลาดของข้อมูล และเมื่อตรวจสอบจนถ้วนทั่วแล้วหากพบค่าความผันแปรในระดับของอาชญากรรมอาจเป็นเครื่องชี้ให้เห็นได้ถึงกระบวนการที่ถูกแก้ไข เปลี่ยนแปลง การรายงานหรือแจ้งความร้องทุกข์ที่ไม่สมบูรณ์ หรือมีการเปลี่ยนแปลงซึ่งขอบเขตในการใช้อำนาจ และเพื่อเป็นการชี้ให้เห็นถึงค่าความผันแปร รายงานประจำเดือนเหล่านี้จะถูกนำมาเปรียบเทียบกับรายงานที่หน่วยงานนั้น ๆ ได้มีการยื่นมาก่อนหน้านี้แล้วและเปรียบเทียบกับรายงานในเรื่องเดียวกันของหน่วยงานอื่น.

⁵⁶ Bureau of Justice Statistics, *the Nation's two Crime Measures*. U.S. Department of Justice, Washington D.C. Retrieved March 11, 2014, from <http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/pub/html/ntcm.htm>.

⁵⁷ Art. 30 GG (Distribution of competence between the Federation and the States) The exercise of governmental powers and the discharge of governmental functions are incumbent on the States insofar as this Basic Law does not otherwise prescribe or permit.

[Die Ausübung der staatlichen Befugnisse und die Erfüllung der staatlichen Aufgaben ist Sache der Länder, soweit dieses Grundgesetz keine andere Regelung trifft oder zuläßt.]

(1) อัตราการเกิดของอาชญากรรมที่มีความรุนแรง

ในที่นี้อาชญากรรมที่รุนแรงนั้นรวมถึงข่มขืนกระทำชำเรา ปล้นทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย และทำร้ายร่างกายจนได้รับอันตรายสาหัสและการฆ่าผู้อื่น ซึ่งข้อมูลด้านความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ปล้นทรัพย์ ทำร้ายร่างกายและทำร้ายร่างกายจนได้รับอันตรายสาหัส ยกเว้นการทำร้ายร่างกายอันเกี่ยวเนื่องกับความผิดทางเพศส่วนแต่ได้มาจากการการสำรวจในระดับประเทศเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา (National Crime Victimization Survey (NCVS)) ส่วนข้อมูลในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นได้มาจากรายงานข้อมูลด้านอาชญากรรม (Uniform Crime Reports) ที่รวบรวมโดยสำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา (Federal Bureau of Investigation) ซึ่งสำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกานี้จะเป็นหน่วยงานที่รวบรวมข้อมูลจากหลายองค์กรที่บังคับใช้กฎหมายในระดับท้องถิ่นเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่มีการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน โดยรายงานข้อมูลด้านอาชญากรรมนี้จะประกอบด้วยตัวชี้วัดทั้งหมด 7 ฐานความผิด ได้แก่ ความผิดฐานฆ่าผู้อื่น ข่มขืนกระทำชำเราโดยการใช้อำลึงบังคับ ปล้นทรัพย์ ทำร้ายร่างกายจนเป็นอันตรายสาหัส บุกรุกเพื่อวัตถุประสงค์ในการก่ออาชญากรรม การลักทรัพย์ และการลักทรัพย์ประเภทยานยนต์

อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินในที่นี้หมายความรวมถึง ความผิดฐานบุกรุกเพื่อวัตถุประสงค์ในการก่ออาชญากรรม การลักทรัพย์ และการลักทรัพย์ประเภทยานยนต์ โดยที่ข้อมูลสถิติเกี่ยวเนื่องแก่อัตราการเกิดของอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินนี้ได้มาจากการสำรวจในระดับประเทศเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา (National Crime Victimization Survey (NCVS)) โดยมุ่งไปที่การสัมภาษณ์แต่ละครัวเรือนจำนวน 77,200 ครัวเรือนในแต่ละปี รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 134,000 ราย ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป โดยการสัมภาษณ์นี้จะสอบถามผู้ถูกสัมภาษณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับกรณีการที่ตนเคยตกเป็นผู้เสียหายจากอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินหรือไม่

(2) อาชญากรรมที่เป็นอันตรายอย่างร้ายแรง

เกณฑ์หรือตัวชี้วัดเกี่ยวเนื่องกับอาชญากรรมที่เป็นอันตรายอย่างร้ายแรงนี้ได้มาจากแหล่งข้อมูล 2 แหล่งด้วยกัน ได้แก่ การสำรวจในระดับประเทศเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา (National Crime Victimization Survey (NCVS)) ซึ่งเป็นการสำรวจในระดับครัวเรือนนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1972 และได้มีการออกแบบการสำรวจใหม่อีกครั้งในปี ค.ศ. 1993 โดยมุ่งไปที่การสัมภาษณ์แต่ละครัวเรือนจำนวน 77,200 ครัวเรือนในแต่ละปี รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 134,000 ราย ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป โดยการสัมภาษณ์นี้จะสอบถามผู้ถูกสัมภาษณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับกรณีการที่ตนเคยตกเป็นผู้เสียหายจากอาชญากรรมหรือไม่ นอกจากนี้รายงานข้อมูลด้านอาชญากรรม (Uniform Crime Reports) ที่รวบรวมโดยสำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา (Federal Bureau of

Investigation) ยังเป็นอีกแหล่งข้อมูลที่มีการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นและการจับกุมผู้กระทำความผิดโดยพนักงานสอบสวน โดยมุ่งเน้นถึงการกระทำความผิดที่องค์กรบังคับใช้กฎหมายต่าง ๆ ได้มีการรายงานมายังสำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา (Federal Bureau of Investigation)

อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่าแต่ละเกณฑ์นั้นจะมีความแตกต่างกัน แต่ทั้งการสำรวจในระดับประเทศเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา (National Crime Victimization Survey (NCVS)) และรายงานข้อมูลด้านอาชญากรรม (Uniform Crime Reports) ต่างก็แสดงให้เห็นถึงอัตราการเกิดอาชญากรรมที่เป็นอันตรายร้ายแรงนี้ลดลงในในปีที่ผ่านมา

เกณฑ์ในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เป็นอันตรายร้ายแรงนี้ได้แก่

1) จำนวนอาชญากรรมที่เป็นอันตรายร้ายแรงโดยรวม ซึ่งจำนวนโดยประมาณของผู้เสียหายที่มีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไปจากความผิดฐานฆ่าผู้อื่นนี้มีการบันทึกไว้โดยพนักงานสอบสวน และได้มีการบันทึกเพิ่มเติมโดยการสำรวจถึงจำนวนผู้ได้รับความเสียหายจากความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ปล้นทรัพย์ ทำร้ายร่างกายจนได้รับอันตรายสาหัส ทั้งกรณีที่มีการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนและไม่มีการแจ้งความร้องทุกข์

2) จำนวนผู้เสียหายจากความผิดอาญาที่มีการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ซึ่งจำนวนโดยประมาณของผู้เสียหายที่มีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไปจากความผิดฐานฆ่าผู้อื่นนี้มีการบันทึกไว้โดยพนักงานสอบสวน และได้มีการบันทึกเพิ่มเติมโดยการสำรวจถึงจำนวนผู้ได้รับความเสียหายจากความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ปล้นทรัพย์ ทำร้ายร่างกายจนได้รับอันตรายสาหัส เฉพาะกรณีที่มีการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน

3) จำนวนอาชญากรรมทั้งปวงที่มีการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ซึ่งจำนวนผู้เสียหายนี้มาจากความผิดฐานฆ่าผู้อื่น ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราโดยใช้กำลังบังคับ ปล้นทรัพย์ ทำร้ายร่างกายจนได้รับอันตรายสาหัสนี้ รวมถึงที่มีการรายงานไว้ในรายงานข้อมูลด้านอาชญากรรม (Uniform Crime Reports) อีกด้วย อย่างไรก็ตาม จำนวนดังกล่าวนี้ไม่รวมถึงการปล้นทรัพย์จากร้านค้าและอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปี

4) จำนวนผู้ถูกจับกุมจากความผิดอาญาที่รุนแรง จำนวนผู้ถูกจับกุมนี้มาจากผู้ที่ถูกจับกุมในความผิดฐานฆ่าผู้อื่น ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราโดยใช้กำลังบังคับ ปล้นทรัพย์ ทำร้ายร่างกายจนได้รับอันตรายสาหัสที่มีการรายงานโดยองค์กรที่บังคับใช้กฎหมายต่อสำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา (Federal Bureau of Investigation)

(3) เพศของผู้เสียหายจากอาชญากรรมที่มีความรุนแรง

ในที่นี้อาชญากรรมที่รุนแรงนั้นรวมถึงข่มขืนกระทำชำเรา ปล้นทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย และทำร้ายร่างกายจนได้รับอันตรายสาหัสและการฆ่าผู้อื่น ซึ่งข้อมูลด้านความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ปล้นทรัพย์ และทำร้ายร่างกายจนได้รับอันตรายสาหัสนี้ได้มาจากการสำรวจในระดับประเทศเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา (National Crime Victimization Survey (NCVS)) ซึ่งเป็นการสำรวจในระดับครัวเรือนนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1972 และได้มีการออกแบบการสำรวจใหม่อีกครั้งในปี ค.ศ. 1993 โดยมุ่งไปที่การสัมภาษณ์แต่ละครัวเรือนจำนวน 77,200 ครัวเรือนในแต่ละปี รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 134,000 ราย ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป โดยการสัมภาษณ์นี้จะสอบถามผู้ถูกสัมภาษณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับกรณีการที่ตนเคยตกเป็นผู้เสียหายจากอาชญากรรมหรือไม่ ส่วนข้อมูลในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นได้มาจากรายงานข้อมูลด้านอาชญากรรม (Uniform Crime Reports) ที่รวบรวมโดยสำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา (Federal Bureau of Investigation) ซึ่งสำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกานี้จะเป็นหน่วยงานที่รวบรวมข้อมูลจากหลายองค์กรที่บังคับใช้กฎหมายในระดับท้องถิ่นเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรม

(4) อาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืน

ในที่นี้อาชญากรรมที่รุนแรงนั้นรวมถึงข่มขืนกระทำชำเรา การทำร้ายร่างกายที่เกี่ยวข้องกับความผิดทางเพศ ปล้นทรัพย์ และทำร้ายร่างกายจนได้รับอันตรายสาหัส ซึ่งข้อมูลด้านความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา การทำร้ายร่างกายที่เกี่ยวข้องกับความผิดทางเพศ ปล้นทรัพย์ และทำร้ายร่างกายจนได้รับอันตรายสาหัสนี้ได้มาจากการสำรวจในระดับประเทศเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา (National Crime Victimization Survey (NCVS)) ซึ่งเป็นการสำรวจในระดับครัวเรือนนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1972 และได้มีการออกแบบการสำรวจใหม่อีกครั้งในปี ค.ศ. 1993 โดยมุ่งไปที่การสัมภาษณ์แต่ละครัวเรือนจำนวน 77,200 ครัวเรือนในแต่ละปี รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 134,000 ราย ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป โดยการสัมภาษณ์นี้จะสอบถามผู้ถูกสัมภาษณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับกรณีการที่ตนเคยตกเป็นผู้เสียหายจากอาชญากรรมหรือไม่

(3) การจับกุมอันเนื่องมาจากความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ข้อมูลการจับกุมอันเนื่องมาจากความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดนี้ได้มาจากรายงานข้อมูลด้านอาชญากรรม (Uniform Crime Reports) ที่รวบรวมโดยสำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา (Federal Bureau of Investigation) ซึ่งในที่นี้ได้มีการนิยามศัพท์ไว้เป็นการเฉพาะหลายคำ ได้แก่ การฝ่าฝืนกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด (Drug Abuse Violation) ได้แก่ ความผิดอาญาทั้งในระดับรัฐและระดับท้องถิ่นอันเกี่ยวกับการครอบครองยาเสพติดไว้อย่างผิดกฎหมาย การจำหน่าย การเสพ การผลิต และการก่อให้เกิดขึ้นซึ่งยาที่มีสารเสพติดเป็นส่วนประกอบ รวมถึงฝิ่น โคเคนและอนุพันธ์

ที่ได้มาจากฝิ่นและโคเคน กัญชา สารเสพติดทั้งหลายที่มีการสังเคราะห์ขึ้น รวมถึงยาอื่นที่ไม่มีสารเสพติดเจือปนแต่มีลักษณะเป็นอันตราย เช่น ยาที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทบางชนิด (Barbiturate) นอกจากนี้คำว่าผู้เยาว์ (Juvenile) ยังมีการให้คำจำกัดความว่า หมายถึงบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี บริบูรณ์ ส่วนคำว่า ผู้ใหญ่ (Adult) หมายถึงผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป

(7) อัตราการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน

ในที่นี้อาชญากรรมที่รุนแรงนั้นรวมถึงข่มขืนกระทำชำเรา การทำร้ายร่างกาย อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากความผิดเกี่ยวกับเพศ ปล้นทรัพย์ ทำร้ายร่างกายและทำร้ายร่างกายจนได้รับอันตรายสาหัส ส่วนอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินในที่นี้หมายความรวมถึง ความผิดฐานบุกรุกเข้าไปในเคหะสถานเพื่อวัตถุประสงค์ในการก่ออาชญากรรม การลักทรัพย์ และการลักทรัพย์ประเภท ยานยนต์

ข้อมูลในส่วนนี้ได้มาจากการสำรวจในระดับประเทศเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีอาญา (National Crime Victimization Survey (NCVS)) ซึ่งเป็นการสำรวจในระดับครัวเรือนนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1972 โดยมุ่งไปที่การสัมภาษณ์แต่ละครัวเรือนจำนวน 77,200 ครัวเรือนในแต่ละปี รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 134,000 ราย ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป โดยการสัมภาษณ์นี้จะสอบถามผู้ถูกสัมภาษณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับกรณีการที่ตนเคยตกเป็นผู้เสียหายจากอาชญากรรมหรือไม่

2) การบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement)⁵⁸

1. การสำรวจข้อมูลห้องปฏิบัติการเกี่ยวเนื่องกับอาชญากรรมที่รับผิดชอบด้านการตรวจสอบสารพันธุกรรม (DNA) (Survey of DNA Crime Laboratories)
2. การสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายซึ่งรับผิดชอบหน้าที่อยู่ในมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัย (Survey of Campus Law Enforcement Agencies)
3. การสำรวจข้อมูลห้องปฏิบัติการเกี่ยวเนื่องกับอาชญากรรมที่รับผิดชอบด้านนิติเวชศาสตร์ (Survey of Forensic Crime Laboratories)
4. การสำรวจนโยบายและวิธีปฏิบัติของตำรวจจราจรในระดับรัฐในการเก็บรวบรวมข้อมูลเมื่อมีการเรียกยานยนต์ให้หยุดเพื่อตรวจ (Survey of State Police Traffic Stop Data Collection Procedures)

⁵⁸ Bureau of Justice Statistics, *Bureau of Justice Statistics Data Collections*. U.S. Department of Justice, Washington D.C. Retrieved Retrieved March 7, 2014, from <http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/collections.htm>.

3) การฟ้องร้องดำเนินคดีอาญา (Prosecution)

ในกรณีต่อไปนี้จะเป็นการนำเสนอข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับแนวโน้มการฟ้องร้องดำเนินคดีอาญาในระดับรัฐบาลกลางและการตัดสินลงโทษว่ากระทำความผิดซึ่งจะแบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1) ผลของคดีที่ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลในระดับรัฐบาลกลาง 2) คดีที่ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลในระดับรัฐบาลกลางที่มีการนำเสนอโดยประเภทของความผิดอาญา

(1) ผลของคดีที่ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลในระดับรัฐบาลกลาง (Outcomes of Federal court cases)

นอกจากนี้ ข้อมูลนี้ยังรวมถึงข้อมูลคดีทุกคดีที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในระดับรัฐบาลกลางและความผิดอาญาสถานเบาที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในระดับรัฐบาลกลาง (U.S. Magistrates or Magistrate judge)⁵⁹

นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1994 การรายงานข้อมูลนั้นขึ้นอยู่กับปีงบประมาณของรัฐบาลกลางซึ่งเริ่มตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม ส่วนข้อมูลในปีก่อนหน้านั้นขึ้นอยู่กับปีปฏิทิน และในที่นี้คำว่า ตัดสินจำคุก (Imprisoned) นี้หมายความรวมถึงจำเลยที่ถูกตัดสินลงโทษจำคุกและบางกลวิธีของการแก้ไข

⁵⁹ U.S. Magistrates or Magistrate judges หรือผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในระดับรัฐบาลกลาง ปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะเดียวกับผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในระดับรัฐบาลกลาง ซึ่งเขตอำนาจของผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในระดับรัฐบาลกลางนี้ได้มีการกำหนดไว้ตามกฎหมายประกอบกับได้รับมอบหมายโดยผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในระดับรัฐบาลกลางที่จะแตกต่างกันไปในแต่ละเขตอำนาจศาล ผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในระดับรัฐบาลกลางนี้ได้รับการแต่งตั้งโดยเสียงข้างมากจากผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในระดับรัฐบาลกลางในแต่ละเขตอำนาจศาลเพื่อให้ดำรงตำแหน่งเป็นเวลา 8 ปีสำหรับผู้ที่จะปฏิบัติหน้าที่เต็มเวลา และ 4 ปีสำหรับผู้ที่จะปฏิบัติหน้าที่เพียงแค่นอกเวลา

หน้าที่ที่สำคัญของผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในระดับรัฐบาลกลางคือ การเป็นผู้ช่วยแบ่งเบาภาระของผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในระดับรัฐบาลกลาง ดังนั้นผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในระดับรัฐบาลกลางจึงเป็นผู้รับผิดชอบภาระหน้าที่เกี่ยวกับคดีอาญา ณ เบื้องแรก จึงอาจกล่าวได้ว่า ผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในระดับรัฐบาลกลาง เป็นเจ้าพนักงานคนแรกที่จำเลยจะได้พบหลังจากผ่านกระบวนการจับกุมหรือการฟ้องคดีอาญาโดยคณะลูกขุน มีอำนาจในการรับฟ้องคดีอาญา เป็นผู้พิพากษาในวันปรากฏตัวครั้งแรกต่อหน้าศาลของจำเลย มีคำสั่งให้ดำเนินการพิจารณาคดี ให้วางประกัน กำหนดเงื่อนไขในการปล่อยชั่วคราวหรือควบคุมตัวจำเลยไว้ นอกจากนี้ ผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในระดับรัฐบาลกลางยังมีอำนาจในการพิจารณาและตัดสินคดีที่ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลชั้นต้นในระดับรัฐบาลกลางทุกคดีถ้าคู่ความยินยอม ยกเว้นคดีอาญาอุกฉกรรจ์ รวมทั้งมีอำนาจในการออกหมายเรียก หมายจับและหมายให้มาปรากฏตัวยังศาลได้อีกด้วย

ผู้กระทำผิดโดยชุมชน (Community Corrections) เช่น การจำกัดบริเวณให้อยู่แต่ภายในบ้าน (Home Detention) จะ เห็น ได้ว่าสัดส่วนของจำเลยที่ศาลพิพากษาลงโทษให้จำคุกนั้นสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

(2) จำนวนคดีที่ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลในระดับรัฐบาลกลาง: นำเสนอโดยประเภทของการกระทำผิด (Federal Court Cases by Offense Type)

ข้อมูลข้างต้นนี้มาจากข้อมูลที่รวบรวมจากหลายแหล่ง ได้แก่ บทคัดย่อเกี่ยวกับข้อมูลของสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรม รายงานประจำปีและข้อมูลของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในระดับรัฐบาลกลางประจำปีค.ศ. 2005 นอกจากนี้ ข้อมูลนี้ยังรวมถึงข้อมูลคดีทุกคดีที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในระดับรัฐบาลกลางและความผิดอาญาสถานเบาที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในระดับรัฐบาลกลาง (U.S. Magistrates or Magistrate judge) นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1994 การรายงานข้อมูลนั้นขึ้นอยู่กับปีงบประมาณของรัฐบาลกลางซึ่งเริ่มตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม ส่วนข้อมูลในปีก่อนหน้านั้นขึ้นอยู่กับปีปฏิทิน ในที่นี้ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของสาธารณะ (Public Order Offenses) ให้ความหมายรวมถึง ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและการอพยพย้ายถิ่นฐานอีกด้วย

4) กระบวนการยุติธรรมในระดับรัฐบาลกลาง (Federal Justice System)

ในการรวบรวมข้อมูลส่วนนี้ สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมได้จัดตั้งโครงการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรม (Federal Justice Statistics Program (FJSP)) ขึ้น โดยโครงการนี้ได้ดำเนินการสำรวจข้อมูลเป็นรายปีเกี่ยวกับชั่วโมงการทำงาน กิจกรรมต่าง ๆ และผลสืบเนื่องใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับคดีอาญาในระดับรัฐบาลกลาง ซึ่งข้อมูลที่สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมจัดรวบรวมเพื่อให้ได้มานี้เป็นข้อมูลทุก ๆ ด้านที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมในระดับรัฐบาลกลาง อันได้แก่ จำนวนของบุคคลที่ถูกสืบสวน สอบสวน ถูกฟ้องร้อง ดำเนินคดี ถูกตัดสินลงโทษ ถูกกักขังหรือจำคุก ถูกพิพากษาให้คุมประพฤติ ถูกปล่อยตัวก่อนการพิจารณา และตกอยู่ภายใต้ทัณฑ์บนหรือการควบคุมดูแลด้วยวิธีอื่นใด ความเห็นของพนักงานอัยการว่าควรสั่งฟ้องคดีหรือไม่ (Initial Prosecution Decision) การส่งคดีต่อไปยังผู้พิพากษาศาลแขวงของศาลในระดับรัฐบาลกลาง การถามคำพยานนอกศาล ผลสืบเนื่องจากการพิพากษาคดีระยะเวลาของโทษที่ลงแก่จำเลยที่ถูกพิพากษาว่ากระทำความผิด และระยะเวลาจริงที่รับโทษ

ข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้นเป็นการรวบรวมจากสำนักงานเลขาธิการอัยการระดับรัฐบาลกลาง(The Executive Office of U.S. Attorneys) หน่วยงานดูแลกระบวนการก่อนการพิจารณาคดี (The Pretrial Services Agency) สำนักงานเลขาธิการ ศาลยุติธรรมแห่งสหรัฐอเมริกา (The Administrative Office of the U.S. Courts) คณะกรรมการควบคุมดูแลการพิพากษาคดี (The U.S. Sentencing Commission) สำนักพัฒนาสถานแห่งรัฐบาลกลาง (The Federal Bureau of Prisons)

5) ศาลและการพิพากษาคดี (Courts and Sentencing)

แนวโน้มความเป็นไปของการตัดสินลงโทษเกี่ยวกับความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ในศาลระดับรัฐนั้นล้วนแล้วแต่ได้มาจากการสำรวจของสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของการตัดสินได้ในอนาคต ในที่นี้จะเป็นการนำเสนอ 1) จำนวนของจำเลยในคดีอาญาอุกฉกรรจ์ที่ขึ้นสู่ศาลในระดับรัฐและถูกศาลตัดสินว่ากระทำความผิด (Convictions in State Courts) รวมถึง 2) ถูกศาลพิพากษาลงโทษ (Sentences in State Courts)

6) ราชทัณฑ์ (Corrections)

การสำรวจเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลการถูกควบคุมตัวของผู้ต้องขัง รวมถึงผู้ถูกกักกันของสำนักงานราชทัณฑ์นี้ มุ่งสำรวจข้อมูลทั้งในด้านจำนวนผู้ต้องหาและผู้ถูกกักกัน จำนวนเรือนจำ สิ่งอำนวยความสะดวกในเรือนจำเพื่อความมุ่งหมายที่จะได้มาซึ่งข้อมูล โดยรวมที่จะแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของกรณีต่าง ๆ ต่อไปในอนาคต อันจะสามารถนำไปใช้ในการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น แผนภูมิด้านล่างนี้จึงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของสำนักสถิติแห่งกระทรวงยุติธรรมในด้านการควบคุมตัวผู้ต้องขังที่แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มในด้านต่าง ๆ ได้แก่

- (1) จำนวนประชากรของผู้ต้องขัง (Correctional Populations)
- (2) จำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำระดับรัฐจำแนกตามประเภทของความผิด (Prison population by conviction offense)
- (3) อัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนผู้ต้องขังโดยรวมในสหรัฐอเมริกา (Incarceration rate)
- (4) จำนวนผู้ต้องขังที่ได้รับโทษประหารชีวิต (Prisoners under sentence of death)
- (5) จำนวนผู้ต้องขังที่ได้รับโทษประหารชีวิตจำแนกตามเผ่าพันธุ์ (Prisoners under sentence of death by race)
- (6) จำนวนผู้ต้องขังที่ถูกประหารชีวิตตามคำพิพากษา (Executions)
- (7) อัตราการฆ่าตัวตายและการฆ่าผู้อื่นในเรือนจำ (Suicide and homicide rates)

ในปี ค.ศ. 2007 มีประชากรจำนวนมากกว่า 7.3 ล้านคนถูกควบคุมตัวอยู่ภายใต้การควบคุมของระบบราชทัณฑ์ซึ่งรวมถึง

- 1) การคุมประพฤติ (Probation) ซึ่งนับเป็นคำสั่งของศาลที่ให้มีการสอดส่อง ดูแลผู้ที่ถูกศาลตัดสินว่ากระทำความผิดโดยชุมชนหรือสาธารณชน โดยกำหนดให้มีการควบคุมดูแลโดยสำนักงานคุมประพฤติ ซึ่งในหลาย ๆ ครั้งด้วยกันที่การควบคุมดูแลเป็นพิเศษนี้มีการกำหนดให้บุคคลนั้น ๆ ปฏิบัติตนอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นเป็นกรณีพิเศษขณะที่อาศัยอยู่ในชุมชนนั้น ๆ

2) เรือนจำ (Prison) ซึ่งเป็นการคุมขังจำเลยในระบบราชทัณฑ์ระดับรัฐหรือรัฐบาลกลางเพื่อเป็นการรับโทษจำคุกที่สูงกว่า 1 ปี อย่างไรก็ตาม ในบางเขตอำนาจศาลระยะเวลาที่จำเลยต้องรับโทษจำคุกในเรือนจำนั้นอาจยาวนานกว่า 1 ปีก็เป็นได้

3) ห้องขัง (Jail) ซึ่งเป็นการคุมขังผู้กระทำความผิดหรือจำเลยในห้องขังระดับท้องถิ่นระหว่างที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาล (Pending Trial) รอรับการลงโทษตามคำพิพากษา (Awaiting Sentencing) รับโทษจำคุกที่โดยปกติแล้วจะต่ำกว่า 1 ปี (Serving A Sentence That is Usually Less Than 1 Year) หรืออยู่ระหว่างรอการส่งตัวไปยังเรือนจำอื่นหลังจากที่ศาลพิพากษาว่ามีความผิดแล้ว (Awaiting Transfer To Other Facilities After Conviction)

4) การปล่อยตัวโดยมีเงื่อนไขหรือทัณฑ์บน (Parole) ถือเป็น การควบคุมในชุมชนที่ถูกจัดให้มีขึ้นระยะเวลาที่รับโทษกักขังหรือจองจำแล้ว ซึ่งข้อมูลในส่วนนี้มุ่งรวบรวมเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใหญ่ซึ่งอยู่ระหว่างการปล่อยตัวโดยมีเงื่อนไขหรือทัณฑ์บนนี้หรือพ้นจากเงื่อนไขที่ทำให้การปล่อยตัวนี้แล้ว รวมถึงผู้อยู่ภายใต้ของการปล่อยตัวโดยมีเงื่อนไขอื่น ๆ อีกด้วย อันรวมถึงการปล่อยตัวผู้ถูกคุมขังหลังจากมีการหักลบช่วงเวลาที่ประพฤตินดีออกจากระยะเวลาที่ต้องรับโทษจริงแล้ว (Mandatory Release)⁶⁰ ซึ่งการปล่อยตัวนี้จะมีขึ้นภายหลังจากที่รับโทษจองจำในทัณฑสถานมาช่วงหนึ่งแล้ว

7) งบประมาณที่มีการใช้จ่ายและการจ้างงาน (Expenditure and Employment)

1. การสำรวจข้อมูลผู้ช่วยผู้พิพากษา (Justice Assistance Data Survey (formerly Justice Expenditure & Employment Survey))

⁶⁰ การปล่อยตัวผู้ถูกคุมขังหลังจากมีการหักลบช่วงเวลาที่ประพฤตินดีออกจากระยะเวลาที่ต้องรับโทษจริงแล้ว (Mandatory Release) นี้ เป็นการปล่อยตัวผู้ถูกคุมขังแบบมีเงื่อนไขในการหักกลบลดกันระหว่างระยะเวลาที่ต้องรับโทษจริงและระยะเวลาที่ผู้ต้องขังมีความประพฤติดีและมีได้กระทำความผิดกฎระเบียบของเรือนจำอีกด้วย ตัวอย่างเช่น นักโทษ A ต้องโทษจำคุกเป็นเวลา 4 ปีเนื่องจากมียาเสพติดจำนวน 2 กรัมไว้ในครอบครองหลังจากที่รับโทษ 2 ปีแล้วและในระหว่าง 2 ปีนั้นนักโทษได้ประพฤติตนดีและมีได้กระทำความผิดกฎระเบียบของเรือนจำมาโดยตลอด ฉะนั้น ระยะเวลาที่ต้องรับโทษจำคุกของเขาคือ โทษจำคุกที่รับแล้วจริง 2 ปีร่วมกับเครดิตเวลา 2 ปีที่ประพฤติตนดี(คือช่วงเวลาเดียวกับที่รับโทษไปแล้ว) รวมเป็นระยะเวลา 4 ปีตามที่ศาลลง ในกรณีนี้จะมีการใช้ดุลพินิจว่านักโทษ A จะได้รับการปล่อยตัวให้กลับไปอยู่ในสังคมแต่ยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของสำนักงานคุมประพฤติหรือไม่ อีกทั้งนักโทษที่จะได้รับการปล่อยตัวในลักษณะนี้ได้จะต้องไม่มีการยื่นคำร้องขอให้มีการปล่อยชั่วคราวโดยมีทัณฑ์บน (Parole)มาแล้วด้วย ถ้ามีการใช้ดุลพินิจปล่อยตัวนักโทษ A แล้ว นักโทษจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของสำนักงานคุมประพฤติต่อไปเป็นระยะเวลา 2 ปี (ตามเครดิตเวลา 2 ปีที่ประพฤติตนดี) และจะต้องมีการรายงานตัวพนักงานคุมประพฤติ ตรวจสอบสารเสพติด รับใช้สังคม แล้วแต่กรณี.

2. การสำรวจข้อมูลการใช้จ่ายและการจ้างงานผู้พิพากษา (Justice Expenditure & Employment Extracts Series)

แนวโน้มของงบประมาณที่มีการใช้จ่ายสำหรับองค์กรเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมนั้นสามารถแสดงได้ 2 ลักษณะ กล่าวคือ 1) โดยความรับผิดชอบของหน่วยงาน และ 2) โดยลำดับชั้นขององค์กร

งบประมาณที่มีการใช้จ่ายโดยตรงโดยหน่วยงานหลักด้านกระบวนการยุติธรรมอันได้แก่ พนักงานสอบสวน ราชทัณฑ์และศาลยุติธรรมนั้นเพิ่มขึ้นโดยตลอด โดยเฉพาะงบประมาณที่มีการใช้จ่ายโดยพนักงานสอบสวนนั้นเพิ่มจำนวนขึ้นมากที่สุด

8) ระบบบันทึกข้อมูลประวัติอาชญากร (Criminal Record Systems)

ข้อมูลประวัติอาชญากรนั้น จะประกอบไปด้วยข้อมูลด้านการจับกุมทั้งหลาย และการชี้ขาดตัดสินคดีอาญาของผู้กระทำความผิดแต่ละบุคคล ดังนั้นข้อมูลประวัติอาชญากรที่มีความสมบูรณ์ ถูกต้องและเข้าถึงได้อย่างรวดเร็วนั้นจะมีส่วนช่วยให้แต่ละรัฐนั้น 1) พิสูจน์ได้ในทันทีทันใดว่าบุคคลนั้น ๆ เป็นผู้มียุติอาชญากรในรัฐใดรัฐหนึ่งหรือไม่ 2) มีส่วนช่วยเหลือเป็นอย่างมากในการห้ามบุคคลที่กระทำความผิดอาญาร้ายแรงหรือบุคคลอื่น ๆ จากการซื้ออาวุธปืน 3) ช่วยในการตรวจสอบประวัติของบุคคลที่จะต้องรับผิดชอบในการดูแลเด็ก ผู้สูงอายุหรือผู้พิการ 4) ช่วยในการพิสูจน์บุคคลเพื่อตรวจสอบประวัติว่าเคยก่อความรุนแรงในครอบครัวหรือมีพฤติกรรมที่เฝ้าติดตามและข่มขู่ (Stalking)⁶¹ หรือไม่ 5) มีส่วนช่วยในการตัดสินประเด็นเกี่ยวกับการปล่อยชั่วคราวและการควบคุมตัวผู้กระทำความผิด และมีส่วนช่วยในการฟ้องร้องดำเนินคดีอาญาที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพรวมถึงช่วยในการกำหนดโทษเกี่ยวกับการกักขังหรือจำคุกได้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น และ 6) สามารถที่จะตรวจสอบปุมหลังได้ตลอดเวลาเพื่อเป็นการรักษาและปกป้องความสงบสุขของสาธารณะและความปลอดภัยของประเทศอีกด้วย

นอกจากนี้ ประวัติอาชญากรนั้นจะถูกจัดเก็บรวบรวมโดยแต่ละรัฐและบันทึกในหน่วยงานรับผิดชอบส่วนกลาง อย่างไรก็ตาม เพื่อเป็นการสนับสนุนการแลกเปลี่ยนระหว่างรัฐด้านข้อมูลประวัติอาชญากร สำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกาจะเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดให้มีและดูแลเกี่ยวกับระบบดัชนีในการพิสูจน์ระหว่างรัฐ (Interstate Identification Index

⁶¹ ความผิดฐานติดตามและข่มขู่ (Stalking) หมายถึงการกระทำใด ๆ ก็ตามที่มุ่งตรงไปยังบุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งอาจก่อให้เกิดความกลัวอย่างมีเหตุผลขึ้นได้

(III), Index-Pointer System) ซึ่งเป็นระบบบันทึกข้อมูลบุคคลที่ถูกจับกุมในคดีความผิดอาญา อุกฉกรรจ์หรือความผิดอาญาร้ายแรงฐานอื่นดังที่ระบุไว้ในกฎหมายระดับรัฐบาลกลางและระดับรัฐ

3.2.5 ประสิทธิภาพของการบูรณาการข้อมูลในสหรัฐอเมริกา

การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรม จะจัดทำในรูปแบบของ สมุดประมวลข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (Sourcebook of Criminal Justice Statistics)⁶² เป็นแหล่งข้อมูลที่จัดทำโดยสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมเพื่อรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลมากกว่า 200 แหล่งเกี่ยวกับหลาย ๆ ด้านของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในสหรัฐอเมริกาและมีการนำเสนอมากกว่า 1,000 ตาราง นับตั้งแต่ปี 1973 เป็นต้นมา

การนำเสนอข้อมูลจะแบ่งการนำเสนอเป็น 6 ส่วนใหญ่ ๆ ด้วยกัน ได้แก่

- 1) ลักษณะเฉพาะของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (Criminal Justice Characteristics)
- 2) ความเห็นของสาธารณะ (Public Opinion)
- 3) อาชญากรรมและผู้เสียหาย (Crime and Victims)
- 4) การจับกุมและการยึด (Arrests, Seizures)
- 5) ศาล การฟ้องร้องดำเนินคดีอาญาและการตัดสินลงโทษ (Courts, Prosecution, Sentencing)
- 6) การปล่อยโดยมีทัณฑ์บน ที่คุมขัง ทัณฑสถานและโทษประหารชีวิต (Parole, Jails, Prisons, Death Penalty)

จากการศึกษาค้นคว้าอย่างละเอียดและรอบคอบทำให้ได้ข้อสรุปเป็นที่แน่นอนว่าในประเทศสหรัฐอเมริกานั้น สำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรม (Bureau of Justice Statistics) เป็นหน่วยงานกลางที่มีความสำคัญที่สุด ในการรวบรวมและบูรณาการข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรม ทั้งปวงในประเทศสหรัฐอเมริกา รวมทั้งรวบรวมข้อมูลด้านอื่นอันเกี่ยวข้องกับองค์กรเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ได้แก่ ตำรวจ อัยการและศาล จึงอาจกล่าวได้ว่า การรวบรวมและบูรณาการข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมเป็นหน้าที่หลักของสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรม (Bureau of Justice Statistics) ในการที่จะดำเนินการรวบรวม วิเคราะห์ จัดพิมพ์และเผยแพร่อย่างถูกต้องแท้จริง ปราศจากความโน้มเอียงใด ๆ และตรงตามกำหนดซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรม ผู้กระทำความผิดทางอาญา ผู้เสียหายทางอาญา และการดำเนินการ การบริหารเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมโดยรวมของฝ่ายรัฐในทุก ๆ ระดับ โดยมีมุ่งหมายความสำเร็จของ

⁶² Sourcebook of Criminal Justice Statistics. Retrieved March 5, 2014, from <http://www.albany.edu/sourcebook/index.html>.

สำนักงานไปที่การสนับสนุนและช่วยเหลือทุก ๆ รัฐ และทุก ๆ องค์กรท้องถิ่นปรับปรุงให้ดีขึ้น ซึ่งการเก็บบันทึกข้อมูลด้านกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในอันที่จะเป็นประโยชน์ในการที่จะต่อต้านอาชญากรรมที่เกิดขึ้น และทำให้เป็นที่มั่นใจได้ว่ากระบวนการยุติธรรมนั้นจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเท่าเทียมกันในทุก ๆ ส่วน

อย่างไรก็ดี นอกเหนือจากสำนักสถิติแห่งกระบวนการยุติธรรมที่นับเป็นหน่วยงานกลางที่สำคัญที่สุดในการรวบรวมและบูรณาการเกี่ยวกับข้อมูลด้านอาชญากรรมแล้ว ยังคงมีหน่วยงานด้านอาชญากรรมอีกเพียงหน่วยงานเดียวเท่านั้น ที่ดำเนินการรวบรวมและบูรณาการข้อมูลด้านอาชญากรรมเช่นเดียวกัน คือ สำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา (The Federal Bureau of Investigation) แต่เป็นเพียงการรวบรวมข้อมูลภายในองค์กรเท่านั้น โดยจะจัดทำในรูปแบบของรายงานข้อมูลด้านอาชญากรรมของสำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา (FBI's Uniform Crime Report) ซึ่งนับเป็นการรวบรวมข้อมูลด้านอาชญากรรมจากหน่วยงานด้านตำรวจในทุกระดับชั้น ไม่ว่าจะเป็นระดับเมือง รัฐหรือระดับรัฐบาลกลางเพื่อที่จะได้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมในมุมมองระดับประเทศ โดยหลักแล้ว ทุกองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาต่างมีส่วนร่วมในการรายงานข้อมูลด้านอาชญากรรมสู่สำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา ดังนั้น หน่วยงานเหล่านี้จะเป็นหน่วยงานที่ดำเนินการส่งมอบให้ซึ่งรายงานโดยย่อของความผิดอาชญากรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น พร้อมกับส่งมอบรายงานเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดอาญาที่ถูกจับกุมด้วย นอกจากนี้ หน่วยงานดังกล่าวนี้ ๆ ยังต้องจัดส่งเพิ่มเติม ซึ่งข้อมูลเกี่ยวเนื่องกับผู้บังคับใช้กฎหมายที่ถูกฆ่ารวมถึงการถูกทำร้ายร่างกายสืบเนื่องมาจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจากความเกลียดชัง (Hate Crime) นอกจากนี้ ในภารกิจที่สำคัญที่สุดแล้ว องค์กรเหล่านี้จะต้องจัดส่งรายงานเกี่ยวกับอาชญากรรมรายเดือนเข้าสู่ระบบการบันทึกข้อมูลอาชญากรรมของส่วนกลางในรัฐของตน และหลังจากนั้น หน่วยงานที่รวบรวมข้อมูลด้านอาชญากรรมในระดับรัฐจะทำการส่งต่อซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมนั้น ๆ ด้วยการบันทึกให้เป็นไปตามคำจำกัดความเกี่ยวกับการกระทำความผิดอาญาที่กำหนดไว้ในคู่มือที่จัดทำโดยส่วนกลาง ซึ่งการส่งต่อข้อมูลนี้จะเป็นการส่งต่อไปยังโครงการรายงานข้อมูลด้านอาชญากรรมในระดับประเทศ ของสำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา (FBI's Uniform Crime Report) สำหรับรัฐใดก็ตามที่ไม่มีระบบการรายงานข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมในระดับรัฐ องค์กรที่บังคับใช้กฎหมายในรัฐนั้น ๆ จะต้องส่งมอบข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมโดยตรง แก่โครงการรายงานข้อมูลด้านอาชญากรรมของสำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกาในระดับประเทศ และในที่สุดแล้ว สำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกาจะเป็นหน่วยงานที่จัดทำให้ซึ่งแบบฟอร์มการรายงานต่าง ๆ แบบรายงานอัตราการเกิดขึ้นของข้อมูลต่าง ๆ (Tally Sheet) หนังสือรวบรวมอัตราการเกิดขึ้นของข้อมูลต่าง ๆ (Tally Books) พร้อม

ของจดหมายที่จำหน่ายถึงสำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา โดยแบบการรายงานต่าง ๆ เหล่านี้ จะถูกจัดส่งให้แก่องค์กรที่บังคับใช้กฎหมายซึ่งมีหน้าที่ในการรายงานข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมซึ่งตั้งอยู่ในรัฐที่ไม่มีโครงการรายงานข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมในระดับรัฐ

เมื่อดำเนินการรวบรวมข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว สำนักสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกาจะเป็นผู้รวบรวม จัดพิมพ์ และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมต่าง ๆ เหล่านี้ ให้แก่หน่วยงานที่เข้าร่วมโครงการ รวมถึงรัฐที่เข้าร่วมโครงการการรายงานข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมและบุคคลอื่นทั่วไปที่มีความสนใจในข้อมูลอาชญากรรมระดับประเทศ

3.2.6 มาตรการในการลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรม

ในมลรัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา⁶³ กำหนดการลบทะเบียนประวัติอาชญากรรมไว้ใน Title 1 Chapter 55 (8)⁶⁴ ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ตามกฎหมายนี้บุคคลที่จะขอลบทะเบียนประวัติอาชญากรรมจะต้องถูกบังคับโทษหรือมีข้อหาใดๆ เกี่ยวกับการกระทำความผิดร้ายแรง นอกจากนี้กฎหมายฉบับนี้ยังเปิดโอกาสให้บุคคลอื่นยื่นคำร้องแทนบุคคลผู้กระทำความผิดได้ด้วย หากบุคคลนั้นถึงแก่ความตายไปแล้ว โดยบุคคลผู้กระทำความผิดหรือผู้ยื่นคำร้องแทนต้องยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ศาลพิพากษาให้พ้นโทษ จากนั้นศาลจะพิจารณาคำร้องว่าสมควรลบทะเบียนประวัติอาชญากรรมให้บุคคลนั้นไปหรือไม่ ส่วนข้อยกเว้นของการลบทะเบียนประวัติอาชญากรรม คือ หากเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวน หรือการดำเนินกระบวนการพิจารณาก็สามารถเปิดเผยข้อมูลได้ เมื่อศาลมีคำสั่งให้ลบทะเบียนประวัติอาชญากรรมห้ามมิให้มีการเผยแพร่ เก็บรักษา หรือการใช้ข้อมูลที่ศาลสั่งให้ลบแล้ว

3.3 ประเทศสหราชอาณาจักร

ในประเทศอังกฤษมีการรวบรวมจัดทำข้อมูลผู้กระทำความผิดมาเป็นเวลานานแล้ว เนื่องจากเห็นว่าเป็นการเอื้อประโยชน์ และมีคุณค่าในการสืบสวนสอบสวนและป้องกันอาชญากรรม นอกจากนี้ยังมีส่วนช่วยศาลในการกำหนดบทลงโทษได้อย่างเหมาะสมอีกด้วย โดยมีการบัญญัติกฎหมายขึ้นมาฉบับหนึ่งคือ The Criminal law Act of 1967 อันเป็นจุดเริ่มต้นของการรวบรวมทะเบียนประวัติอาชญากรรมแห่งชาติ (The National Collection of Criminal Records) ซึ่งตั้งขึ้นโดย

⁶³ จงสวัสดิ์ พิธิฐพัณพร. การนำรูปแบบกระบวนการ และแนวนโยบายในการลบทะเบียนประวัติอาชญากรรมมาใช้ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทย. สืบค้น 5 พฤศจิกายน 2556, จาก <http://www.gotoknow.org/posts/486952>.

⁶⁴ *Expunction of Criminal Records*. Findlaw. Retrieved January 3, 2014, from <http://www.codes.lp.findlaw.com>.

The National Identification Bureau (NIB) อย่างไรก็ตามข้อมูลของบุคคลที่ตำรวจในอังกฤษที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน คือ ระบบคอมพิวเตอร์ตำรวจแห่งชาติ The Police National Computer (PNC), NIB ซึ่งจัดการโดยตำรวจนครบาลโดยมีที่ตั้งอยู่บนชั้น 3 ของ New Scotland Yard ทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลเข้าสู่ระบบ The National Collection of Criminal Records สำหรับสกอตแลนด์ (Scotland) และไอร์แลนด์เหนือ (Northern Ireland) จะมีสำนักงานทะเบียนประวัติอาชญากรของตนเอง สำหรับตำรวจหรือตำรวจท้องถิ่นบางแห่งจะมีสำนักงานที่เก็บทะเบียนประวัติอาชญากรของตนเองเช่นกัน โดยที่ในระดับชาตินั้นเริ่มมีการจัดทำบริการที่เรียกว่า The National Criminal Intelligence Service (NCIS) ดังจะได้กล่าวต่อไป⁶⁵

การรวบรวมและจัดเก็บข้อมูลระบบคอมพิวเตอร์ของตำรวจแห่งชาติ The Police National Computer (PNC) เกิดขึ้นจากความร่วมมือระหว่างกระทรวงมหาดไทยและตำรวจในช่วงปี ค.ศ. 1960 แต่ได้สถาปนารูปแบบดังกล่าวขึ้นในปี ค.ศ. 1974 โดยที่ PNC₁ จะรองรับรูปแบบของระบบคอมพิวเตอร์เกี่ยวกับอาชญากร และการกระทำผิดอาญาที่ตำรวจสามารถเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวได้สำหรับในระยะแรกของการใช้งานเป็นการใช้ระบบ PNC₁ ต่อมามีการนำระบบ PNC₂ มาใช้ในเดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ. 1991 แต่ข้อมูลบางส่วนยังเข้าชื้อกับระบบ PNC₁ โดยระบบ PNC₂ จะรวบรวมข้อมูลยานพาหนะที่ถูกขโมย, ข้อมูลบุคคลรวมทั้งบุคคลที่ต้องการตัว หรือหายตัวไป และบุคคลที่ถูกห้ามขับรถยนต์, คำพิพากษา, ลายพิมพ์นิ้วมือ, ทรัพย์สินที่ถูกโจรกรรม และคำแนะนำสำหรับตำรวจ โดยรูปแบบของการทำงานระบบ PNC₂ จะเพิ่มเติมขึ้นเมื่อตำรวจร้องขอให้มีการตรวจสอบชื่ออาชญากร จากดัชนีชื่ออาชญากร (CRO No.) สำหรับใช้ตรวจสอบโดยผ่านระบบ NIB โดยดัชนีชื่ออาชญากรในระบบ PNC₂ ไม่เพียงแต่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับทะเบียนประวัติอาชญากรเท่านั้น แต่ยังให้บริการข้อมูลที่ถูกรวบรวมในหน่วยงาน NIB ด้วยแต่ทั้งนี้ข้อมูลในรายละเอียดที่สำคัญยังคงต้องอาศัยข้อมูลในหน่วยงาน NIB

สำนักงานพิสูจน์หลักฐานแห่งชาติ The National Identification Bureau (NIB) เดิมเป็นหน่วยงานในสำนักงานทะเบียนประวัติอาชญากรแห่งชาติเก่า The Old National Criminal Record Office แต่ได้แยกออกมาเป็นสำนักงาน NIB ในปี 1980 โดยหน่วยงาน NIB ประกอบด้วยสำนักงานที่สำคัญอีก 2 สำนักงานคือ สำนักงานลายพิมพ์นิ้วมือแห่งชาติ The National Fingerprint Office (NFO) และสำนักงานทะเบียนประวัติอาชญากรแห่งชาติ The National Criminal Record Office (NCRO) ซึ่งหน่วยงานทั้งสองจะรวบรวมทะเบียนประวัติการต้องโทษคดีอาญา (criminal

⁶⁵ From *Criminal Records* (pp.12-26), by Bill Heberton and Terry Thomas, 1993, Great Britain:

convictions) เพื่อนำเสนอถึงรูปแบบการกระทำผิด และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้กระทำผิดสำหรับพนักงานสอบสวน โดยหน้าที่หลักของ NIB คือการให้บริการแก่ตำรวจของประเทศอังกฤษเกี่ยวกับ

- 1) รูปพรรณของผู้ถูกจับที่ตรงกับลายพิมพ์นิ้วมือ
- 2) รายละเอียดของคำพิพากษาก่อนหน้านี้ของผู้ถูกจับ
- 3) รายละเอียดของคำพิพากษาก่อนหน้าซึ่งเคยปรากฏในศาล
- 4) ประวัติของผู้ถูกจับที่เคยกระทำมาก่อน เพื่อประโยชน์ในการสืบสวนสอบสวน

นอกจากทะเบียนประวัติที่จัดเก็บโดย The National Identification Bureau (NIB) แล้วสถานีตำรวจบางสถานียังมีการจัดเก็บประวัติเป็นของตนเอง ซึ่งในจำนวนนี้มี 25 สถานี ส่งสำเนาทะเบียนประวัติไปยัง NIB โดยระบบทะเบียนประวัติท้องถิ่นที่จัดเก็บโดยสถานีตำรวจเกือบทั้งหมดเป็นระบบที่ทำด้วยมือ ยกเว้น บางสถานีที่มีขนาดใหญ่ เช่น Greater Manchester ที่มีการจัดเก็บด้วยระบบคอมพิวเตอร์

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1992 ได้มีการนำระบบ The National Criminal Intelligence Service (NCIS) มาให้ข้อมูลแก่ตำรวจ โดยระบบ NCIS จะรวบรวม วิเคราะห์ในเรื่องความรู้เกี่ยวกับตัวอาชญากรร้ายแรง และการกระทำผิดหลัก ๆ ของเมือง ชาติ และระดับนานาชาติ⁶⁶

ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิดที่ถูกรวบรวมไว้ ถือเป็นข้อมูลที่เป็นความลับ โดยมีกฎหมาย The Data Protection Act 1998 ออกมารับรอง โดยกำหนดข้อยกเว้นให้ใช้ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาได้ ตลอดจนการเปิดเผยข้อมูลต่อตำรวจ เมื่อปรากฏว่าการเปิดเผยดังกล่าวเป็นไปเพื่อการป้องกันหรือสืบหาอาชญากร หรือจับคนร้าย ตลอดจนการฟ้องร้องดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดแต่มีกฎอยู่เสมอว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ระดับชาติของตำรวจหรือใช้อินเทอร์เน็ตจากตำแหน่งหน้าที่ไปใช้ในทางที่ไม่เหมาะสม แทนที่จะใช้เพื่อความมุ่งหมายในการปฏิบัติหน้าที่ ตัวอย่าง เช่น การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจสอบถามประวัติการกระทำผิดของบุคคลบางคนเคยมีประวัติการกระทำผิดหรือไม่แล้วนำข้อมูลดังกล่าวไปให้แก่นายจ้าง ซึ่งบุคคลดังกล่าวยื่นคำขอสมัครงานไว้เป็นเหตุให้นายจ้างยกเลิกคำขอหรือไม่จ้างงาน⁶⁷

3.3.1 ระบบการบูรณาการข้อมูล

สหราชอาณาจักรมีการออกเอกสารสำคัญฉบับหนึ่ง เรียกว่า “กระบวนการยุติธรรมสำหรับประชาชนทุกคน” หรือ “Justice for All” ออกโดย CJS: Criminal Justice System หรือสำนักงานกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของสหราชอาณาจักร ภายใต้การควบคุมของกระทรวง

⁶⁶ Ibid.

⁶⁷ Ibid.

ยุติธรรมสหราชอาณาจักร ซึ่งถือว่าเป็นสมมุติปกขาวของกระบวนการยุติธรรมของสหราชอาณาจักร ได้ประการหนึ่ง

จุดมุ่งหมายของสมมุติปกขาว ได้แก่ ความปลอดภัยของสังคม ซึ่งหมายถึง

- 1) มีมาตรการทางกฎหมายที่จำเป็น สำหรับบังคับต่อผู้มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม อาชญากรรมยาเสพติด และความคิดอาชญาร้ายแรงอื่น ๆ
- 2) มีกระบวนการยุติธรรมที่มุ่งคุ้มครองเหยื่ออาชญากรรม ให้มีสัดส่วนที่เหมาะสมกับการคุ้มครองผู้ต้องหา
- 3) ออกมาตรการทางกฎหมายให้อำนาจตำรวจและอัยการเพิ่มเติม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปราบปรามอาชญากรรม

และภายใต้การกำหนดของ Justice for All โครงสร้างของกระบวนการยุติธรรมของสหราชอาณาจักร ซึ่งได้แก่ดินแดนประเทศอังกฤษและเวลส์ กระบวนการยุติธรรมทางอาญาหลักจะประกอบไปด้วยหน่วยงานต่าง ๆ ได้แก่ ตำรวจ อัยการ ศาลมาจิสเตรท ศาลยุติธรรม ทนายความ เนติบัณฑิตยสภา เรือนจำ สำนักงานคุมประพฤติ กองนิติวิทยาศาสตร์ รวมไปถึงหน่วยงานภาคประชาชนผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่พิจารณาได้จากแผนผังแสดง โครงสร้างของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

เมื่อพิจารณาลึกระบบกฎหมาย ประเทศอังกฤษและเวลส์ไม่มีประมวลกฎหมายอาญา แต่กฎหมายอาญาที่ใช้เป็นการผสมกันระหว่างกฎหมายลายลักษณ์อักษรและกฎหมายจารีตประเพณี กฎหมายลายลักษณ์อักษรนั้นผ่านกระบวนการทางรัฐสภาเพื่อเสริมกฎหมายที่หน่วยงานของรัฐบาลประกาศใช้ และกฎหมายลายลักษณ์อักษรดังกล่าวอาจถูกตรวจสอบโดยรัฐสภาส่วนกฎหมายจารีตประเพณีเป็นสิ่งที่ซึ่งถูกสร้างมานานหลายศตวรรษ และถูกแปลและย่อในหนังสือกฎหมาย ความคิดที่สำคัญบางประเภท เช่น ความผิดฐานฆ่าผู้อื่น เป็นความผิดตามกฎหมายจารีตประเพณีแต่โทษที่จะลงนั้นบัญญัติอยู่ในกฎหมายลายลักษณ์อักษร แต่ละปีรัฐสภาได้ออกกฎหมายซึ่งได้บัญญัติความคิดใหม่ ๆ ขึ้น และบ่อยทีเดียวที่เป็นอาญาฉบับใหม่ ได้มีกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารงานด้านยุติธรรมทางอาญาออกมาใหม่ซึ่งจะทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญกับระบบงานด้านความยุติธรรมทางอาญา

ในปี ค.ศ. 1990 เป็นปีที่ฝ่ายนิติบัญญัติออกกฎหมายมาอย่างผิดปกติ พระราชบัญญัติว่าด้วยความยุติธรรมทางอาญา ค.ศ. 1991 ได้ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างเด่นชัดเกี่ยวกับอำนาจพิพากษาคดีด้วยการกำหนดข้อสันนิษฐานเพื่อให้มีการพิจารณาลงโทษประเภทอื่นนอกจากโทษคุมขังมากขึ้น และการไม่เน้นประวัติอาชญากรรมในเวลาพิพากษาคดี อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงมากมายเหล่านี้ได้ถูกยกเลิกในเวลาต่อมา พระราชบัญญัติว่าด้วย

ความยุติธรรมทางอาญา ค.ศ. 1993 ถือได้ว่าเป็นแบบอย่างของพระราชบัญญัติในเรื่องดังกล่าว เนื่องจากเป็นที่รวมของบทบัญญัติใหม่ที่ครอบคลุมกว้างขวาง นับตั้งแต่การทบทวนปรับปรุงบทกำหนดโทษสำหรับความผิดฐานขบขี้ยานพาหนะอย่างอันตรายนำหาวาดเสียเป็นเหตุให้มีผู้ถึงแก่ความตายไปถึงโทษสำหรับการฟอกเงินในความเห็นของสาธารณชนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมักจะถูกรู้ว่าเป็นปัญหาสำคัญอันดับ 2 หรืออันดับ 3 ของประชาชนทั่วไปทีเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาอาชญากรรมในหมู่วัยรุ่น และการขาดบทลงโทษต่อผู้กระทำความผิดวัยรุ่นอย่างเหมาะสม

เมื่อพิจารณาถึงอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐ พบว่าแต่ละหน่วยงานมีภารกิจตามกฎหมายในกระบวนการยุติธรรมดังต่อไปนี้

1) ตำรวจ

ตำรวจมีคุณพินิจที่จะตัดสินผู้กระทำความผิดภายใต้เงื่อนไข 3 ประการดังนี้

- (1) มีหลักฐานเพียงพอที่จะฟ้อง
- (2) ผู้กระทำความผิดต้องยอมรับว่าได้กระทำความผิดนั้น
- (3) ผู้กระทำความผิดต้องยอมรับการตัดสินนั้น

ตำรวจมีคุณพินิจเกี่ยวกับความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจราจร โดยการออกไปสั่งและปรับได้โดยไม่ต้องให้ศาลรับรู้ เว้นแต่ผู้ต้องหาจะให้การปฏิเสธ สำหรับคดีที่จะต้องฟ้องต่อศาลนั้นจะต้องดำเนินการโดยสำนักงานอัยการสูงสุด (Crown Prosecution Service)

2) พนักงานอัยการ

สำนักงานอัยการสูงสุด (Crown Prosecution Service) ก่อตั้งตามพระราชบัญญัติการฟ้องคดีความผิดทางอาญาปี ค.ศ. 1985 คดีที่จะมาสู่การพิจารณาของสำนักงานอัยการสูงสุดนั้นต้องเป็นคดีที่เกินกว่าอำนาจการตัดสินของตำรวจ และอาจต้องฟ้องศาลต่อไป ซึ่งศาลก็ได้มีการยกฟ้องคดีเป็นจำนวนมาก สำนักงานอัยการสูงสุดอาจสั่งไม่ฟ้องคดี เนื่องจากพยานหลักฐานไม่เพียงพอ หรือการฟ้องนั้นไม่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ

3) ศาล

ในคดีที่มาสู่ศาล จำเลยจะรับสารภาพเสียส่วนมาก ซึ่งในกรณีนี้ก็มีประเด็นในเรื่อง คำพิพากษาอย่างเดียวกันเท่านั้น ส่วนในคดีที่จำเลยไม่รับสารภาพ จะมีการดำเนินกระบวนการคดีแบบปฏิบัติเพื่อให้พนักงานอัยการและทนายจำเลยนำพยานเข้ามาสืบ ในอดีตถือว่าจำเลยมีสิทธิที่จะไม่ให้การ โดยไม่ได้หมายความว่าให้การไม่ให้การนี้เป็นการรับสารภาพ แต่ปัจจุบันนี้ถือว่าจำเลยไม่มีสิทธิดังกล่าวแล้ว

กระบวนการพิจารณาคดีในศาลส่วนมากจะกระทำต่อหน้าผู้พิพากษาศาลแขวง (Magistrate) ซึ่งประกอบด้วยองค์คณะ 3 คน โดยยึดถือหลักกฎหมายและกระบวนการพิจารณาตาม

คำแนะนำของเลขานุการศาล (Justices Clerk) เลขานุการศาลนี้จะต้องมีคุณสมบัติด้านกฎหมายอย่างเพียงพอและรับผิดชอบงานบริหารของศาลด้วย นอกจากนี้จะแนะนำข้อกฎหมายแล้ว เลขานุการยังมีอิทธิพลต่อศาลในการพิพากษาและกำหนดความหนักเบาของโทษด้วย

ในเมืองใหญ่ ๆ ศาลแขวงจะมีงานยุ่งมาก จึงได้แต่งตั้งผู้พิพากษาเพิ่มขึ้นโดยให้ทำงานเต็มวัน ได้รับเงินเดือนและต้องมีคุณสมบัติทางกฎหมายครบถ้วน อีกทั้งให้นั่งพิจารณาคดีเพียงคนเดียว ศาลแขวงซึ่งบางครั้งรู้จักในนามของศาลชั้นต้น ได้พิจารณาพิพากษาคดีเป็นจำนวนถึง 98% ของคดีอาญาทั้งหมด ซึ่งคดีความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ จะอยู่ในอำนาจของศาลแขวง

ความผิดที่ร้ายแรงมากบางประเภทอาจจะต้องพิจารณาในศาล Crown Court ส่วนความผิดร้ายแรงที่สุดนั้นต้องพิจารณาในศาล Crown Court ทุกคดี การพิจารณาคดีในศาล Crown Court ใช้ ผู้พิพากษาคนเดียวเป็นองค์คณะและใช้คณะลูกขุนจำนวน 12 คน ที่มีอายุระหว่าง 18 ปี ถึง 70 ปี เป็นผู้ตัดสินว่าจำเลยมีความผิดหรือไม่บางอาชีพ (โดยเฉพาะอาชีพที่เกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายและการบริหารงานยุติธรรม) จะได้รับยกเว้นไม่ต้องทำหน้าที่เป็นลูกขุน คำตัดสินของคณะลูกขุนจะต้องออกฉันทน์ อย่งไรก็ตาม ถ้าลูกขุนมีคะแนนเสียงส่วนใหญ่ถึง 10 ต่อ 2 แล้วถือว่าใช้ได้ และการลงมติว่าจำเลยมีความผิดนั้นต้องปราศจากข้อสงสัยอันสมควร

ผู้พิพากษาจะทำหน้าที่กำหนดบทลงโทษ ทุกคดีที่ส่งมายังศาล Crown Court จะผ่านศาลแขวงก่อน (ซึ่งในกรณีศาลแขวงจะทำหน้าที่เสมือนเป็นศาลชั้นต้นหรือศาลระดับแรก) ศาลแขวงจะตรวจสอบเบื้องต้นในคดีความผิดร้ายแรงว่ามีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะให้ศาล Crown Court พิจารณาพิพากษาหรือไม่ แต่บ่อยครั้งที่การตรวจสอบจะทำพอเป็นพิธีเท่านั้น แม้ว่าผู้ต้องหาจะสามารถหาพยานหลักฐานมาแสดงได้อย่างเต็มที่ก็ตามว่าคดีไม่ควรส่งไปยังศาล Crown Court ศาลหรือจำเลยสามารถที่จะเลือกให้มีการพิจารณาคดีในศาล Crown Court ได้ ทั้ง ๆ ที่คดีนั้นตามกฎหมายแล้ว ศาลแขวงจะมีอำนาจพิพากษาได้ก็ตาม ในบางคดีที่ศาลแขวงมีการพิจารณาคดีแล้วและเห็นว่าอำนาจพิพากษาของศาลแขวงนั้นไม่เพียงพอที่จะลงโทษจำเลยให้เหมาะสมกับความรุนแรงของการกระทำผิดได้ก็จะส่งคดีนั้นไปให้ศาล Crown Court พิจารณา

ศาลแขวงไม่อาจลงโทษจำคุกเกินกว่า 6 เดือน ในความผิดกรรมเดียว หรือจำคุกเกินกว่า 12 เดือน ในความผิดทุกกรรม

เด็กที่อายุ 10 ปี หรือมากกว่าอาจต้องรับผิดชอบทางอาญาถ้าในพฤติการณ์ของคดีนั้นแสดงว่าเขาหรือเธอรู้ผิดชอบชั่วดี โดยทั่วไปเด็กที่อายุตั้งแต่ 14 ปี ขึ้นไป ถึงจะต้องรับผิดชอบทางอาญา คดีที่จำเลยอายุต่ำกว่า 17 ปี จะต้องมีการพิจารณาพิพากษาในศาลเยาวชนซึ่งเป็นศาลแขวงที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นเป็นกรณีพิเศษแยกจากศาลทั่วไป มีข้อจำกัดบางประการในการเปิดเผยชื่อเยาวชน

ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการพิจารณาในศาลเยาวชน คดีใดถ้าผู้กระทำความผิดมีอายุต่ำกว่า 17 ปี แต่ถ้าถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดร่วมกับผู้ที่อายุเกินกว่า 17 ปี คดีนั้นก็จะถูกส่งไปยังศาลแขวงตามปกติ

คดีที่พิพากษาแล้วอาจได้รับการพิจารณาทบทวนในชั้นอุทธรณ์ โดยอุทธรณ์จากศาลแขวงอุทธรณ์ไปยังศาล Crown Court และมาจากศาล Crown Court ไปยังศาลอุทธรณ์ (แผนกคดีอาญา) ส่วนการอุทธรณ์ต่อไปยังสภาขุนนาง (House of Lords) จะทำได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับข้อจำกัดบางประการ ในคดีอุทธรณ์ที่ร้ายแรงที่สุด ถ้าอัยการสูงสุดเห็นว่าโทษที่ศาล Crown Court พิพากษายังไม่รุนแรงเพียงพอ อัยการสูงสุดก็มีอำนาจที่จะส่งคดีนั้นไปยังศาลอุทธรณ์ให้พิจารณาได้ ซึ่งศาลอุทธรณ์อาจจะยกคำพิพากษาเดิมและพิพากษาใหม่ก็ได้ กลไกสำคัญที่ได้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อลดความแตกต่างของคำพิพากษาของศาลแต่ละศาลคือ แนวทางในการพิพากษาของประธานศาลฎีกา (Lord Chief Justice) เมื่อประธานศาลฎีกาต้องการให้แนวทางในการพิพากษาเพื่อให้คำพิพากษามีมาตรฐานและอยู่ในระดับเดียวกัน ประธานศาลฎีกาจะออกนั่งในศาลอุทธรณ์ (แผนกคดีอาญา) เพื่อฟังการพิจารณาคดีเฉพาะเรื่องและให้หลักทั่วไปรวมทั้งหลักที่จะใช้เฉพาะกับบางสถานการณ์ ทั้งนี้เป็นการให้หลักเกณฑ์ในการพิพากษาคดีในความคิดที่เหมือนกัน อย่างไรก็ตาม นักกฎหมายยังมีปัญหาสงสัยเกี่ยวกับขอบเขตที่แนวทางในการพิพากษาดังกล่าวจะมีผลต่อคำพิพากษาของศาลโดยทั่วไป

4) การทำงานประสานกันของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมของประเทศอังกฤษ

ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศอังกฤษนั้น ในเบื้องต้นตำรวจจะทำการตรวจสอบการกระทำความผิดอาญา สืบเสาะและแสวงหาข้อมูลพยานหลักฐานต่าง ๆ ในการประกอบอาชญากรรมเพื่อนำผู้ที่กระทำความผิดหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม มีหน้าที่ในการปกป้องคุ้มครองสังคม มีอำนาจในการเข้าจับกุมบุคคลผู้กระทำความผิด และนำเสนอพยานหลักฐานเข้าสู่การพิจารณาคดี ซึ่งดำเนินการโดยพนักงานอัยการ เมื่อศาลดำเนินกระบวนการพิจารณาเสร็จสิ้นแล้วก็มีคำพิพากษา กรณีถ้ากระทำความผิดจริงก็จะมีคำสั่งลงโทษและกำหนดสภาพบังคับระบุงในคำพิพากษานั้น

ประเทศอังกฤษมีกระบวนการที่สามารถลดปริมาณคดีอาญาและปกป้องคุ้มครองสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สาเหตุเนื่องจากในประเทศอังกฤษมุ่งเน้นการป้องกันมากกว่าการแก้ไข มีกลไกการทำงาน 2 ภาคส่วนประสานกันคือ ภายในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและนอกกระบวนการยุติธรรม ซึ่งก็คือ ความร่วมมือของภาคสังคม กล่าวคือ

1. การป้องกันเบื้องต้น (Primary Prevention) พยายามสร้างแนวทางในการป้องกันเยาวชนให้ออกห่างจากอาชญากรรมทุกประเภท มาตรการในการตรวจจับยาเสพติดที่มีประสิทธิภาพ

2. กระบวนการป้องกันอย่างทันที (Immediate Prevention) การสร้างสังคมให้ปลอดภัยยิ่งขึ้น การปราบปรามองค์กรก่อการร้าย

3. การตรวจสอบ (Detection) เป็นมาตรการตรวจสอบการกระทำความผิด การสืบเสาะข้อมูลลักษณะการกระทำความผิด สืบเสาะสถานที่ เป้าหมายหรือแหล่งหลักฐานการประกอบอาชญากรรม การลงทุนกับงานด้านตำรวจ ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ สร้างมาตรการปกป้องเหยื่อมากขึ้น

4. อัยการ (Prosecution) บริหารจัดการให้เกิดความร่วมมือในการทำงานระหว่างตำรวจกับระบบของกระบวนการทางอาญา ประสิทธิภาพของศาลในการบริหารจัดการการพิจารณาคดีที่ดีขึ้นและการสร้างความสมดุลของการพิสูจน์พยานหลักฐานที่แท้จริง

5. การลงโทษ (Punishment) มีการกำหนดโทษจากศาลตามคำพิพากษาที่เป็นที่ยอมรับได้อย่างถูกต้องยุติธรรม มีการนำกระบวนการลงโทษทางเลือกมาใช้

6. การปรับพฤติกรรม (Rehabilitation) กระบวนการปรับปรุงพฤติกรรมโดยพยายามให้สังคมมีส่วนร่วมในการป้องกันและเข้าร่วมจัดการด้วย ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างเรือนจำและการคุมประพฤติ การช่วยเหลือนักโทษให้เกิดทักษะในการทำงานและสามารถทำงานได้จริง

3.3.2 หน่วยงานที่มีบทบาทในการจัดเก็บข้อมูลและบูรณาการข้อมูล

กระบวนการยุติธรรมของประเทศอังกฤษนั้นจะอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงยุติธรรม (Ministry of Justice) กระทรวงยุติธรรมเป็นหน่วยงานราชการของสหราชอาณาจักรตั้งแต่ปีพ.ศ. 2550 ทั้งนี้สหราชอาณาจักรได้มีการจัดตั้งกระทรวงยุติธรรมขึ้นในวันที่ 9 พฤษภาคม พ.ศ. 2550 โดยเป็นการรวมสำนักงานลอร์ดแชมเซลเลอร์ให้เป็นส่วนหนึ่งของสำนักงาน Home Office ซึ่งมีหน้าที่ในการดูแลนโยบายทางกระบวนการยุติธรรมทางอาญา นโยบายในการตัดสินใจ การคุมประพฤติ เรือนจำ และการป้องกันการกลับมากระทำผิดซ้ำ ซึ่งก่อนหน้าปี พ.ศ. 2550 (ค.ศ. 2007) ถ้าเป็นในส่วนของการยุติธรรมทางอาญา (Criminal Justice System) จะมีหน่วยงานอีกหลายหน่วยงานที่มีหน้าที่กำกับดูแลเฉพาะเรื่องกันไป หน่วยงานหลักที่ทำหน้าที่ในการกำกับดูแลงานทางด้านกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของอังกฤษคือ สำนักงาน Home Office โดย Home Office นั้นเป็นหน่วยงานรัฐบาลที่มีหน้าที่รับผิดชอบงานภายในและการวางนโยบายทางอาญาภายในประเทศอังกฤษและเวลส์ สำนักงานนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการทำงานร่วมกับสำนักงานลอร์ดแชมเซลเลอร์ (Lord Chancellor's Department, LCD) และร่วมกับสำนักงานอัยการของศาลคราวน์ (Crown Prosecution Service, CPS) เพื่อให้มีประสิทธิภาพในการสืบสวน การฟ้อง การพิจารณาคดี การตัดสินใจ และให้ความช่วยเหลือเหยื่อของการถูกกระทำผิดอาญา สำนักงาน Home Office ยังมีหน้าที่กำกับดูแลการทำงานของตำรวจ คณะกรรมการกระบวนการยุติธรรมของเยาวชน เรือนจำ และกรมคุมประพฤติ อีกด้วย

ในเรื่องการรวบรวมข้อมูลทางอาญานั้นจะแบ่งเป็นสองส่วนใหญ่ ๆ ด้วยกัน นั่นคือ

1) การรายงานข้อมูลคดีอาญาประจำปี⁶⁸ ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงยุติธรรม (Ministry of Justice)

กระทรวงยุติธรรมจะมีการรายงานข้อมูลแห่งชาติทุก ๆ ปี ซึ่งเป็นการรายงานข้อมูลทางอาญาที่เกิดขึ้นในประเทศอังกฤษและเวลส์ ข้อมูลนี้ได้รับการจัดทำโดยความร่วมมือของหน่วยงานสถิติแห่งสหราชอาณาจักร⁶⁹

2) การรายงานข้อมูลการเกิดอาชญากรรมในประเทศอังกฤษและเวลส์ โดย สำนักงาน Home Office

นอกจากการรวบรวมและรายงานข้อมูลคดีอาญาโดยกระทรวงยุติธรรม (Ministry of Justice) แล้ว ยังมีการรายงานข้อมูลการเกิดอาชญากรรมในประเทศอังกฤษและเวลส์โดย Home Office อีกด้วย สำนักงาน Home Office รายงานข้อมูลการเกิดอาชญากรรมโดยได้รวบรวมข้อมูลโดย สำนักงานสำรวจอาชญากรรมในอังกฤษ (British Crime Survey, BCS) และจากการบันทึกการเกิดอาชญากรรมโดยตำรวจ สำนักงาน Home Office ได้นำข้อมูลจากทั้งสองหน่วยงานมาทำการประมวลเปรียบเทียบและนำเสนอให้ประชาชน ซึ่งการนำข้อมูลจากทั้งสองหน่วยงานมานำเสนอนั้น จะทำให้เห็นภาพของการเกิดอาชญากรรมได้ชัดเจนมากขึ้นซึ่งจะดีกว่าการพิจารณาข้อมูลจากหน่วยงานเดียว

ข้อมูลการเกิดอาชญากรรมของสำนักงาน Home Office นี้แสดงให้เห็นถึงจำนวนอาชญากรรมในประเทศอังกฤษและเวลส์ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้วางแผนและพัฒนา นโยบายทางอาญา นอกจากนั้นรายงานฉบับนี้ยังแสดงถึงแนวโน้มของการเกิดอาชญากรรม รวมถึงมาตรการต่าง ๆ ที่ช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ของสำนักงาน Home Office และยังรายงานถึงข้อมูลในการแจ้งเตือนประชาชนเกี่ยวกับอาชญากรรม

3.3.3 กฎหมายและแนวทางการปฏิบัติขององค์กรจัดเก็บข้อมูล

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่า หน่วยงานที่รับผิดชอบในการรวบรวมและรายงานข้อมูล ได้แก่ UK Statistic Authority หรือ หน่วยงานสถิติแห่งสหราชอาณาจักร หน่วยงานนี้เป็นหน่วยงานอิสระซึ่งดำเนินการตามภารกิจของรัฐบาลเสมือนเป็นหน่วยงานหนึ่งของรัฐบาลขึ้นตรงต่อรัฐสภา หน่วยงานสถิติแห่งสหราชอาณาจักรถูกจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการบริการสถิติและ

⁶⁸ Criminal statistics annual report (NS)- Ministry of Justice, Retrieved February 12, 2014, from <http://www.justice.gov.uk/publications/crimnalannual.htm>.

⁶⁹ UK Statistic Authority. Retrieved November 13, 2013, from <http://www.Statisticauthority.gov.uk>

การจดทะเบียน พ.ศ. 2550 (The Statistics and Registration Service Act 2007) โดยจัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2551⁷⁰

ในหน่วยงานสถิติแห่งสหราชอาณาจักร ยังมีหน่วยงานที่เรียกว่า “สำนักงานสถิติแห่งชาติ” (the Office for National Statistics, ONS) ที่ทำงานภายใต้การกำกับดูแลของหน่วยงานสถิติแห่ง สหราชอาณาจักร แต่เดิมนั้น ONS เป็นแผนกหนึ่งของ Treasury and an executive agency แต่หลังจากมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการบริการสถิติและการจดทะเบียน พ.ศ. 2550 ขึ้น ONS จึงกลายเป็นหน่วยงานหนึ่งของหน่วยงานสถิติแห่งสหราชอาณาจักร⁷¹

สำนักงานสถิติแห่งสหราชอาณาจักร (ONS) เป็นสำนักงานบริหารของหน่วยงานสถิติแห่งสหราชอาณาจักร หน่วยงานนี้ไม่ได้เป็นหน่วยงานของทางฝ่ายบริหารแต่เป็นหน่วยงานที่ต้องรายงานต่อรัฐสภาโดยตรง สำนักงานสถิติแห่งสหราชอาณาจักร (ONS) เป็นหน่วยงานหลักในการเก็บรวบรวมและรายงานข้อมูลที่ใหญ่ที่สุด ซึ่งประกอบไปด้วย:

1. สำนักงานนักสถิติแห่งชาติ (the National Statistician) ซึ่งนักสถิติเหล่านี้จะทำหน้าที่เป็นผู้บริหารและผู้ให้คำแนะนำด้านสถิติของหน่วยงานสถิติแห่งสหราชอาณาจักรด้วย
2. สถาบันสถิติแห่งชาติของสหราชอาณาจักร (the UK's National Statistics Institute, NSI)
3. สำนักงานใหญ่ของการบริการสถิติของรัฐบาล (the Government Statistical Service, GSS)

ONS ถือเป็นหน่วยงานหลักของระบบการรวบรวมข้อมูลในสหราชอาณาจักรและเป็นหน่วยงานหลักของรัฐบาลที่มีหน้าที่ดำเนินการจัดการสำรวจ และเป็นหน่วยงานที่ทำการรายงานข้อมูลอย่างเป็นทางการ นอกจากนี้หน่วยงานนี้ยังทำหน้าที่เป็นตัวแทนของสหราชอาณาจักรในการเข้าร่วมกับระบบสถิติแห่งยุโรป (The European Statistical System, ESS)

การกำกับดูแลการทำงานของ ONS มีการกำกับดูแลดังนี้:

1. คณะกรรมการสำนักงานสถิติจัดให้มีการกำกับดูแลการทำงานของ ONS และควบคุมทิศทางของแผนการทำงานและวางกรอบนโยบายในภาพรวมทั้งหมดเพื่อให้ ONS สามารถดำเนินการได้

⁷⁰ Ibid.

⁷¹ Office for National statistics. Retrieved December 9, 2013, from

2. คณะผู้บริหารจัดการของ ONS (the ONS Executive Management Group, EMG) มีหน้าที่ในการกำกับดูแลและดำเนินการบริหารในแต่ละวัน คณะผู้บริหารนี้จะประกอบไปด้วย นักสถิติ

การทำงานของหน่วยงานทั้งสองนี้ได้รับการร่วมมือจากคณะทำงานอีกหลายคณะที่มีหน้าที่รับผิดชอบในแต่ละหน้าที่ ในกรณีของ ONS คณะทำงานคณะอื่น ๆ มีหน้าที่ในการตัดสินใจ ในนามของ EMG โดยประธานกรรมการของแต่ละคณะมีหน้าที่รายงาน EMG ในประเด็นที่ต้องส่งต่อไปยังคณะกรรมการสำนักงานสถิติสำหรับการดำเนินงานในนามของ EMG คณะทำงานแต่ละคณะจะมีการประชุมกันทุกเดือน ในแต่ละคณะจะประกอบไปด้วยกรรมการบริหารอย่างน้อย สามคน

3.3.4 รูปแบบและวิธีการจัดเก็บข้อมูล

รูปแบบและวิธีการจัดเก็บข้อมูลของ Home Office

(1) แนวทางของสำนักงานสำรวจข้อมูลการเกิดอาชญากรรมในอังกฤษ

1. เป็นการออกแบบสำรวจจากกลุ่มตัวอย่างประชากรอายุ 16 ปี และมากกว่านั้น ซึ่งอาศัยอยู่ที่อยู่อาศัยส่วนบุคคลในประเทศอังกฤษและเวลส์
2. สำรวจประสบการณ์การประสบอาชญากรรมด้วยตนเองและมุมมองต่อการเกิดอาชญากรรมของประชาชน
3. รวมถึงการถามคำถามเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม (เช่น เกี่ยวกับพฤติกรรมต่อต้านสังคม เกี่ยวกับงานของตำรวจและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา)
4. สำรวจเกี่ยวกับการใช้สารเสพติด
5. จัดให้มีมาตรการที่น่าเชื่อถือมากที่สุดสำหรับเหยื่อจากการเกิดอาชญากรรม และแนวโน้มของชาติ
6. การสำรวจของสำนักงานสำรวจข้อมูลการเกิดอาชญากรรมนี้จะไม่กระทบต่อรายงานอาชญากรรมต่อสาธารณะหรือจะไม่กระทบต่อข้อมูลที่ตำรวจจัดบันทึก

(2) การจัดบันทึกของตำรวจ

ข้อมูลของตำรวจขึ้นอยู่กับตัวเลขที่ตำรวจได้รายงานให้กับ Home Office

1. ข้อมูลของตำรวจจะครอบคลุมไปถึงอาชญากรรมที่รายงานต่อตำรวจและจัดบันทึกโดยตำรวจ
2. แนวโน้มของมาตรการที่ดีในการรายงานอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพและรวมถึงการรายงานอาชญากรรมที่ไม่ร้ายแรงจนถึงอาชญากรรมรุนแรง

3. ข้อมูลนี้จะเป็นตัวเลขที่แสดงให้เห็นถึงภาระงานของตำรวจได้เป็นอย่างดี เป็นการรายงานข้อมูลในพื้นที่เฉพาะ

ในรอบระยะเวลาสี่ปีที่ผ่านมา ทั้งข้อมูลจาก BCS และการจดบันทึกของตำรวจนั้นค่อนข้างไปในทิศทางเดียวกัน แนวโน้มตัวเลขของการจดบันทึกของตำรวจแสดงให้เห็นถึงการมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงการทำงานของตำรวจ ในปี พ.ศ. 2545 ตำรวจได้นำมาตรฐานการจดบันทึกอาชญากรรมแห่งชาติ⁷² มาปรับใช้ด้วยซึ่งทำให้เห็นการพัฒนาอย่างสมบูรณ์และต่อเนื่องของการจดบันทึกตัวเลขอาชญากรรมอย่างเห็นได้ชัด

แหล่งข้อมูลอื่นของข้อมูลการบริหารจัดการ ยังทำให้เห็นภาพการเกิดอาชญากรรมที่สมบูรณ์ขึ้น การถือ โกงเป็นตัวอย่งที่ดีตัวอย่างหนึ่งเนื่องจากข้อมูลนี้ไม่มีการนำรายงานไว้ในข้อมูลของการจดบันทึกของตำรวจและก็ไม่ได้อยู่รวมอยู่ในจำนวนการเกิดอาชญากรรมในข้อมูลของทาง BCS ดังนั้นมันจะเป็นประโยชน์มากหากมีการนำข้อมูลดังกล่าวมาจากทางหน่วยงานทางด้านเศรษฐกิจ APAC (สมาคมดูแลการจ่ายเงินแห่งสหราชอาณาจักร) บันทึกข้อมูลเกี่ยวกับการสูญเสียทางเศรษฐกิจจากการใช้เครดิตการ์ดโดยถือ โกงที่เกิดขึ้นในสหราชอาณาจักร

ประเภทอาชญากรรมที่รวบรวมโดย BCS แตกต่างกับ ประเภทอาชญากรรมที่มีการจดบันทึกโดยตำรวจอย่างไร

1. แตกต่างกันในแง่การระทำความผิดจากแหล่งข้อมูลสองแหล่งซึ่งได้รับแรงจูงใจจากขอบเขตของการจดบันทึกจากทั้งสองแหล่ง ตัวอย่างเช่น การจดบันทึกข้อมูลของตำรวจนั้นรวมเอาประสบการณ์จากเด็กอายุต่ำกว่า 16 ปีไว้ด้วย ซึ่ง BCS ไม่มีการรวบรวมข้อมูลดังกล่าว

2. อาชญากรรมบางเรื่องอาจไม่มีการจดบันทึกหรือไม่มีการรายงาน ซึ่งจากจำนวนอาชญากรรมเกือบครึ่งหนึ่งของการรวบรวมโดย BCS ไม่มีการรายงานไปยังตำรวจ

ตัวอย่างผลจากการเก็บข้อมูลอาชญากรรม

การรายงานข้อมูลของ Home Office

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่า Home Office มีการรายงานข้อมูลการเกิดอาชญากรรมในสหราชอาณาจักร ซึ่งการรายงานนี้เป็นการรายงานข้อมูลที่ได้มาจากทั้งทางสำนักงานสำรวจข้อมูลอาชญากรรมในอังกฤษ (BCS) และจากทางการเก็บข้อมูลการเกิดอาชญากรรมจากทางตำรวจ

ข้อมูลการเกิดอาชญากรรมของปี พ.ศ. 2550/2551 เปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2549/2550

ข้อมูลของสำนักงานสำรวจข้อมูลอาชญากรรมกับข้อมูลจากการจดบันทึกของตำรวจนั้นมีความแตกต่างกันในการครอบคลุมประเภทของอาชญากรรม แต่จากข้อมูลทั้งสองก็สามารถ

⁷² The National Crime Recording Standard (NCRS). Retrieved January 15, 2014, from <http://www.gov.uk/...data/.../ncrs.pdf>

ชี้ให้เห็นได้ว่าตัวเลขการเกิดอาชญากรรมทั้งหมดลดลงในรอบปีที่ผ่านมา ข้อมูลอาชญากรรมทั้งหมดในข้อมูลของสำนักงานสำรวจข้อมูลอาชญากรรมลดลง 10% และข้อมูลของการจับบันทึกของตำรวจลดลง 9% เมื่อเปรียบเทียบกับสถิติตัวเลขในปี พ.ศ. 2549/2550⁷³

ตารางที่ 3.1 ตารางเปรียบเทียบข้อมูลจาก BCS และข้อมูลจากการจับบันทึกของตำรวจในปี พ.ศ. 2549/2550

ข้อมูลจาก BCS	ข้อมูลจากการจับบันทึกของตำรวจ
↓ อาชญากรรมทั้งหมดของ BCS ลดลง 10% คือ 10.1 ล้านเรื่อง	↓ ข้อมูลจากการจับบันทึกของตำรวจทั้งหมดลดลง 9% คือ 5 ล้านคดี
↓ ข้อมูลอาชญากรรมรุนแรงลดลง 12%	↓ การกระทำความผิดต่อส่วนตัว ลดลง 8%
→ ข้อมูลการบุกรุก- คงที่	↓ การกระทำความผิดข้อหาจรรยาบรรณลดลง 12% คือ
↓ การกระทำผิดเกี่ยวกับยานพาหนะลดลง 11%	↓ การกระทำความผิดทางเพศ ลดลง 7%
→ การลักขโมย- คงที่	↓ การปล้น ลดลง 16%
↓ การขโมยของใช้อื่น ๆ ในบ้านลดลง 12%	↓ การบุกรุก ลดลง 4%
↓ คนเร่ร่อนลดลง 10%	↓ การกระทำความผิดเกี่ยวกับยานพาหนะลดลง 14%
↓ ความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมลดลงจาก 24% เป็น 22%	↓ การเกิดความเสียหายทางอาญา ลดลง 13%
	↑ การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพิ่มขึ้น 13%

หมายเหตุ. ข้อมูลการเกิดอาชญากรรมในประเทศอังกฤษและเวลส์นี้เป็นการรายงานสำรวจข้อมูลโดยเจ้าหน้าที่บริการข้อมูลของรัฐบาลภายใต้หลักและแนวทางในการปฏิบัติหน้าที่ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (the National Statistics Code of Practice) ข้อมูลเหล่านี้เป็นการรายงานโดยปราศจากการแทรกแซงทางการเมือง

⁷³ Crime in England and Wales 2007/2008, A summary of the main findings, Home Office, National Statistics. Retrieved December 3, 2013, from <http://www.gov.uk/.../home-office/.../statistics>.

ผลจากการเก็บข้อมูลอาชญากรรมของสหราชอาณาจักรในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาพบว่า ตัวเลขที่แสดงว่ากระบวนการยุติธรรมในสหราชอาณาจักรมีปัญหา ได้แก่ ข้อมูลการนำตัวผู้กระทำความผิดมาสู่กระบวนการยุติธรรม จำนวนผู้กระทำความผิดที่ได้รับการประกันตัวมากเกินไป การใช้เวลาดำเนินคดีนานเกินสมควร การที่กระบวนการยุติธรรมไม่สามารถเอาผิดผู้กระทำความผิดได้ และการที่สังคมเห็นว่าการลงโทษยังไม่สาสมหรือมากพอต่อความต้องการ ด้วยเหตุนี้หลักการทั่วไปของการบูรณาการ การทำงานของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมของสหราชอาณาจักร เป็นไปดังต่อไปนี้

- 1) มาตรการที่ทำให้เกิดการตรวจตราควบคุมอาชญากรรมที่ดีขึ้น ซึ่งอาจกระทำได้โดยการปฏิรูปการทำงานขององค์กรตำรวจ
- 2) มาตรการที่ทำให้ตำรวจมีอำนาจในการพิจารณาการประกันตัวก่อนพิจารณา และให้อำนาจอัยการในการอุทธรณ์การให้ประกันตัวผู้ต้องหาได้
- 3) การทำงานประสานกันอย่างยิ่งระหว่างตำรวจกับอัยการ ที่ทำให้กระบวนการสอบสวนและการพิจารณาสั่งฟ้องคดีมีประสิทธิภาพสูงสุด และไม่ก่อให้เกิดความผิดพลาดเนื่องจากมีพยานหลักฐานจากการสอบสวนที่ไม่เพียงพอ
- 4) ในการพิจารณาคดีแต่ละคดีจะต้องพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมแห่งคดีประกอบไปด้วย เพื่อการยืนยันการกระทำความผิดที่ดีขึ้น
- 5) ในการพิจารณาของศาลมาจิสเตรท ผู้พิพากษา และคณะลูกขุน ทุกฝ่ายจะต้องได้รับทราบสำนวนคดีและพยานหลักฐานประกอบคดีอย่างครบถ้วน โดยปราศจากการปกปิดซ่อนเร้น และ
- 6) จะต้องเพิ่มปริมาณการควบคุมตัวบุคคลหรือผู้ต้องหาที่น่าจะเป็นอันตรายต่อสังคม โดยการเพิ่มการใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยหรือการควบคุมในสถานกักกัน (Detention) ให้มากขึ้น

และเพื่อกำหนดเป้าหมายให้ชัดเจนยิ่งขึ้นในการจัดการกับข้อมูลอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นของ สหราชอาณาจักร ให้สอดคล้องกับนโยบายของ Criminal Justice System ข้างต้น สมุดปกขาว

- Justice for All จึงได้กำหนดนโยบายของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่สำคัญดังต่อไปนี้
- 1) ในชั้นตำรวจ
 - 1) เพิ่มจำนวนกำลังพลตำรวจ
 - 2) เพิ่มงบประมาณในการปฏิบัติงานของตำรวจ
 - 3) จัดจ้างผู้ประกอบวิชาชีพนักสืบที่มีความเชี่ยวชาญมาร่วมปฏิบัติงานด้วย
 - 4) จัดสัดส่วนของเวลาปฏิบัติงานเพื่อการปราบปรามอาชญากรรมมากกว่าภารกิจงานอื่น

และ

5) ใช้มาตรการที่ทันสมัย โดยใช้เทคโนโลยีเข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการแสวงหาตัวผู้กระทำความผิดและพยานหลักฐาน

ในชั้นพนักงานอัยการ

1) การปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างตำรวจกับพนักงานอัยการ ในการแสวงหาความจริงในคดี

2) พนักงานอัยการต้องรับผิดชอบในการตรวจสอบความถูกต้องของสำนวนการสอบสวนก่อนนำคดีขึ้นสู่ศาล

3) เพิ่มงบประมาณแก่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้เกิดความสะดวคล่องตัวในการดำเนินคดี

4) จัดรูปแบบการกำหนดอัตราส่วนโทษล่วงหน้าที่ชัดเจน และ

5) เพิ่มอำนาจการลงโทษของศาลมาจิสเตรทในเรื่องของการควบคุมตัว ได้นานถึง 12 เดือน เพื่อประโยชน์ในการแสวงหาพยานหลักฐานและการพิจารณาคดีขยายผล

ในชั้นการขอประกันตัว

1) ให้อำนาจตำรวจในการพิจารณาเงื่อนไขในการควบคุมตัวบุคคลระหว่างประกันตัว

2) ให้ศาลกำหนดบรรทัดฐานในการพิจารณาไม่ให้ประกันตัวผู้ที่เคยกระทำความผิดและถูกลงโทษมาแล้ว หรือผู้ที่กระทำความผิดซ้ำระหว่างประกันตัวหรือคุมประพฤติ

3) ให้อำนาจพนักงานอัยการในการอุทธรณ์คำสั่งอนุญาตให้ประกันตัวของศาลมาจิสเตรทได้

4) สำหรับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ควรพิจารณาให้ควบคุมตัวผู้กระทำความผิดไว้ในที่คุมขัง ไม่ควรให้ประกันตัว

ในชั้นการพิจารณาคดีของศาล

1) ศาลสามารถใช้มาตรการที่เหมาะสมในการควบคุมตัวผู้กระทำความผิด โดยเฉพาะผู้กระทำความผิดซ้ำ

2) ศาลสามารถดำเนินคดีซ้ำ ซึ่งเป็นการขัดต่อหลัก Double Jeopardy ได้ เมื่อการขยายผลในการดำเนินคดีค้นพบพยานหลักฐานชิ้นใหม่

3) ให้พยานแห่งคดีสามารถขึ้นแถลงการณ์ในศาลได้มากขึ้น

4) ให้อัยการสามารถอุทธรณ์การพิจารณาของคณะลูกขุนซึ่งกระทำโดยมิชอบได้

5) เพิ่มอัตราส่วนจำนวนประชากรที่หมุนเวียนมารับภารกิจในการเป็นคณะลูกขุนให้มากขึ้น

ในชั้นบังคับโทษ

- 1) เน้นการใช้มาตรการควบคุมตัวไว้ในที่คุมขัง สำหรับผู้กระทำความผิดร้ายแรง หรือผู้ฝ่าฝืนมาตรการคุมประพฤติหรือบริการสังคม
- 2) ควรควบคุมตัวผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์และความผิดเกี่ยวกับเพศไว้คุมขังนานเท่าที่จำเป็นต่อการป้องกันอันตรายต่อสังคมโดยรวม
- 3) สามารถใช้มาตรการควบคุมตัวบุคคลได้มากกว่าหนึ่งอย่าง เช่น ให้ทำงานบริการสังคมพร้อมต้องรับการบังคับบำบัดกรณีผู้เสพยาเสพติด ทั้งนี้เท่าที่จำเป็นต่อการปรับปรุงพฤติกรรม และการป้องกันสังคม
- 4) ควรต้องออกแนวปฏิบัติเรื่องการกำหนดอัตราส่วนโทษ (Sentencing Guidelines) มาบังคับใช้
- 5) เน้นการใช้มาตรการเปลี่ยนจากคุมประพฤติเป็นการจองจำ (Custody Minus) กรณีที่ผู้กระทำความผิดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขคุมประพฤติ
- 6) จัดให้มีกระบวนการรองรับผู้พ้นโทษ (Custody Plus) เพื่อการเตรียมความพร้อมกับผู้ส่งกลับสำหรับผู้ต้องโทษจำคุกระยะสั้น
- 7) นำมาตรการควบคุมตัวสุดสัปดาห์หรือควบคุมเวลากลางคืน (Weekend or Nighttime Custody) มาใช้ เพื่อเพิ่มความปลอดภัยแก่สังคม

3.3.5 ประสิทธิภาพของการบูรณาการข้อมูล ในประเทศสหราชอาณาจักร

ข้อมูลที่มีการรวบรวมโดย BCS มีประโยชน์ในการพัฒนา เป้าระวางและประเมินนโยบายทั้งหมด เพื่อวัตถุประสงค์ในการลดปริมาณคดีอาญา ข้อมูลนี้ยังมีประโยชน์ที่ทำให้ทราบกลุ่มเสี่ยงในการเกิดคดีอาญา ทั้งนี้ จะทำให้ทางการสามารถวางแผนนโยบายในการป้องกันการเกิดอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อมูลจาก BCS ทำให้เกิดมาตรการในการติดตามการดำเนินงานการใช้อำนาจของตำรวจทั่วยังประเทศอังกฤษและเวลส์ นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ในการช่วยในด้านการคุมประพฤติ และงานด้านการศาลเพื่อให้การทำงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นอีกด้วย

ข้อมูลของ BCS มีการรายงานเป็นประจำทุกปีในชื่อ “Crime in England and Wales” ซึ่งในรายงานนี้ยังมีการรายงานข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มของสังคมและแนวโน้มของภูมิภาคซึ่งถือเป็นข้อมูลระดับชาติมีการรับผิดชอบการรายงานโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ (Office for National Statistics, ONS) นั่นคือ จะเห็นได้ว่าข้อมูลการรายงานข้อมูลของ BCS นี้ยังเป็นข้อมูลอย่างย่อที่ใช้รายงานรัฐมนตรีแต่ละกระทรวงในการใช้เพื่อตอบคำถามรัฐสภาเพื่อเป็นหลักฐานในการเลือกคณะกรรมการแต่ละกลุ่มอีกด้วย

การสำรวจความคิดเห็นของประชาชนนี้จะเหมือนสะพานเชื่อมระหว่างประชาชนกับรัฐบาล การสำรวจที่ดีสามารถนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับสถานการณ์และประสบการณ์ของประชาชนซึ่งข้อมูลนี้จะช่วยให้รัฐบาลสามารถวางนโยบายและการบริการเพื่อตอบสนองให้ตรงความต้องการของประชาชนได้เป็นอย่างดี

ข้อมูลของ BCS ถือเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญมากเพราะข้อมูลนี้ทำให้เราสามารถมองเห็นภาพรวมของการเกิดคดีอาญาได้กว้างกว่าข้อมูลจากทางตำรวจแต่เพียงข้อมูลเดียว เนื่องจากข้อมูลจาก BCS นั้นรวมเอาข้อมูลที่ไม่ได้มีการรายงาน หรือ ไม่ได้มีการบันทึกในบันทึกของตำรวจด้วยสาเหตุนี้เมื่อมีการพิจารณาข้อมูลสถิติจาก BCS และจากบันทึกของตำรวจเข้าด้วยกันก็จะสามารถทำให้การบูรณาการข้อมูลมีประสิทธิภาพมากขึ้นเพื่อให้เป็นข้อมูลสำหรับการวางแผนในระยะยาวเกี่ยวกับการเกิดคดีอาญาในประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ส่วนข้อเสียที่อาจเกิดขึ้นได้ของการบูรณาการข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมของสหราชอาณาจักร ได้แก่

- 1) ข้อมูลที่มีการรายงานจากทั้งทาง BCS และ จากบันทึกของตำรวจนั้น มีการใช้คำจำกัดความของประเภทของคดีอาญาที่แตกต่างกันอยู่บ้าง ทำให้เวลาเปรียบเทียบข้อมูล จึงอาจได้ตัวเลขที่ไม่ตรงกันหรือมีความแตกต่างกัน เมื่อมีการนำข้อมูลไปใช้จึงอาจทำให้ไม่ได้ประโยชน์เต็มที่
- 2) การเก็บข้อมูลการสำรวจของทาง BCS จะเป็นการเก็บข้อมูลจากประชาชนที่มีอายุ 16 ปีขึ้นไป แต่จากข้อเท็จจริงจะพบว่า การเกิดคดีอาญาเกิดขึ้นได้กับบุคคลทุกเพศทุกวัย แม้จะอายุยังไม่ถึง 16 ปี ก็ตาม ทำให้ข้อมูลของ BCS นั้นอาจจะไม่ตรงกับความเป็นจริง
- 3) การเก็บข้อมูลการสำรวจของ BCS เป็นการสำรวจความคิดเห็นและประสบการณ์ของประชาชนที่อยู่อาศัยในประเทศอังกฤษและเวลส์เฉพาะประชาชนที่มีบ้านอยู่อาศัยเป็นหลักแหล่ง แต่ไม่ได้มีการเก็บข้อมูลจากประชาชนที่อาศัยอยู่ตามหอพัก หรือ บ้านพัก ต่าง ๆ ทำให้ข้อมูลที่ได้อาจมาจากประชากรกลุ่มเดียวเท่านั้น

ส่วนข้อเสนอแนะเบื้องต้นเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการบูรณาการข้อมูลในประเทศสหราชอาณาจักร จากการประมวลผลและการรวบรวมวรรณกรรม ผลปรากฏว่า ในปี ค.ศ. 2006 (พ.ศ. 2549) ทางรัฐบาลได้จัดให้มีการทำการวิเคราะห์ข้อมูลการรายงานข้อมูลการเกิดอาชญากรรมแห่งชาติขึ้น โดยให้ คณะกรรมการสถิติ และ โพรเฟสเซอร์ แอนเดรีย สมิธ จัดทำการวิเคราะห์ดังกล่าว ทั้งนี้จากรายงานทั้งสองฉบับ มีการรวบรวมข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

1) ควรให้สำนักงาน Home Office และ ตำรวจ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ เปลี่ยนแนวทางการนำเสนอข้อมูลให้เป็นในแนวทางเดียวกันเพื่อจะได้นำข้อมูลมาใช้ร่วมกันได้ เช่น การเปลี่ยนคำจำกัดความของคำว่า “violent crime” หรือให้มีการเก็บข้อมูลการเกิดคดีอาญาที่หลากหลายมากขึ้นให้ครอบคลุมกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น

2) ควรมีการระบุความแตกต่างของข้อมูลจากทาง BCS และ ข้อมูลที่ได้จากการจัดบันทึกของตำรวจว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร และใครจะเป็นผู้ได้ประโยชน์จากข้อมูลเหล่านี้

3) ควรจัดให้มีการทำการวิเคราะห์ข้อมูลและทำการตรวจสอบข้อมูลเป็นประจำสม่ำเสมอ

4) ควรให้ BCS มีการขยายฐานข้อมูลการเก็บสำรวจข้อมูล จากเดิมที่มีการเก็บข้อมูลจากประชากรที่มีอายุเกิน 16 ปี เป็นการเก็บข้อมูลจากประชากรที่มีอายุต่ำกว่านั้นด้วย

3.3.6 มาตรการในการลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรม

มาตรการในการลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรมในสหราชอาณาจักร อยู่ภายใต้กฎหมาย The Data Protection Act 1984 ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการอนุญาตให้ลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรมได้ โดยกำหนดไว้ในข้อ 5 ซึ่งบัญญัติว่า “ข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อการจัดการตามวัตถุประสงค์ใดต้องไม่ถูกเก็บไว้นานกว่าที่จำเป็นเพื่อวัตถุประสงค์นั้น” ทั้งนี้ เนื่องมาจาก เหตุผลด้านบุคลากรผู้ดูแล งบประมาณ อาคารสถานที่ที่ใช้ในการเก็บรักษา ประกอบกับการให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลนั่นเอง โดยกฎหมายดังกล่าวยังได้แบ่งประเภทของข้อมูลที่จะทำการลบออกจากทะเบียนภายในระยะเวลาที่แตกต่างกันออกไป เช่น

1) บันทึกข้อมูลเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลของผู้ต้องขัง จะถูกทำลายทันทีเมื่อพ้นกำหนด 10 ปีนับแต่วันที่ผู้ต้องขังนั้นเข้ารับการรักษาเป็นครั้งสุดท้าย หรือเมื่อผู้ต้องขังนั้นถึงแก่ความตาย แต่ในกรณีที่เป็นการรักษาความผิดปกติทางจิต ข้อมูลดังกล่าวจะถูกทำลายเมื่อพ้นกำหนด 20 ปีหลังจากแพทย์มีความเห็นว่าผู้ต้องขังนั้นหายเป็นปกติแล้ว

2) บันทึกข้อมูลทั่วไปของผู้ต้องขังที่ต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือนขึ้นไป ให้ทำลายข้อมูลนั้นเมื่อพ้นกำหนด 1 ปีนับแต่วันปล่อยตัวผู้นั้น แต่ถ้าผู้ต้องขังเป็นผู้ต้องคำพิพากษาให้จำคุกตลอดชีวิตหรือผู้ต้องขังที่ต้องใช้วิธีการคุมขังแบบพิเศษ ให้ทำลายข้อมูลนั้นเมื่อพ้นกำหนด 6 ปีนับแต่วันปล่อยตัวผู้นั้น

อย่างไรก็ตาม กฎหมาย The Data Protection Act 1984 ได้ให้อำนาจในการเก็บรักษาข้อมูลไว้ได้นานกว่าระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด โดยจะต้องพิจารณาเป็นรายบุคคลไปเนื่องจากมีเหตุผลพิเศษ และผู้ที่มีอำนาจออกคำสั่งนี้ ได้แก่ ผู้บัญชาการเรือนจำหรือผู้รักษาการแทน

ผู้บัญชาการเรือนจำ ด้วยเหตุผลในเรื่องเกี่ยวกับวินัยและความมั่นคงในเรือนจำ รวมถึงเพื่อการป้องกันอาชญากรรม และนอกจากนี้ยังให้แพทย์เป็นผู้มีอำนาจในการออกคำสั่งดังกล่าวได้หากกรณีมีความจำเป็นหรือมีเหตุผลเพื่อประโยชน์ในด้านประวัตินิติการรักษของผู้ต้องขังนั่นเอง เป็นต้น

3.4 สาธารณรัฐฝรั่งเศส

ทะเบียนประวัติอาชญากรในสาธารณรัฐฝรั่งเศสเป็นเอกสารที่เกี่ยวกับประวัติของผู้กระทำผิด โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้ผู้พิพากษาได้ใช้ประโยชน์ในการตรวจสอบว่าผู้กระทำผิดเคยมีประวัติการถูกลงโทษมาก่อนหรือไม่ ซึ่งถ้าหากมีอัยการมิใช่เป็นประเด็นที่จะนำมาสู่การวินิจฉัยในการฟ้องร้องคดี ในส่วนของผู้พิพากษาสอบสวนก็จะใช้ในการวินิจฉัยว่าจะใช้ความเข้มงวดในการควบคุมอย่างไร อีกทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อผู้พิพากษาในการเลือกใช้โทษได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนใช้ในการตัดสินใจลดโทษหรือการลงอาญาหรือการลงโทษ และการลงโทษในกรณีกระทำผิดซ้ำ ทะเบียนประวัติอาชญากรเป็นเครื่องมือสำคัญอันหนึ่งที่ขาดไม่ได้ สำหรับองค์กรที่ทำหน้าที่บังคับโทษ รวมทั้งองค์กรทางปกครองบางองค์กร และผู้เกี่ยวข้อง⁷⁴

สำหรับแนวความคิดเรื่องทะเบียนประวัติในสาธารณรัฐฝรั่งเศสเกิดขึ้นในปี 1850 โดยนายบอนด์เนอเวีย เดอร์มาซังยี (Bonneville De Marsangy) โดยเขาเสนอการทำบัตรที่บรรจุข้อมูลการลงโทษ การจับกุม ไว้ในศาลที่ผู้ต้องหาเกิดวิธีการจัดการดังกล่าวจะทำให้สามารถตรวจสอบอาชญากรรมและโดยเฉพาะอย่างยิ่งสามารถนำไปใช้ติดตามร่องรอยของผู้กระทำผิดได้ ซึ่งทะเบียนประวัติอาชญากรในช่วงแรกเรียกว่า “บันทึกย่อเกี่ยวกับทะเบียนประวัติคดี” โดยมีจำศาลทำหน้าที่เป็นผู้บันทึกข้อมูล จากผู้ที่ถูกศาลพิพากษาลงโทษอุกฤษโทษ และมีโทษ ในบันทึกย่อเกี่ยวกับทะเบียนประวัติคดีจะมีข้อมูลดังนี้ 1) ชื่อ 2) อายุ 3) สัญชาติ 4) ความผิดและโทษ

บันทึกยอดังกล่าวจะถูกส่งไปยัง 2 กระทรวง คือ กระทรวงยุติธรรมและกระทรวงมหาดไทย โดยจำศาลจะเป็นผู้ทำและจัดส่ง เมื่อนานวันขึ้นเอกสารดังกล่าวเริ่มมีมากขึ้นทำให้ยากแก่การค้นหาทำให้ในช่วงครึ่งหลังศตวรรษที่ 19 เริ่มมีการปรับปรุงทะเบียนประวัติ โดยมีการพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นทั้งนี้จะเห็นได้จากในช่วง ปี ค.ศ. 1899 – 1945 มีหนังสือเวียน กฎหมายและระเบียบข้อบังคับ ออกมากำหนดคกต่าง ๆ เหล่านี้มากมายจนถึงปี 1945 มีการนำหลักเกณฑ์เรื่องทะเบียนประวัติอาชญากรไปเพิ่มเติมในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งกฎหมายดังกล่าวได้กำหนดถึงข้อมูลที่ได้รับ ระยะเวลาในการเก็บรักษาในบัตรรวมทั้งจำนวน และรูปแบบของทะเบียนที่จะมอบให้แก่ผู้ใช้ประโยชน์ โดยไม่เปลี่ยนแปลงหลักการเดิมในเรื่องนี้สำหรับบันทึก

⁷⁴ Christian ELEK et Luarent RIEUNEAU, “Casier Judiciaire,” *Encyclopedia Dalloz*, (PENAL I A-CIN, 1997), 1-3.

ประวัตินั้นจะถูกเก็บไว้ที่ศาลที่จังหวัดผู้กระทำผิดนั้นเกิด แต่ถ้าไม่ทราบสถานที่เกิดของผู้กระทำผิด หรือผู้กระทำผิดเป็นชาวต่างชาติ จะมีการทำทะเบียนประวัติอาชญากรกลาง (casier judiciaire central) ซึ่งภายหลังเรียกว่า ทะเบียนประวัติอาชญากรต่างชาติ (casier des étrangers) ซึ่งทะเบียนประวัติอาชญากรชาวต่างชาติ จัดการโดยกระทรวงยุติธรรม โดยในตอนแรกอยู่ที่กรุงปารีส (Paris) ต่อมาย้ายไปที่ (Nates) โดยในช่วงแรกการจัดเก็บเป็นการทำงานโดยใช้กระดาษซึ่งเป็นระบบที่ทำมาด้วยมือ ต่อในปี ค.ศ. 1982 จึงได้มีการจัดทำข้อมูลด้วยระบบคอมพิวเตอร์ยกเว้นจังหวัดโพ้นทะเล (DOM) และ อาณานิคม (TOM) ที่ยังใช้ระบบที่ทำด้วยมือ โดยข้อมูลดังกล่าวมีการจัดรวมไว้ที่เดียวกันจัดตั้งเป็น “ศูนย์ทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีแห่งชาติ” ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางทะเบียนประวัติของสาธารณรัฐฝรั่งเศส โดยมีผู้พิพากษาประจำกระทรวงเป็นผู้อำนวยการซึ่งศูนย์ทะเบียนประวัตินี้ต่อมายังเป็นศูนย์ข้อมูลประวัติอาชญากรเกี่ยวกับคดียุโรปแห่งชาติ อาจกล่าวได้ว่าทะเบียนประวัติอาชญากรในสาธารณรัฐฝรั่งเศสมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและไม่มีทางยุติการพัฒนาได้ดังจะกล่าวต่อไปนี้

3.4.1 การจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรม

ภายหลังศาลมีคำพิพากษา ในความผิดประเภทที่ต้องจดบันทึกข้อมูลในทะเบียนประวัติ จำศาลก็จะบันทึกข้อมูลในบัตรข้อมูล ซึ่งบัตรดังกล่าวมีประโยชน์อย่างยิ่งโดยจะเป็นส่วนสำคัญที่รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้กระทำผิด การลงบัตรข้อมูลมีความละเอียดแตกต่างกัน ซึ่งข้อมูลดังกล่าวอาจเปิดเผยแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องด้วยแต่จะเป็นข้อมูลระดับไหนเป็นอีกปัญหาหนึ่งอยู่ที่ว่า ข้อมูลต้องการความสมบูรณ์มากน้อยเพียงใด โดยบัตรข้อมูลที่จำศาลทำจะมีจำนวนเท่าคำพิพากษา ในคดีอาญา โดยในบัตรจะมีรายละเอียดดังนี้

ก. คำพิพากษาลงโทษอาญาสำหรับความผิดอุกฤษโทษ⁷⁵ (crimes) มัธยมโทษ⁷⁶ (Délits) และลหุโทษ⁷⁷ (contraventions) ขึ้น 5 ชั้นไป ตลอดทั้งคำพิพากษาทุกประเภทไม่ว่าจะมีการลงโทษหรือไม่ก็ตาม นอกจากนั้นยังบันทึกคำพิพากษาให้ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยสำหรับเด็กและผู้ใหญ่

⁷⁵ ความผิดอุกฤษโทษ ได้แก่ความผิดที่มีโทษ ประหารชีวิต, จำคุกตลอดชีวิต, กักขังตลอดชีวิต (เป็นโทษการเมือง, จำคุกโดยมีกำหนดเวลา, กักขังโดยมีกำหนดเวลา (เป็นโทษการเมือง), ขับออกนอกประเทศ (เป็นโทษการเมือง).

⁷⁶ ความผิดมัธยมโทษ ได้แก่ความผิดที่มีโทษ จำคุกเกินกว่า 2 เดือน จนถึง 5 ปี, ปรับไม่เกินกว่า 25,000 ฟรังก์.

⁷⁷ ความผิดลหุโทษชั้นที่ 5 คือความผิดที่มีโทษปรับ 400 – 10,000 ฟรังก์ จำคุกตั้งแต่ 10 วันถึง 1 เดือน.

ข. จากคำพิพากษาในคดีอาญา ยับันท์ก็คำชี้ขาดทางวินัย หรือข้อชี้ขาดในคดีปกครอง รวมทั้งคำชี้ขาดบางอย่างในเรื่องความสามารถ หรือไร้ความสามารถ เช่น คำพิพากษาเกี่ยวกับคดีล้มละลาย คำสั่งถอดถอนอำนาจปกครองบุตร ห้ามหรือควบคุมกิจกรรมบุคคลนั้น คำพิพากษาศาลต่างประเทศที่แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด

ค. ข้อมูลเกี่ยวกับการออกหมายจับ รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับคำพิพากษาแต่ผู้นั้นหลบหนีการลงโทษ รวมทั้งหลบหนีราชการทหาร ซึ่งข้อมูลทั้ง 3 มีผลต่อการดำเนินคดีโดยเป็นจตุรวมข้อมูลที่สำคัญ โดยเฉพาะความประพฤติทำให้ได้ประโยชน์จากบันทึกประโยชน์ในการเพิ่มโทษกรณีทำผิดซ้ำ ตัดสิทธิทางการเมือง หรือตัดสิทธิทางแพ่ง

ง. ข้อมูลเกี่ยวกับวันต้องโทษ การลดโทษ การปล่อยชั่วคราวระหว่างพิจารณารื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ การชำระค่าปรับ กำหนดวันพ้นโทษ ตลอดจนข้อมูลเกี่ยวกับการลบล้างความผิด หรือโทษให้แก่ผู้กระทำผิดมีอยู่ 3 ประเภท คือ

1. การล้างมลทิน ในสาธารณรัฐฝรั่งเศสการล้างมลทินมีผลทำให้ผู้กระทำผิดได้สิทธิที่เสียไป อันเนื่องจากการกระทำผิดหรือการลงโทษ เช่น สิทธิในการใช้อำนาจปกครองสิทธิในการเป็นพยานในศาล สิทธิในการเลือกตั้ง เป็นต้น หรือในกรณีที่ถูกคืนมา จะฟ้องหย่าก็จะนำเหตุที่ผู้กระทำผิดถูกล้างมลทินแล้วมาฟ้องหย่าไม่ได้ แต่ถึงอย่างไรก็ตามการล้างมลทินก็ไม่กระทบถึงการกระทำใดที่ได้กระทำไปก่อนแล้ว เช่น การพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ การถูกถอดเครื่องราชอิสริยาภรณ์ หรือการหย่าก็จะยังคงมีผลตามเดิม โดยที่การล้างมลทินจะมีผลต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตเท่านั้น นอกจากนั้นการล้างมลทินยังทำให้ได้รับการระบุงการล้างมลทินลงในทะเบียนประวัติอาชญากร ซึ่งจะเป็นผลดีต่อผู้กระทำผิดกล่าวคือ ถ้าหากไม่กระทำผิดใหม่ขึ้นอีกจะถือว่าเป็นผู้กระทำครั้งแรกไม่ใช่ผู้กระทำผิดอีก (recidive) และย่อมได้รับประโยชน์ในการที่ศาลจะใช้วิธีการรอลงโทษหรือรอกำหนดโทษ อีกทั้งยังสามารถร้องขอให้มีการล้างมลทินได้⁷⁸

2. การนิรโทษกรรม ในสาธารณรัฐฝรั่งเศสการนิรโทษกรรม มีผลเป็นการลบล้างผลของคำพิพากษาลงโทษทั้งหมด แต่ไม่อาจเรียกร้องขอคืนเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาลไปแล้ว ก่อนการประกาศใช้กฎหมายนิรโทษกรรม นอกจากนั้น การนิรโทษกรรมมีผลทำให้ผู้กระทำผิดถูกลบประวัติการกระทำผิดดังกล่าวออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรทำให้ไม่สามารถยื่นฟ้องผู้กระทำผิดในความผิด ดังกล่าวได้อีก เพราะศาลถือว่าไม่เคยมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น (nonlive

⁷⁸ จาก การล้างคำพิพากษาลงโทษจำคุก (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท) (น. 136), โดย วาสนา รอดเอี่ยม, 2524, กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

a statuer) นิรโทษกรรมจึงเป็นเหตุผลที่ศาลอ้างถึงเพื่อมีคำสั่งไม่ประทับฟ้อง (non recevoir) ถ้าได้ยื่นฟ้องต่อศาลแล้วก็ให้ศาลสั่งยกฟ้อง⁷⁹

3. การอภัยโทษ ในสาธารณรัฐฝรั่งเศสการอภัยโทษมีผลเพียงการละเว้นไม่บังคับโทษตามคำพิพากษาแต่ไม่มีผลเป็นการลบล้างคำพิพากษา ดังนั้น คำพิพากษาให้ลงโทษและผลของคำพิพากษายังคงมีอยู่ กล่าวคือ คำพิพากษายังคงปรากฏอยู่ในทะเบียนประวัติอาชญากรแสดงว่าเป็นผู้เคยต้องโทษมาแล้ว⁸⁰ ดังนั้น ถ้าผู้กระทำความผิดไปกระทำความผิดขึ้นใหม่ ศาลก็สามารถเพิ่มโทษแก่ผู้กระทำความผิดดังกล่าว ฐานเป็นผู้กระทำความผิดไม่เจ็ดหลายได้ หรือศาลจะลงโทษผู้กระทำความผิดโดยไม่รู้ว่าการกำหนดโทษ หรือไม่รอการลงโทษ ก็ได้

อนึ่งบัตรข้อมูลที่ศาลทำขึ้นนี้นอกจากจะเก็บไว้ที่ศูนย์ข้อมูลแล้วยังมีการส่งให้ผู้เกี่ยวข้องด้วยกล่าวคือ คำพิพากษาโทษ ในกรณีหลบหนีการคัดเลือกเข้ารับราชการทหารจะมีการส่งไปยังกระทรวงกลาโหม ส่วนคำพิพากษาคัดสิทธิในการเลือกตั้งจะส่งไปยังหน่วยงานคัดสิทธิการเลือกตั้ง และในกรณีที่มีการแลกเปลี่ยนทะเบียนกับต่างประเทศก็จะส่งข้อมูลไปยังกระทรวงยุติธรรม

3.4.2 การเปิดเผยข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรม

โดยหลักแล้วการเปิดเผยข้อมูลจะทำมิได้ แต่อย่างไรก็ตามประโยชน์อย่างหนึ่งของการเก็บรวบรวมข้อมูลก็เพื่อนำข้อมูลมาเปิดเผยในบางกรณี ด้วยเหตุนี้ทะเบียนประวัติอาชญากรในสาธารณรัฐฝรั่งเศสจึงมีหลักการที่สำคัญ 2 ประการคือ

1) การป้องกันข้อมูล เพื่อป้องกันข้อมูลสูญหายไม่ว่าจะเกิดจากภัยอันตรายประเภทใด ข้อมูลจะมีอยู่ 2 ชุด ชุดหนึ่งเก็บที่ศูนย์ข้อมูลอีกชุดหนึ่งจะไม่เปิดเผยว่าเก็บไว้ ณ ที่ใด เพื่อเป็นข้อมูลสำรองในกรณีที่ข้อมูลชุดแรกชำรุด หรือถูกทำลาย

2) การรักษาความลับ เนื่องจากทะเบียนประวัติอาชญากรต้องรักษาเป็นความลับจึงมีข้อห้ามการล่วงรู้ข้อมูลไม่ว่าโดยวิธีใดรวมทั้งการเชื่อมต่อระบบคอมพิวเตอร์ด้วยยกเว้นการเปิดเผยตามกฎหมาย ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของสาธารณรัฐฝรั่งเศสได้กำหนดให้มีการแบ่งทะเบียนประวัติอาชญากรเป็น 3 ระดับดังนี้

⁷⁹ จาก “การนิรโทษกรรมในประเทศฝรั่งเศส,” โดย รังสิกร อุปพงษ์, 2534 (พฤษภาคม), *วารสารอัยการ*, 14(159), 33 – 37.

⁸⁰ From *Dictionnaire de Droit, Tome II, Deuxieme Edition* (p. 883), by Mme. S. Cormoit., 1966, Paris: Dalloz.

(1) ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 1 (BULLETIN NO.1) เป็นเอกสารที่มีความสมบูรณ์ที่สุดในบรรดาทะเบียนประวัติศาสตร์ทั้งหมด ทั้งนี้เพราะทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 1 จะบันทึกประวัติการกระทำ ความผิดของผู้กระทำผิด และคำพิพากษาลงโทษผู้กระทำผิดทั้งหมด ดังนั้น ข้อมูลในทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 1 นี้จะให้เฉพาะผู้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีอาญาในศาลเท่านั้น คือ พนักงานสอบสวน อัยการ และผู้พิพากษา ในกรณีที่ผู้กระทำผิดไม่มีประวัติการกระทำมาก่อน จะมีข้อความว่า “ไม่มีประวัติ” (nothing) ในทะเบียนประวัตินี้⁸¹

(2) ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 2 (BULLETIN NO.2) เป็นเอกสารที่มีความสมบูรณ์รองลงมา ทั้งนี้เพราะทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 2 จะหลีกเลี่ยงการบันทึกข้อมูลอันนำไปสู่การตอกย้ำถึงความผิดที่ผู้กระทำผิดเคยทำมาก่อนในบางอย่าง ดังนั้น ข้อมูลในทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 2 จะไม่ปรากฏข้อเท็จจริงต่อไปนี้ คือ คำพิพากษาให้ใช้การฝึกและอบรมสำหรับเด็ก คำพิพากษาคดีลหุโทษ การรอกการลงโทษที่พ้นเวลาการลงโทษมาแล้ว อำนวยปกครอง ผู้เยาว์ คำพิพากษาที่ถูกลบล้างไปแล้วอันเนื่องมาจากการล้างมลทินข้อมูลในทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 2 นี้จะส่งมอบให้เฉพาะเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวกับธุรการศาลหรือเจ้าหน้าที่ทางปกครองที่เป็นองค์กรมหาชน เช่น ส่งให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ในกรณีที่สมัครเข้ารับราชการ หรือขอเครื่องราชอิสริยาภรณ์ หรือการสอบสวนทางวินัย ในกรณีที่ไม่มีประวัติการกระทำผิดมาก่อน จะมีข้อความว่า “ไม่มีประวัติ” (nothing) ในทะเบียนประวัตินี้⁸²

(3) ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 3 (BULLETIN NO.3) เป็นเอกสารที่มีความสมบูรณ์น้อยที่สุด ทั้งนี้เพราะทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 3 จะไม่ปรากฏข้อมูลต่อไปนี้ คือ คำพิพากษาจำคุกสูงกว่า 2 ปี โดยไม่มีการรอกการลงอาญา เพื่อมิให้ข้อมูลดังกล่าวส่งผลร้ายแก่ผู้กระทำผิด เนื่องจากเอกสารดังกล่าวผู้กระทำผิดสามารถขอนำไปใช้สมัครงานได้⁸³

3.4.3 การลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรม

ข้อมูลต่าง ๆ โดยหลักแล้วจะไม่มีการลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติโดยเหตุนี้ ทะเบียนประวัติอาชญากรในสาธารณรัฐฝรั่งเศสจึงได้รับการยอมรับว่าเที่ยงตรง และเชื่อถือได้แต่อย่างไรก็ตามแนวคิดในการคำนึงถึงการกลับคืนสู่สังคมก็ได้รับการยอมรับในสาธารณรัฐฝรั่งเศสด้วย ซึ่งส่งผลให้แนวความคิดดังกล่าวปรากฏในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของสาธารณรัฐฝรั่งเศส โดยให้มีการลบข้อมูลในทะเบียนประวัติอาชญากรได้ในบางกรณี เช่น

⁸¹ The French Code Of Criminal Procedure Article 774.

⁸² The French Code Of Criminal Procedure Article 775.

⁸³ The French Code Of Criminal Procedure Article 777.

คำพิพากษาล่วงเลยมา 40 ปี นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาโดยบุคคลนั้นไม่ได้ไปกระทำผิดอาญาขึ้นใหม่ หรือผู้ซึ่งถูกศาลพิพากษาถึงแก่ความตาย หรือได้รับการนิรโทษกรรมหรือล้างมลทิน

3.4.4 บทลงโทษ

เนื่องจากทะเบียนประวัติอาชญากรเป็นเรื่องที่สำคัญ ดังนั้นการนำชื่อของบุคคลอื่นมาแอบอ้างว่าเป็นชื่อของตน เพื่อให้มีการบันทึกในทะเบียนประวัติอาชญากร จะถูกลงโทษจำคุก 6 เดือน ถึง 5 ปี และปรับตั้งแต่ 500 – 1,000 ฟรังก์⁸⁴ หรือในกรณีที่มีผู้นำชื่อ หรือยศที่ผิดมาใช้ เพื่อให้มีการค้นประวัติของบุคคลอื่นส่งมอบให้แก่ตนจะถูกลงโทษจำคุกตั้งแต่ 10 วัน ถึง 2 เดือน และปรับตั้งแต่ 400 – 2,000 ฟรังก์⁸⁵

⁸⁴ The French Code Of Criminal Procedure Article 780.

⁸⁵ The French Code Of Criminal Procedure Article 781.

บทที่ 4

วิเคราะห์มาตรการในการจัดระเบียบ ข้อมูลเพื่อการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม

ในบทนี้ผู้เขียนจะทำการศึกษาและวิเคราะห์มาตรการในด้านการจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากรรมของประเทศไทยและในต่างประเทศ ได้แก่ สหราชอาณาจักร ประเทศสหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส และสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี โดยจะทำการเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นความแตกต่างและวิเคราะห์หามาตรการที่เหมาะสมที่จะนำมาแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาบทบัญญัติแห่งกฎหมายตลอดจนรูปแบบในการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูล การเปิดเผยข้อมูลเท่าที่จำเป็นและเป็นประโยชน์ต่อการอำนวยความสะดวกและความยุติธรรม และในขณะเดียวกันการเปิดเผยนี้ก็ต้องไม่กระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องขังมากเกินไป ความจำเป็นและมากกว่าประโยชน์ที่จะเกิดแก่การอำนวยความสะดวกทางอาญา ตลอดจนการลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรม ให้มีรูปแบบที่ชัดเจนและสามารถนำมาใช้ประโยชน์ต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทั้งระบบได้อย่างบูรณาการในประเทศไทยต่อไป

4.1 ปัญหาการไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายใช้บังคับ

เนื่องจากในปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายโดยตรงที่จะนำมาใช้บังคับเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลผู้กระทำความผิด จะมีก็แต่เพียงระเบียบข้อบังคับภายในของบางแต่ละหน่วยงานเท่านั้น ทำให้ไม่สามารถจัดระบบข้อมูล เชื่อมโยงข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทั้งระบบได้อย่างบูรณาการ และไม่เอื้ออำนวยต่อการดำเนินการในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทั้งระบบ

4.1.1 มาตรการในการจัดระเบียบข้อมูลประวัติอาชญากรรมในกฎหมายต่างประเทศ

จากการศึกษาวิเคราะห์ในเรื่องมาตรการในการจัดระเบียบข้อมูลประวัติอาชญากรรมของต่างประเทศนั้นจะพบว่าในประเทศต่าง ๆ ได้มีการให้ความสำคัญกับกระบวนการในการจัดเก็บรวบรวม การนำข้อมูลมาใช้ประโยชน์ต่อการอำนวยความสะดวกทางอาญา ตลอดจนการลบหรือทำลายข้อมูลประวัติอาชญากรรมค่อนข้างมากและมีความเป็นระบบ สามารถนำข้อมูลที่มีอยู่มาใช้ประโยชน์ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทุกขั้นตอนได้อย่างบูรณาการ โดยมีการ

บัญญัติกฎหมายขึ้นใช้บังคับเพื่อควบคุมและบริหารจัดการข้อมูลอย่างเป็นระบบ กล่าวคือ มีบทบัญญัติที่กำหนดขอบเขตและวิธีการในการจัดเก็บ รวบรวมข้อมูล การเปิดเผยข้อมูล การลบข้อมูล ตลอดจนบทลงโทษสำหรับผู้กระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัตินั้นไว้ด้วย ตัวอย่างเช่น ในสาธารณรัฐฝรั่งเศสก็ได้มีการบัญญัติหลักเกณฑ์เกี่ยวกับเรื่องทะเบียนประวัติอาชญากร (Casier Judiciaire) ไว้ชัดเจนในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1945 โดยมีการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ รูปแบบของการจัดเก็บข้อมูล การเปิดเผยข้อมูล การลบข้อมูล ตลอดจนมีบทกำหนดโทษสำหรับผู้ทำการฝ่าฝืนบทบัญญัตินี้ดังกล่าวไว้อย่างชัดเจน

ส่วนในสหราชอาณาจักร ในปัจจุบัน ได้มีการบัญญัติกฎหมายขึ้นมาฉบับหนึ่ง คือ The Criminal law Act of 1967 ซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้นอย่างแท้จริงของการจัดทำและรวบรวมข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรแห่งชาติ (The National Collection of Criminal Records) อย่างเป็นระบบ

ในสหรัฐอเมริกาได้มีการปฏิบัติงานโดยสำนักงานพิสูจน์หลักฐานซึ่งขณะนั้นเป็นหน่วยงานในกรมราชทัณฑ์ แห่งรัฐนิวยอร์ก (New York) ได้จัดทำและรวบรวมข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรเป็นแห่งแรกโดยยังไม่มีกฎหมายรองรับอย่างเป็นทางการ โดยมีเพียงกฎหมายที่บัญญัติให้อำนาจในการจัดทำเพิ่มประวัติของผู้ต้องขังที่อยู่ในเรือนจำ ซึ่งยังคงเป็นปัญหาในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดทำและรวบรวมข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรอยู่พอสมควร จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1928 ได้มีการออกกฎหมายที่ใช้บังคับโดยตรงแก่ข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากร ซึ่งในปัจจุบันสภาองเกรสได้ผ่านกฎหมายที่มีชื่อว่า The Law Enforcement Assistance Act of 1965 ซึ่งกฎหมายดังกล่าวก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ โดยสรุปได้ว่าปัจจุบันสหรัฐอเมริกามีศูนย์ข้อมูลอาชญากรแห่งชาติ The National Crime Information Center (NCIC) ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานที่เรียกว่า The Identification Division ของสำนักงานสืบสวนสอบสวนกลาง (FBI)¹

ในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีก็เป็นประเทศหนึ่งที่มีความสำคัญแก่เรื่องข้อมูลผู้กระทำความผิดไว้อย่างมาก ดังจะเห็นได้จากการนำเรื่องนี้ไปบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา โดยมีการบัญญัติไว้อย่างละเอียด ตั้งแต่หลักการพื้นฐานของการจัดเก็บข้อมูล การใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ วัตถุประสงค์ของการป้องกัน การจัดเก็บ และการนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาในขั้นตอนต่าง ๆ การให้สิทธิในการเผยแพร่ข้อมูล การรักษาข้อมูล การลบข้อมูล ตลอดจนการคุ้มครองการถูกละเมิดข้อมูลดังกล่าวด้วย

¹ From *Criminal Records* (pp. 27-39), by Bill Heberton and Terry Thomas, 1993, Great Britain: Athenaeum Press Ltd.

จะเห็นได้ว่าประเทศต่าง ๆ ได้มีการพัฒนารูปแบบของการจัดระบบข้อมูลเพื่อการทะเบียนประวัติอาชญากรรมของผู้กระทำความผิดมาอย่างช้านาน โดยมีจุดเริ่มต้นมาจากการปฏิบัติงานภายในหน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการใช้ข้อมูลนั่นเอง พัฒนามาเป็นการออกกฎระเบียบ ข้อบังคับภายใน จนกระทั่งออกเป็นกฎหมายเฉพาะสำหรับการใช้บังคับแก่เรื่องการจัดระบบข้อมูลเพื่อการทะเบียนประวัติอาชญากรรมผู้กระทำความผิดอย่างเป็นรูปแบบที่มีความชัดเจน ประกอบกับการมีหน่วยงานผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยตรง อันจะทำให้การใช้ประโยชน์จากข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมที่ได้ทำการจัดเก็บรักษาไว้นั้นเกิดประโยชน์สูงสุดแก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาทุกชั้นตอนอย่างบูรณาการ มีระบบที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพสูง และในขณะเดียวกันก็ยังสามารถให้ความคุ้มครองสิทธิในข้อมูลแก่เจ้าของข้อมูลได้อีกด้วย เนื่องจากการจัดเก็บรักษาและนำข้อมูลออกมาใช้นั้นจะต้องอยู่ภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมายโดยผ่านทางหน่วยงานผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงเท่านั้น การหาประโยชน์จากข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมดังกล่าวนอกเหนือจากกระบวนการที่ถูกบัญญัติไว้ในกฎหมายเฉพาะแล้วไม่อาจกระทำได้โดยชอบ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีได้มีการบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการละเมิดข้อมูลดังกล่าวไว้ในประมวลกฎหมายอาญาเพื่อคุ้มครองข้อมูลดังกล่าวมิให้ผู้ใดถูกละเมิด

ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า การมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายควบคุมการจัดระเบียบข้อมูลในรูปแบบที่ชัดเจน ย่อมเป็นหลักประกันให้แก่เจ้าของข้อมูลได้ว่า ข้อมูลดังกล่าวจะถูกจัดเก็บรักษาไว้อย่างเป็นระบบและนอกจากการนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาซึ่งเป็นการจำเป็นเพื่อประโยชน์ต่อการรักษาความสงบเรียบร้อยของประเทศชาติแล้ว ก็จะไม่ถูกเปิดเผยหรือถูกนำมาใช้ประโยชน์ส่วนตนในทางเอกชนเป็นที่เสียหายแก่เจ้าของข้อมูลนั้นอย่างแน่นอน

4.1.2 มาตรการในการจัดระเบียบข้อมูลประวัติอาชญากรรมในประเทศไทย

ประเทศไทยยังไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายออกใช้บังคับอย่างเป็นระบบ โดยปล่อยให้เป็นที่หน้าที่ของหน่วยงานนั้น ๆ สร้างกฎระเบียบกติกากในการจัดเก็บ รวบรวม รักษาข้อมูล การเปิดเผยข้อมูล และการลบหรือทำลายข้อมูล ขึ้นบังคับใช้เฉพาะภายในหน่วยงานของตนเองเท่านั้น ซึ่งในประเทศไทยก็มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลผู้กระทำความผิดและผู้ต้องขังอยู่เพียง 4 หน่วยงานเท่านั้น บางหน่วยงานก็ไม่มีกฎ ระเบียบภายใน โดยอาศัยแต่เพียงวิธีการปฏิบัติและดุลพินิจของเจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบเท่านั้น ส่วนหน่วยงานที่มีระเบียบใช้บังคับเฉพาะภายในหน่วยงานก็เช่น

1) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อเป็นการรักษาสิทธิประโยชน์ของบุคคล และประโยชน์ในการปฏิบัติราชการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ จึงได้มีการออกระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี²

2) สำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกคุ้มครอง รักษาผลประโยชน์ของรัฐและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จึงได้มีการออกระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547

3) ศาลยุติธรรม ได้มีการออกระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม ว่าด้วยการปลดทำลายสำนวนความและเอกสาร พ.ศ. 2552³ ซึ่งระเบียบนี้กำหนดไว้เฉพาะเรื่องการปลดทำลายสำนวนคดีแพ่งและคดีอาญา และการดำเนินการปลดทำลายเท่านั้น

ส่วนสำนักงานคุมประพฤติ และกรมราชทัณฑ์นั้น ไม่พบว่ามีการออกกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือหนังสือเวียน เกี่ยวกับเรื่องนี้ขึ้นใช้บังคับภายในหน่วยงานแต่อย่างใด

จากการที่ประเทศไทยยังไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่กำหนดเรื่องการจัดระเบียบข้อมูลประวัติอาชญากรรมไว้ ดังนั้น การดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาแต่ละขั้นตอน โดยเฉพาะในส่วนการทำหน้าที่ขององค์กรที่รับผิดชอบและมีการดำเนินการจัดเก็บข้อมูลผู้กระทำความผิดไว้ ย่อมกระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลจากการถูกนำข้อมูลส่วนตัวในเรื่องต่าง ๆ ไปจัดเก็บ รวบรวม และอาจมีการเผยแพร่ไปยังบุคคลอื่น ๆ ได้โดยที่ไม่มีกฎหมายใดกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข ตลอดจนบทลงโทษไว้ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่ากรณีดังกล่าวเป็นเรื่องที่มีได้ให้ความคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและไม่เป็นไปตามหลักสากลต่าง ๆ ที่ใช้อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน เช่น หลักสากลเพื่อการคุ้มครองบุคคลทุกคนที่ถูกคุมขังหรือจำคุก (Body of Principles for the Protection Of All Persons under Any Form of Detention or Imprisonment) ข้อ 1 ที่ระบุว่า “บุคคลทุกคนที่ถูกคุมขังหรือจำคุกพึงได้รับการปฏิบัติในฐานะมนุษย์และอย่างเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลนั้น” และอนุสัญญาแห่งยุโรปว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน (Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l’Homme et des Libertés Fondamentales) ในข้อ 8 ที่ระบุว่า “บุคคลทุกคนมีสิทธิได้รับการเคารพในชีวิตส่วนตัว และครอบครัว ที่อยู่อาศัยและการสื่อสาร การแทรกแซงการใช้สิทธิในชีวิตส่วนตัวของบุคคลโดย

² อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547 ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติจึงได้วางระเบียบไว้, ประกาศ ณ วันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2554, ให้มีผลใช้บังคับทันที.

³ อาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. 2543 มาตรา 17(1) คณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม (ก.บ.ศ.) จึงได้ออกระเบียบนี้ไว้, ประกาศ ณ วันที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2552, ให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศเป็นต้นไป.

องค์การของรัฐจะกระทำได้อีกก็เฉพาะแต่เมื่อมีกฎหมายบัญญัติให้กระทำได้ และการแทรกแซงดังกล่าวเป็นมาตรการที่จำเป็นในสังคมประชาธิปไตยต่อความปลอดภัยแห่งชาติ ความมั่นคงของรัฐ ประโยชน์ทางเศรษฐกิจของประเทศ การรักษาความสงบเรียบร้อยและการป้องกันการกระทำ ความผิดทางอาญาการคุ้มครองสุขภาพหรือจิตใจ หรือการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น” แม้กระทั่งในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เองก็ตาม ซึ่งได้บัญญัติไว้ใน มาตรา 35 ว่า “สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง ตลอดจนความเป็นอยู่ส่วนตัวย่อม ได้รับความคุ้มครอง การกล่าวหรือไขข่าวแพร่หลายซึ่งข้อความหรือภาพไม่ว่าด้วยวิธีใดไปยัง สาธารณชน อันเป็นการละเมิดหรือกระทบถึงสิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียงหรือ ความเป็นอยู่ส่วนตัวจะกระทำมิได้ เว้นแต่กรณีที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะบุคคลย่อมมีสิทธิได้รับ ความคุ้มครองจากการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตน ทั้งนี้ ตามที่ กฎหมายบัญญัติ” ซึ่งให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลทุกคน รวมถึงผู้กระทำความผิด ผู้ต้องหา จำเลย และผู้ต้องขังด้วย หากจะกระทำกรณอันเป็นการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล รัฐธรรมนูญก็ได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่าต้องมีการบัญญัติกฎหมายขึ้นมารองรับ ซึ่งหลักเกณฑ์ ข้อนี้อย่างนี้ได้รับการยืนยันไว้ในมาตรา 29 วรรค 1 แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้น แต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รับธรรมนูญนี้กำหนดไว้ และเท่าที่ จำเป็น...” อีกด้วย

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้เขียนได้ทำการสอบถามความคิดเห็นจากบุคลากรของแต่ละ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมคุมประพฤติ ศาลยุติธรรมและ สำนักงานอัยการ ซึ่งทุกหน่วยงานเห็นตรงกันว่าสมควรจะมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายรองรับอย่าง เป็นรูปแบบ เพราะการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้มานั้นสมควรจะต้องได้รับการตรวจสอบ และผ่าน กระบวนการกลั่นกรองอย่างมีประสิทธิภาพจนเชื่อได้ว่าข้อมูลที่ได้รับมานั้นถูกต้องแท้จริงและเป็น ข้อมูลปัจจุบัน อีกทั้งเพื่อป้องกันการรั่วไหลของข้อมูลซึ่งอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อ กระบวนการยุติธรรมทางอาญาและตัวเจ้าของข้อมูลได้ อย่างไรก็ตาม การบริหารงานในกระบวนการ ยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทยยังมีปัญหาในเรื่องการขาดความร่วมมือระหว่างหน่วยงานทาง กระบวนการยุติธรรมทางอาญาด้วยกันเองและขาดมาตรการทางกฎหมายที่จะนำมาใช้บังคับอย่าง ชัดเจน ทำให้แต่ละหน่วยงานมีความคิดเห็นไปคนละทิศทางและไม่สามารถบริหารจัดการไปใน ทิศทางเดียวกันได้และย่อมเกิดผลเสียต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่ไม่สามารถบริหารจัดการ ได้อย่างบูรณาการ

ผู้เขียนมีความเห็นว่า การที่จะพัฒนากระบวนการในการจัดระเบียบข้อมูลประวัติอาชญากรรมควรเริ่มต้นเสียจากการร่วมมือกัน ในหลาย ๆ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยผลักดันให้มีการออกกฎหมายขึ้นใช้บังคับร่วมกัน เพื่อให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ ขอบเขตการใช้อำนาจหน้าที่ การรวบรวมข้อมูลของผู้กระทำความผิดตั้งแต่ต้นกระบวนการ กล่าวคือ การเป็นผู้ต้องหาจนกระทั่งถึงกระบวนการบังคับโทษและพ้นโทษไปแล้ว ซึ่งควรได้รับการรับรองและคุ้มครองไว้โดยกฎหมาย มิใช่มีแต่เพียงระเบียบ ข้อบังคับภายในหน่วยงานเท่านั้น ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า หากมีการบัญญัติกฎหมายขึ้นมารองรับเช่นนี้แล้ว ย่อมจะเป็นจุดเริ่มต้นของการบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในส่วนของ การจัดเก็บและรวบรวมข้อมูลผู้กระทำความผิด ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นระบบอย่างบูรณาการ

4.2 ปัญหาเกี่ยวกับองค์กรหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบ

เนื่องจากประเทศไทยยังไม่มี การจัดตั้งหน่วยงานเฉพาะเพื่อทำหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดเก็บ รวบรวม และรักษาข้อมูลประวัติอาชญากรรมอย่างเป็นระบบ จะมีก็แต่เพียงการจัดเก็บข้อมูลของผู้กระทำความผิดที่แต่ละหน่วยงาน ได้ทำการบันทึกไว้ตามหน้าที่รับผิดชอบของตน เฉพาะส่วน ซึ่งได้มาในระหว่างขั้นตอนหรือกระบวนการทางกฎหมายที่ตนมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบเท่านั้น และมีไว้เฉพาะเพื่อนำมาใช้เป็นประโยชน์สำหรับภายในหน่วยงานตนเท่านั้น และการจัดเก็บข้อมูลในลักษณะเช่นนี้ ประเทศไทยยังมีความแตกต่างกับนานาอารยประเทศ ประเทศอยู่ค่อนข้างมาก ดังที่ผู้เขียนจะได้กล่าวต่อไปนี้

4.2.1 หน่วยงานที่ทำหน้าที่จัดเก็บ รวบรวม และรักษาข้อมูลประวัติอาชญากรรมในต่างประเทศ

จากการศึกษาถึงหน่วยงานผู้มีอำนาจรับผิดชอบเกี่ยวกับการทำหน้าที่จัดเก็บ รวบรวม และรักษาข้อมูลผู้ต้องขังในต่างประเทศ พบว่าในแต่ละประเทศล้วนแต่จะมีหน่วยงานเฉพาะที่มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบเกี่ยวกับการทำหน้าที่จัดเก็บ รวบรวม และรักษาข้อมูลผู้กระทำความผิดโดยตรง เช่น ในสาธารณรัฐฝรั่งเศสจะมีการจัดทำข้อมูลด้วยระบบคอมพิวเตอร์ โดยข้อมูลดังกล่าวมีการจัดรวมไว้ในที่เดียวกัน โดยมีการจัดตั้งเป็น “ศูนย์ทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีแห่งชาติ” ซึ่งทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางทะเบียนประวัติของสาธารณรัฐฝรั่งเศส โดยมีผู้พิพากษาประจำกระทรวง เป็นผู้อำนวยการศูนย์ทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีแห่งชาตินี้

ในปัจจุบันศูนย์ทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีแห่งชาติของสาธารณรัฐฝรั่งเศสยังได้รับความไว้วางใจและใช้เป็นศูนย์ข้อมูลประวัติอาชญากรรมเกี่ยวกับคดียุโรปแห่งชาติอีกด้วย ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าศูนย์ทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีแห่งชาติของสาธารณรัฐฝรั่งเศสนี้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจน

เป็นที่ยอมรับในเรื่องระบบการจัดเก็บ รวบรวมและรักษาข้อมูลประวัติอาชญากรที่มีประสิทธิภาพสูงจนเป็นที่น่าเชื่อถือไว้วางใจได้ และได้รับการยอมรับตลอดไปยังประเทศใกล้เคียงในภาคพื้นเดียวกันด้วย

การจัดระบบการทะเบียนประวัติอาชญากรในสหราชอาณาจักรนั้น แบ่งออกเป็นประเทศอังกฤษจะอยู่ในความรับผิดชอบของ The National Identification Bureau (NIB) ซึ่งข้อมูลจะถูกจัดเก็บไว้ในระบบ The National Collection of Criminal Records ส่วนในสก๊อตแลนด์ (Scotland) และไอร์แลนด์เหนือ (Northern Ireland) จะมีสำนักงานทะเบียนประวัติอาชญากรของตนเองแยกต่างหาก ซึ่งแม้ว่าจะยังมิได้มีการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างกันเท่ากับในสาธารณรัฐฝรั่งเศสที่มีการจัดเก็บ รวบรวมข้อมูลและเชื่อมโยงข้อมูลกันระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาตลอดไปยังประเทศใกล้เคียงในภาคพื้นเดียวกันด้วยนั้น แต่ก็เห็นได้ว่าในแต่ละประเทศในสหราชอาณาจักรก็ยังคงมีหน่วยงานเฉพาะสำหรับดูแล จัดเก็บ รักษาข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรไว้โดยเฉพาะเพื่อใช้ประโยชน์ในระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในประเทศของตนได้อย่างบูรณาการ

ส่วนในประเทศสหรัฐอเมริกา นั้น ในอดีตได้มีศูนย์เก็บรวบรวมข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรโดยเฉพาะของแต่ละรัฐ จนกระทั่งมีการออกกฎหมาย The Law Enforcement Assistance Act of 1965 ซึ่งกฎหมายดังกล่าวออกมาเพื่อแก้ไขความสามารถของกฎหมายท้องถิ่นในการบังคับใช้กฎหมายที่ออกโดยรัฐบาลกลางส่งผลให้เกิดความร่วมมือระหว่างมลรัฐต่อรัฐบาลกลาง ทำให้เกิดข้อเสนอให้มีการจัดตั้งสำนักงานกลางที่ใช้ระบบคอมพิวเตอร์ในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติอาชญากรและเรื่องราวความเป็นไปขององค์กรอาชญากรรมทั้งหมด ทำให้สำนักงานสืบสวนสอบสวนกลาง The Federal Bureau of Investigation (FBI) เสนอรูปแบบศูนย์ข้อมูลอาชญากรรมแห่งชาติ The National Crime Information Center (NCIC) ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานที่เรียกว่า The Identification Division ซึ่งอยู่สังกัดของสำนักงานสืบสวนสอบสวนกลาง (FBI)

4.2.2 หน่วยงานที่ทำหน้าที่จัดเก็บ รวบรวม และรักษาข้อมูลข้อมูลประวัติอาชญากรรมในประเทศไทย

ดังที่ผู้เขียนได้เกริ่นไว้ในเบื้องต้นแล้วว่าประเทศไทยยังมิมีการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ จะมีก็แต่เพียงการจัดเก็บข้อมูลของแต่ละหน่วยงานซึ่งสามารถนำมาใช้เป็นประโยชน์ได้เฉพาะในหน่วยงานนั้น ๆ เท่านั้น โดยจะมีหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่ทำหน้าที่และรับผิดชอบจัดเก็บ รวบรวมข้อมูลอยู่ 4 หน่วยงานหลัก ๆ ด้วยกัน ซึ่งได้แก่

4.2.2.1 กองทะเบียนประวัติอาชญากร (Criminal Records Division) เป็นหน่วยงานหนึ่งของสำนักงานพิสูจน์หลักฐานตำรวจ ขึ้นตรงต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับการให้ความสนับสนุนข้อมูล เก็บ รวบรวม บันทึกเรื่องราวรายละเอียดต่าง ๆ ของผู้กระทำความผิด รวมทั้งตรวจสอบบุคคลและสิ่งของที่เกี่ยวข้องในคดีอาญาเพื่อการสืบสวนสอบสวนและป้องกันปราบปรามอาชญากรรม

4.2.2.2 ศูนย์ทะเบียนประวัติผู้กระทำความผิด โดยอยู่ในความรับผิดชอบของกองวิชาการและแผนงาน กรมคุมประพฤติ มีบทบาทหน้าที่หลักในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา คือ ดำเนินการสืบเสาะและพินิจ ควบคุมและสอดส่อง แก้ไขฟื้นฟูและสงเคราะห์ผู้กระทำความผิดในชั้นก่อนฟ้อง ชั้นพิจารณาคดีของศาล และภายหลังที่ศาลมีคำพิพากษาตามที่กฎหมายกำหนด นอกจากนี้ยังมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการพัฒนาระบบ รูปแบบ และวิธีการในการที่จะปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดในชุมชน ตลอดจนเสริมสร้าง สนับสนุน และประสานงานระหว่างชุมชนและภาคประชาสังคมเข้ามามีส่วนร่วมและเข้าร่วมเป็นเครือข่ายในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด ด้วยวัตถุประสงค์ดังกล่าวจึงจำเป็นต้องมีการจัดเก็บ และรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิด โดยการจัดเก็บข้อมูลเบื้องต้นของจำเลย ผู้ถูกคุมประพฤติ เกี่ยวกับประวัติเบื้องต้น ประวัติการกระทำความผิดของบุคคล

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าในทางปฏิบัติกรมคุมประพฤติจะได้มีการขอความร่วมมือและประสานงานติดต่อเชื่อมโยงข้อมูลกับกองทะเบียนประวัติอาชญากรของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แต่การทำงานในส่วนนี้มิได้มีการเชื่อมโยงข้อมูลกันระหว่างหน่วยงานหรือองค์กรแต่ละองค์กรอย่างเป็นระบบ หรือการประสานงานที่มีรูปแบบที่ชัดเจนแต่อย่างใด

4.2.2.3 ศาลยุติธรรม การจัดเก็บ รวบรวมข้อมูลผู้กระทำความผิดของศาลยุติธรรมจะเป็นไปในรูปแบบของสารบบทะเบียนคดี โดยแบ่งออกเป็นสารบบความ (หมายถึงคดีที่อยู่ในชั้นพิจารณาของศาล) กับสารบบคำพิพากษา (หมายถึงคดีที่ศาลได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดตัดสินคดี หรือจำหน่ายคดีแล้ว) โดยการจัดเก็บ รวบรวมข้อมูลผู้กระทำความผิดของศาลยุติธรรมของไทยจะมีได้มีการเชื่อมโยงประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ เช่น กองทะเบียนประวัติอาชญากรของสำนักงานตำรวจแห่งชาติแต่อย่างใด เว้นแต่ในกรณีที่จะส่งแนบเข้ามาโดยมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนความของคดีนั้น ๆ เท่านั้น

4.2.2.4 กรมราชทัณฑ์ ในส่วนของกรมราชทัณฑ์เองก็ได้มีการจัดเก็บ รวบรวมข้อมูลผู้ต้องขังไว้แยกต่างหากในลักษณะเช่นเดียวกับหน่วยงานอื่น ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งการจัดเก็บข้อมูลของกรมราชทัณฑ์เรียกว่าทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง

ผู้เขียนมีความเห็นว่า เนื่องจากการจัดเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดทางอาญา ดังนั้นข้อมูลส่วนใหญ่จึงเป็นข้อมูลในทำนองเดียวกัน รูปแบบการบันทึกข้อมูล การจัดเก็บข้อมูลจึงมีลักษณะคล้ายคลึงกันหรืออาจเป็นเรื่องเดียวกัน หากแต่ไม่มีการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบไว้ในที่เดียวกัน และหากหน่วยงานหรือองค์กรใดประสงค์จะใช้ข้อมูลของบุคคลใดก็จะต้องดำเนินการขอใช้ข้อมูลจากอีกหน่วยงานหนึ่งเป็นการเฉพาะราย หรืออาจเป็นกรณีของการจัดเก็บข้อมูลที่ซ้ำซ้อนกัน อันเป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณ บุคลากรผู้ปฏิบัติงาน โดยใช้เหตุ และยังทำให้การทำงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทยไม่เป็นระบบ และในขณะเดียวกันหากพิจารณาในแง่ของการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของเจ้าของข้อมูลซึ่งแม้จะได้ชื่อว่าเป็นผู้กระทำความผิด ผู้ต้องหา จำเลยหรือผู้ต้องขังก็ตาม บุคคลเหล่านี้ก็ยังคงถือว่าเป็นประชาชนพลเมืองไทยคนหนึ่งที่มีสิทธิเสรีภาพภายใต้การรับรองและคุ้มครองโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยเช่นเดียวกันพลเมืองไทยคนอื่น ๆ ในสังคม ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้เขียนจึงเห็นว่าการที่ประเทศไทยไม่มีระบบการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบทำให้เกิดความซ้ำซ้อน มีการนำไปใช้อย่างกระจัดกระจาย ไม่มีหน่วยงานผู้รับผิดชอบ อีกทั้งยังไม่มีกฎหมายควบคุมเรื่องดังกล่าว อาจเป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลเกินกว่าความจำเป็นที่จะต้องนำมาใช้เพื่อประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาอีกด้วย ซึ่งเมื่อได้พิจารณาถึงวัตถุประสงค์หรือเหตุผลในการแทรกแซงสิทธิความเป็นส่วนตัวของเจ้าของข้อมูลตามหลักการสากลแล้ว พบว่าการที่หน่วยงานของรัฐจะมีอำนาจทำการจัดเก็บ รวบรวมข้อมูลส่วนตัวของผู้กระทำความผิดอาญาไว้นั้น ก็ด้วยความมุ่งหมายเพื่อประโยชน์แก่สาธารณชนส่วนรวม และเพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม นั่นเอง แต่การจัดเก็บข้อมูลที่กระทำอยู่ในปัจจุบันเป็นการจัดเก็บอย่างไม่เป็นระบบ และกระจัดกระจายอยู่ตามหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งเป็นการฟุ่มเฟือย มิได้คำนึงถึงความมุ่งหมายเพื่อประโยชน์แก่สาธารณชนส่วนรวมอย่างเพียงพอ หากแต่เพียงคำนึงถึงประโยชน์จากการทำงานเฉพาะภายในหน่วยงานนั้น ๆ เท่านั้น

จากที่ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์หามุมผู้เขียนเห็นว่าการดำเนินคดีอาญาแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งนั้น ควรจะต้องบูรณาการให้ทั้งกระบวนการมีความเชื่อมโยงสอดคล้องกันทั้งระบบ ตั้งแต่เริ่มตั้งต้นคดีจนกระทั่งสิ้นสุดกระบวนการบังคับโทษ มิใช่แบ่งแยกการทำงานกันออกเป็นส่วน ๆ เช่นนี้ ซึ่งในเรื่องการจัดเก็บ รวบรวมข้อมูลผู้กระทำความผิดนี้จะเห็นได้ชัดเจนว่าเป็นการทำงานในรูปแบบที่ซ้ำซ้อนกัน ไม่เป็นหนึ่งเดียวกัน อันจะส่งผลให้เกิดปัญหาด้านการจัดเก็บข้อมูล การรักษาข้อมูล การเปิดเผยข้อมูล และการลบข้อมูลของผู้กระทำความผิดตามมา ดังที่ผู้เขียนจะได้กล่าวในหัวข้อต่อไป

หากวิเคราะห์เปรียบกับการจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรของประเทศต่าง ๆ ตามที่ผู้เขียนได้ทำการศึกษามาทั้งหมดนี้จะเห็นได้ชัดเจนว่าทุกประเทศจะมีการรวบรวมข้อมูลไว้ในหน่วยงานเดียวและสามารถนำข้อมูลดังกล่าวที่จัดเก็บไว้มาใช้ประโยชน์ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาได้ทั้งระบบอย่างเป็นรูปแบบ ซึ่งมีความแตกต่างกับการจัดเก็บ รวบรวมข้อมูลของหน่วยงานในประเทศไทยที่มีลักษณะแยกเป็นเอกเทศเฉพาะของแต่ละหน่วยงาน โดยแต่ละหน่วยงานจะทำการจัดเก็บข้อมูลไว้สำหรับใช้ประโยชน์ภายในหน่วยงานของตนเองเท่านั้น ไม่มีการเชื่อมโยงและประสานงานกันทั้งที่ความจริงแล้วการดำเนินการกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทั้งระบบควรจะต้องสอดคล้องและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่ในประเทศไทยยังเป็นไปในรูปแบบการแบ่งแยกกันอย่างชัดเจน

อย่างไรก็ดี ในการศึกษาครั้งผู้เขียนได้ดำเนินการสอบถามความเห็นจากบุคลากรในหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมคุมประพฤติ ศาลยุติธรรม และสำนักงานอัยการ ทุกหน่วยงานมีความเห็นพ้องด้วยว่าสมควรมีการจัดตั้งหน่วยงานที่ทำหน้าที่เฉพาะในการรับผิดชอบจัดเก็บ รวบรวม รักษาข้อมูลผู้กระทำความผิดเพื่อใช้ประโยชน์ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทั้งระบบ เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบข้อมูล การค้นหาข้อมูล การเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติแม้ว่าจะเป็นหน่วยงานที่มีการจัดเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรมอยู่แล้วแต่ก็ยังพบอุปสรรคในการค้นหาข้อมูลเพราะข้อมูลต่าง ๆ ไม่สามารถเชื่อมโยงและจัดเก็บไว้ในที่เดียวกันได้ การนำมาใช้จึงเกิดความล่าช้าและไม่ครบถ้วน (พ.ต.ท. พิษณุ สิทธิทฤษฎ์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 13 สิงหาคม 2557.)

สำนักงานศาลยุติธรรมเองก็เห็นชอบด้วยหากจะมีการจัดตั้งศูนย์กลางในการจัดเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรมเป็นหน่วยงานกลางในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ และมีการเชื่อมโยงข้อมูลจากทุกหน่วยงานมาไว้ในที่แห่งเดียว เพราะจะทำให้ข้อมูลของบุคคลคนหนึ่งสามารถกระจายไปได้ทุกหน่วยงานโดยอาศัยฐานข้อมูลเดียวกันและตรงกัน หากมีหน่วยงานโดยตรงทำหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูลอย่างสมบูรณ์เสียตั้งแต่ต้นทางก็ย่อมจะทำให้หน่วยงานปลายทางในกระบวนการยุติธรรมทำงานได้สะดวก รวดเร็ว และเป็นธรรมมากยิ่งขึ้น (นางสาวทิมา ทองศรีจันทร์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 18 สิงหาคม 2557.)

ส่วนกรมคุมประพฤติมีความเห็นว่าการมีหน่วยงานที่ทำหน้าที่เฉพาะเป็นเรื่องที่จำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากในปัจจุบันนี้ยังไม่มีการจัดเก็บข้อมูลภายในหน่วยงานอย่างเป็นระบบ นอกจากนี้การขอความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลก็มีความยุ่งยาก ล่าช้าไม่ทันต่อกำหนดเวลาในการดำเนินคดีตามที่กฎหมายกำหนดที่กรมคุมประพฤติต้องปฏิบัติ เช่น

การเสนอข้อเท็จจริงต่อศาล การสืบเสาะ ไม่สามารถกระทำได้ภายในเวลาที่กำหนดและอาจได้รับข้อมูลที่ไม่ครบถ้วน (นางสาวบัวลา สลีสองสม, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 16 สิงหาคม 2557.)

กรมราชทัณฑ์เองโดยปกติก็มีการจัดเก็บข้อมูลอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นรูปถ่าย ประวัติทางสังคม ประวัติส่วนตัว ประวัติครอบครัว ประวัติการต้องโทษคดี และลายพิมพ์นิ้วมือ เป็นต้น แต่ก็ยังคงพบปัญหาเดียวกันนั่นก็คือการเชื่อมโยงหรือแลกเปลี่ยนข้อมูลไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งมีความล่าช้าและได้ข้อมูลไม่ครบเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินคดีและยังพบว่าบางกรณีผู้ต้องขังไม่ให้ความร่วมมือในการจัดเก็บข้อมูล โดยเฉพาะผู้ต้องขังต่างชาติจึงทำให้ไม่มีข้อมูลประวัติของบุคคลดังกล่าวอยู่เลยและปัญหาอีกประการหนึ่งที่พบในกรมราชทัณฑ์ก็คือการขาดแคลนงบประมาณและบุคลากรในการทำงานในด้านนี้ทำให้เกิดปัญหาในการบริหารจัดการข้อมูลซึ่งมีส่วนทำให้ไม่สามารถนำข้อมูลไปใช้ได้อย่างบูรณาการ (นายณัชพน เทพทิพย์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 13 สิงหาคม 2557.)

นอกจากนี้สำนักงานอัยการสูงสุดเองก็ได้เสนอความเห็นไว้ในทำนองเดียวกันว่าการจัดเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรมอย่างเป็นรูปแบบก็เป็นเรื่องที่มีความสำคัญและจำเป็น เพราะการที่จะร่างคำฟ้องเพื่อเสนอคดีต่อศาล พนักงานอัยการก็มีความจำเป็นที่จะต้องค้นหาข้อมูลประวัติการกระทำความผิดของผู้ต้องหาที่จะถูกฟ้องในคดีนั้น ๆ ว่าผู้นั้นเคยกระทำความผิด เคยต้องโทษหรือไม่ เพื่อประกอบการบรรยายคำฟ้องและคำขอเพิ่มโทษ ลดโทษให้ผู้นั้น เพราะโดยปกติพนักงานอัยการไม่สามารถตรวจสอบ ค้นหาข้อมูลที่อยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานอื่น ๆ ได้ และแม้จะได้ข้อมูลมาก็ยังไม่ครบถ้วนเพราะข้อมูลที่มีอยู่ก็ยังไม่สมบูรณ์ หรือบางหน่วยงานก็ไม่อนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลบางเรื่องแก่หน่วยงานอื่น ข้อมูลที่พนักงานอัยการจะนำมาประกอบในสำนวนจึงมีเพียงแต่ข้อมูลในชั้นเจ้าพนักงานตำรวจส่งขึ้นมาพร้อมสำนวนนั่นเอง ดังนี้ หากมีการจัดตั้งศูนย์ข้อมูลที่เป็นระบบ ก็ย่อมจะเกิดความสะดวกในการขอใช้ข้อมูลประกอบการดำเนินคดีได้ (นายสมนึก ทอแสงทอง, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 13 สิงหาคม 2557.)

หากประเทศไทยมีการจัดตั้งหน่วยงานที่ทำหน้าที่เฉพาะในการรับผิดชอบจัดเก็บรวบรวม รักษาข้อมูลผู้กระทำความผิดเพื่อใช้ประโยชน์ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทั้งระบบไว้เพียงแห่งเดียว โดยเป็นรูปแบบทำนองเดียวกับประเทศต่าง ๆ ดังกล่าวมาข้างต้น ก็ย่อมจะทำให้เกิดการดำเนินงานที่เป็นระบบ ไม่ซ้ำซ้อนกัน ไม่สิ้นเปลืองงบประมาณ และบุคลากร อีกทั้งยังเป็นการสร้างความร่วมมือกันระหว่างแต่ละองค์กรในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในการทำหน้าที่ได้อย่างบูรณาการและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นด้วย

4.3 วิเคราะห์มาตรการในการจัดเก็บข้อมูลเพื่อการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม

ด้วยสาเหตุที่ข้อมูลประวัติอาชญากรรมเป็นข้อมูลในเชิงลึกซึ่งบ่งบอกคุณสมบัติในแง่ลบของเจ้าของข้อมูลอันเกี่ยวกับประวัติ รูปแบบ วิธีการในการกระทำความผิดอาญาของผู้ซึ่งถือเป็นข้อมูลส่วนตัวที่ไม่ควรถูกเปิดเผยโดยไม่จำเป็น และเป็นสิทธิประการหนึ่ง (un droit de l'homme) ที่เจ้าของข้อมูลพึงได้รับการรับรองและคุ้มครอง ซึ่งในปฎิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Déclaration Universelle des Droits de l' Homme) กำหนดไว้ในข้อ 12⁴ และอนุสัญญาแห่งยุโรปว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน (Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales)⁵ ได้กำหนดไว้ในข้อ 8 โดยมีเจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ดังนี้ จึงเป็นที่มาที่ก่อให้เกิดหน้าที่และความรับผิดชอบของรัฐในอันที่จะปกป้องคุ้มครองข้อมูลดังกล่าวไว้อย่างเป็นระบบระเบียบ มิให้บุคคลใดก้าวล่วงละเมิดข้อมูลดังกล่าวได้โดยง่าย อีกทั้ง การที่รัฐจะมีอำนาจในการจัดเก็บข้อมูลของผู้ใดนั้นจะต้องมีเหตุผลอันเหมาะสมเพื่อประโยชน์สาธารณะ และเพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในสังคมเป็นเหตุผลหลักด้วย

ในต่างประเทศก็มีการกำหนดหลักเกณฑ์ รูปแบบของการจัดเก็บข้อมูลในการจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากรรมโดยมุ่งที่จะใช้ข้อมูลที่จัดเก็บไว้เพื่อประโยชน์ในการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในแต่ละขั้นตอน เช่น การสืบหาตัวคนร้าย การสอบสวน การพิจารณา การกำหนดโทษ การหามาตรการในการลงโทษที่เหมาะสมสำหรับผู้นั้น เป็นต้น ซึ่งในขณะเดียวกัน การนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้เพื่อประโยชน์แก่รัฐก็ยังคงคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพในการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลแก่เจ้าของข้อมูลให้ถูกกระทบกระเทือนแต่น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งแต่ละประเทศก็จะมีวิธีการที่แตกต่างกันออกไปในรายละเอียด ดังนี้

⁴ Déclaration Universelle des Droits de l'Homme du 10 décembre 1948, J.O.19 février 1949

Article 12 « Nul ne sera l'objet d'immixtions arbitraires dans sa vie privée, sa famille, son domicile ou sa correspondance, ni d'atteintes à son honneur et à sa réputation. Toute personne a droit à la protection de la loi contre de tels immixtions ou de tels atteintes. »

⁵ Signée le 4 novembre 1950 et entrée en vigueur le 3 septembre 1953. Convention Européenne de la Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales Article 8

4.3.1 มาตรการในการจัดเก็บข้อมูลเพื่อการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมในต่างประเทศ

การจัดเก็บข้อมูลในสาธารณรัฐฝรั่งเศสจะมีการแบ่งประเภทของทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติทั่วไป และการจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติพิเศษ ซึ่งข้อมูลแต่ละประเภทจะมีการดำเนินการรวบรวมข้อมูล ตลอดจนวิธีการอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับข้อมูลที่แตกต่างกันออกไป ในหัวข้อนี้ผู้เขียนจะขอกล่าวถึงเฉพาะเรื่องการจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติทั่วไป และการจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติพิเศษ ส่วนกระบวนการอื่น ๆ เช่น การเปิดเผยข้อมูล การลบข้อมูล เป็นต้น ผู้เขียนจะได้กล่าวในหัวข้อถัดไป

การจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติทั่วไปในสาธารณรัฐฝรั่งเศส ดังที่ได้กล่าวในข้างต้นแล้วว่าสาธารณรัฐฝรั่งเศสได้มีการจัดทำข้อมูลด้วยระบบคอมพิวเตอร์โดยข้อมูลดังกล่าวมีการจัดรวมไว้ที่เดียวกัน โดยมีการจัดตั้งเป็นศูนย์ทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีแห่งชาติ ซึ่งเป็นศูนย์กลางทะเบียนประวัติของสาธารณรัฐฝรั่งเศส โดยมีผู้พิพากษาประจำกระทรวงเป็นผู้อำนวยการ และมีเจ้าพนักงานศาลเป็นผู้ทำหน้าที่บันทึกข้อมูลของผู้กระทำความผิด ข้อมูลทะเบียนประวัติทั่วไปนี้สามารถเปิดเผยแก่บุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ในบางกรณี โดยจะแบ่งแยกการจัดเก็บข้อมูลออกเป็น 3 ระดับ เพื่อประโยชน์ในการประสานงานในด้านข้อมูลกับบุคคลหรือหน่วยงานอื่น ๆ นั้นเอง อันได้แก่

1) ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 1 (BULLETIN NO.1) เป็นเอกสารที่มีข้อมูลของผู้กระทำความผิดที่มีความสมบูรณ์มากที่สุด โดยจะมีการบันทึกประวัติการกระทำความผิด และคำพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดไว้ทั้งหมด แต่หากเป็นบุคคลที่ไม่เคยกระทำความผิดและไม่มีประวัติเกี่ยวกับการกระทำความผิดมาก่อน ในทะเบียนประวัติก็จะระบุไว้ว่า “ไม่มีประวัติ” (nothing) ปรากฏในทะเบียนประวัตินี้⁶

2) ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 2 (BULLETIN NO.2) เป็นเอกสารที่มีข้อมูลของผู้กระทำความผิดที่มีความสมบูรณ์น้อยลงมาจากทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 1 โดยจะไม่ปรากฏประวัติการกระทำความผิดครั้งก่อน ๆ ในความผิดบางฐาน ไม่ปรากฏคำพิพากษาที่ให้เข้ารับการฝึกอบรมแทนการลงโทษจำคุกหรือโทษกักขัง ไม่ปรากฏคำพิพากษาในคดีที่ผู้กระทำความผิดเป็นเด็ก ไม่ปรากฏคำพิพากษาคดีลหุโทษ ไม่ปรากฏคำพิพากษาที่รอกการกำหนดโทษหรือ

⁶ The French Code Of Criminal Proceudue Article 774.

รอกการลงโทษในคดีซึ่งพ้นระยะเวลาที่ให้อภัยไว้แล้ว ไม่ปรากฏคำพิพากษาที่ผู้กระทำความผิดได้รับการล้างมลทินไปแล้ว ในทะเบียนประวัติอาชญากรประเภทนี้

3) ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 3 (BULLETIN NO.3) เป็นเอกสารที่มีข้อมูลของผู้กระทำความผิดที่มีความสมบูรณ์น้อยที่สุด ซึ่งนอกจากจะไม่ปรากฏข้อมูลเช่นเดียวกับทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 2 แล้ว ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 3 นี้ยังไม่มีการบันทึกข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดและคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดที่มีโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไปโดยไม่มีการรอกการกำหนดโทษหรือรอกการลงโทษ

ส่วนการจัดเก็บข้อมูลผู้กระทำความผิดของสหราชอาณาจักรนั้น ทำการจัดเก็บและรวบรวมข้อมูลด้วยระบบ The National Criminal Intelligence Service (NCIS) โดยอยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานพิสูจน์หลักฐานแห่งชาติ The National Identification Bureau (NIB) ซึ่งเป็นการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรและการกระทำความผิดและประวัติการต้องโทษตามคำพิพากษาคดีอาญาทั้งหมด รวมตลอดจนถึงมีการบันทึกข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดไว้ด้วย เช่น รูปพรรณของผู้กระทำความผิด รายละเอียดของคำพิพากษาก่อน ๆ ของผู้กระทำความผิด ประวัติในการกระทำความผิดทั้งหมด รวมถึงพยานวัตถุที่ผู้กระทำความผิดใช้ในการกระทำความผิด ได้มาโดยการกระทำความผิด ทรัพย์สินของกลางของผู้เสียหายที่ผู้กระทำความผิดได้ไป เป็นต้น การบันทึกข้อมูลดังกล่าวมิได้มีแต่เฉพาะเรื่องราวเกี่ยวกับการกระทำความผิดแต่ยังรวมไปถึงการบันทึกข้อมูลของบุคคลที่หายตัวไป หรือบุคคลที่รัฐต้องการสืบหาตัว บุคคลที่ถูกพักใช้ใบอนุญาตต่าง ๆ ตลอดจนลายพิมพ์นิ้วมือของบุคคลเหล่านั้นด้วย

การจัดเก็บข้อมูลผู้กระทำความผิดของประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานสืบสวนสอบสวนกลาง (FBI) ซึ่งศูนย์ข้อมูลอาชญากรแห่งชาติ NCIC จะทำการรวบรวมข้อมูลลงคอมพิวเตอร์ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่ตำรวจต้องการตัว ทรัพย์สินที่ถูกโจรกรรม ทะเบียนประวัติอาชญากร หรือที่เรียกว่า “rap sheets” ตลอดจนรายชื่อของบุคคลที่ US Secret Service เห็นว่าเป็นอันตรายต่อชีวิตของประธานาธิบดี หรือบุคคลสำคัญของชาติ นอกจากนี้ยังเป็นศูนย์ดัชนีพิสูจน์หลักฐานระหว่างรัฐ (Triple 1) โดยศูนย์ข้อมูลอาชญากรแห่งชาติ NCIC เป็นศูนย์ที่รองรับการบังคับใช้กฎหมาย และกิจการต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา นอกจากนี้ยังมีแผนกพิสูจน์หลักฐานที่ทำหน้าที่รวบรวมลายพิมพ์นิ้วมือและประวัติอาชญากรเพื่อมาสนับสนุนข้อมูลของศูนย์ข้อมูลอาชญากรแห่งชาติ NCIC ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นอีกด้วย

ส่วนในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีมีการกล่าวถึงเรื่องการจัดเก็บข้อมูลไว้ในมาตรา 183 แห่งประมวลกฎหมายอาญาสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี โดยบัญญัติให้ทำการจัดเก็บข้อมูลด้วยระบบคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้งานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาได้ทั้งระบบ

โดยจะมีการจัดเก็บเป็นข้อมูลสำหรับผู้ต้องขังแต่ละคนทั้งในด้านการรักษาพยาบาล ข้อมูลสุขภาพ ภาพถ่าย บันทึกรูปภาพและเสียงของผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องขัง และข้อมูลทั่วไปในเรื่องอื่น ๆ ทั้งหมดเท่าที่มีไว้ด้วย

อันจะเห็นได้ว่าแต่ละประเทศมีรูปแบบการจัดเก็บข้อมูลในการจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากรรมไว้อย่างเป็นระบบที่ชัดเจน มีการแบ่งแยกประเภทข้อมูลในการจัดเก็บไว้เป็นส่วนอย่างเหมาะสมในหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบแต่เพียงหน่วยงานเดียวเพื่อนำไปใช้ประโยชน์แก่การดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทุกขั้นตอนอย่างเป็นระบบ

4.3.2 มาตรการในการจัดเก็บข้อมูลเพื่อการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมในประเทศไทย

ประเทศไทยเองก็ได้มีการจัดเก็บข้อมูลประวัติผู้กระทำความผิดไว้เช่นเดียวกัน แต่จะเป็นการจัดเก็บข้อมูลประวัติผู้กระทำความผิดในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาแต่ละขั้นตอนแยกต่างหากจากกันและใช้ชื่อเรียกที่แตกต่างกันออกไป มิได้รวบรวมข้อมูลไว้ในที่แห่งเดียวกันและไม่มีหน่วยงานใดมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงสำหรับการจัดเก็บและรวบรวมข้อมูลดังกล่าว หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งอาจมีการจัดเก็บข้อมูลไว้เพียงเพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานภายในหน่วยงานของตนเท่านั้น ดังจะกล่าวในรายละเอียดต่อไปนี้

4.3.2.1 การจัดเก็บข้อมูลของกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นการเก็บรวบรวมเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ที่ได้รับจากเจ้าหน้าที่พนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ โดยนำมาจัดเก็บเป็นบัตรสารบบหรือเก็บแบบแฟ้มและจัดเรียงตามรหัสหรือหมายเลขทะเบียน หรือจัดเรียงตามลำดับตัวอักษร แล้วแต่ตามหลักวิธีการต่าง ๆ ซึ่งข้อมูลต่าง ๆ ที่ทำการจัดเก็บได้แก่ เอกสารแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ เอกสารรายงานแผ่นประทุษกรรม รูปถ่ายผู้ต้องหา เอกสารหมายจับและคำหาญรูปพรรณผู้กระทำความผิด ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการสอบสวน โดยข้อมูลที่ทำการจัดเก็บเป็นหลักใหญ่นั้น ได้แก่ ลายพิมพ์นิ้วมือ ประวัติอาชญากร ภาพคนร้าย แผ่นประทุษกรรม ประกาศสืบจับ ผู้พันโทษ คนหายพลัดหลง ทรัพย์สินหาย

4.3.2.2 การจัดเก็บข้อมูลของศูนย์ทะเบียนประวัติผู้กระทำความผิด ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของกองวิชาการและแผนงาน กรมคุมประพฤติ มีวัตถุประสงค์ในการจัดเก็บสำนวนประวัติผู้กระทำความผิดที่ผ่านงานคุมประพฤติด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ โดยจะมีการจัดเก็บและรวบรวมประวัติและข้อมูลเบื้องต้นของผู้ถูกคุมประพฤติ รวมถึงข้อมูลที่ได้จากการสืบเสาะและพินิจ ควบคุม สอดส่อง แก้ไขฟื้นฟูผู้ถูกคุมประพฤติ โดยจะมีการบันทึกประวัติของผู้ถูกคุมประพฤติแต่ละรายลงในทะเบียนประวัติซึ่งมีรายละเอียดต่าง ๆ ได้แก่ รหัสสำนักงานคุมประพฤติ เลขทะเบียนและชื่อจริง ชื่อรอง ชื่อสกุลของผู้ถูกคุมประพฤติ ฐานความผิด ประเภทของคดีที่ถูกคุม

ประพจน์ ศาลที่พิจารณาคดีและมีคำพิพากษา คำพิพากษาของศาลตลอดจนเอกสารและรายละเอียดต่าง ๆ ในคดี ผลการคุมประพจน์ เป็นต้น

4.3.2.3 การจัดเก็บข้อมูลของศาลยุติธรรม มีการจัดทำสารบบของผู้กระทำความผิดไว้ โดยแบ่งออกเป็นคดีที่ศาลยังไม่ตัดสิน (ทะเบียนคดีดำ) และคดีที่ตัดสินแล้วหรือมีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดตัดสินคดี หรือมีคำสั่งจำหน่ายคดี (ทะเบียนคดีแดง) โดยจะบันทึกตามลำดับวันและเวลาที่ได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งเช่นนั้น

4.3.2.4 การจัดเก็บข้อมูลของกรมราชทัณฑ์ ได้มีการจัดทำทะเบียนประวัติรายตัวผู้ต้องขัง โดยเมื่อมีการรับตัวผู้ต้องขังเข้ามาในเรือนจำจะจัดให้มีการกรอกประวัติผู้ต้องขังนั้น พิมพ์ลายนิ้วมือ ถ่ายรูป ตรวจร่างกายผู้ต้องขังในเวลาแรกรับตัว ตลอดจนรวบรวมหมายศาลและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการถูกจำคุกไว้ นอกจากนี้ ในเวลาที่ผู้ต้องขังถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำซึ่งจะมีการแบ่งชั้นผู้ต้องขัง เจ้าพนักงานเรือนจำก็จะมีการบันทึกความประพฤติของผู้ต้องขังทั้งในส่วนดีและส่วนเลวไว้ในทะเบียนประวัติรายตัวนี้ด้วย หากต่อมาผู้ต้องขังถูกย้ายไปคุมขังที่เรือนจำอื่น ๆ ก็จะต้องส่งทะเบียนประวัติรายตัวนี้ไปพร้อมกับตัวผู้ต้องขังเพื่อเก็บรักษาไว้ที่เรือนจำที่ผู้ต้องขังถูกควบคุมตัวอยู่นั้นด้วย ส่วนกรณีที่ผู้ต้องขังพ้นโทษแล้ว เรือนจำที่ผู้ต้องขังถูกควบคุมตัวจะต้องปล่อยตัวผู้ต้องขังออกมาพร้อมทั้งส่งทะเบียนประวัติรายตัวผู้ต้องขังไปยังศูนย์พิมพ์ลายนิ้วมือ กรมราชทัณฑ์ ซึ่งอยู่ในที่ทำการเรือนจำกลางคลองเปรม กรุงเทพมหานครต่อไป

จะเห็นได้ว่ารูปแบบการจัดเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรมที่ทำอยู่ในประเทศไทย มีการทำงานที่แยกต่างหากจากกันเป็นเอกเทศโดยเฉพาะของหน่วยงานผู้รับผิดชอบในแต่ละขั้นตอนในการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เมื่อมีการส่งตัวผู้กระทำความผิดเพื่อดำเนินคดีในแต่ละขั้นตอน มิได้มีการจัดเก็บข้อมูลในรูปแบบของการสะสมและรวบรวม เพิ่มเติมข้อมูลของผู้กระทำความผิดไว้ด้วยกันในทีเดียว แต่จะเป็นไปในรูปแบบของการจัดเก็บข้อมูลใหม่ นับแต่ผู้กระทำความผิดเข้ามาสู่ขั้นตอนการปฏิบัติงานของแต่ละหน่วยงาน และลักษณะของข้อมูลก็จะเป็นการจัดเก็บรวบรวมไว้เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการดำเนินงานเฉพาะในหน่วยงานหรือขั้นตอนของตนเองเท่านั้น เช่น ในศาลยุติธรรมก็จะมีเพียงสำนวนคดีที่ผู้กระทำความผิดถูกฟ้อง การพิจารณาและคำพิพากษา ในชั้นคุมประพจน์ก็จะมีเพียงคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลที่ถูกส่งไป และข้อมูลส่วนใหญ่ก็จะได้จากการสืบเสาะพินิจและคุมประพจน์ที่เจ้าหน้าที่คุมประพจน์เก็บรวบรวมไว้เท่านั้น และในชั้นบังคับคดีเองก็เช่นกัน ก็จะมีเพียงคำพิพากษาและหมายจำคุกจำเลยเท่านั้นที่ถูกส่งไปยังเรือนจำที่จำเลยถูกควบคุมตัวไว้ ทั้งนี้ ในหมายจำคุกและคำพิพากษา ข้อมูลที่ถูกส่งไปยังเรือนจำไม่ปรากฏรายละเอียดของพฤติกรรมของจำเลยในการกระทำความผิด ประวัติการกระทำความผิดและสาระสำคัญที่จะต้องใช้ในการบังคับโทษให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการบังคับ

โทษจำคุกของแต่ละคน เช่น สังคม สภาพแวดล้อม พฤตินิสัย การศึกษาประวัติการกระทำความผิด
ครั้งอื่น ๆ เป็นต้น

จากการศึกษาวิเคราะห์ดังกล่าว ผู้เขียนมีความเห็นว่าประเทศไทยควรมีการปรับเปลี่ยน
รูปแบบในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดอาญาให้มีลักษณะเป็นหนึ่งเดียว
โดยมีจัดเก็บรวบรวมข้อมูลประวัติอาชญากรรมไว้ที่ศูนย์กลางจัดเก็บรวบรวมข้อมูลประวัติ
อาชญากรรมแห่งชาติเพียงแห่งเดียว และให้เป็นหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบเฉพาะเรื่องนี้
โดยตรงทั้งนี้อาจเริ่มดำเนินการจากการให้หน่วยงานต่าง ๆ ที่มีการจัดเก็บข้อมูลไว้ก่อนแล้วส่ง
ข้อมูลมายังศูนย์ข้อมูลที่ได้รับผิดชอบเพื่อทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลนั้น ๆ ก่อนที่จะทำ
การจัดเก็บเข้าสู่ระบบข้อมูล ในกรณีที่หน่วยงานตั้งแต่สองหน่วยงานขึ้นไปส่งข้อมูลที่ตนเองมีอยู่เรื่อง
เดียวกันมายังศูนย์ข้อมูลแต่ปรากฏว่าข้อมูลที่ส่งมานั้นมีความคลาดเคลื่อนไม่ตรงกัน ศูนย์ข้อมูล
จะต้องดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องก่อนทำการจัดเก็บลงระบบ ข้อมูลดังกล่าวจะเป็นข้อมูลที่
ถูกต้องและเชื่อถือได้ และสามารถนำมาใช้ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในทุกขั้นตอนอย่าง
บูรณาการ นอกจากนี้ภายหลังจากที่ได้ดำเนินการตรวจสอบข้อมูลให้ถูกต้องแท้จริงแล้วควรจะมีการ
แบ่งแยกลักษณะหรือประเภทของข้อมูลที่ทำการจัดเก็บไว้ด้วย กล่าวคือ ควรมีการแบ่งแยกการ
จัดเก็บข้อมูลออกเป็นประเภทที่มีความละเอียดมากและไม่ควรถูกเปิดเผยเนื่องจากอาจส่งผลกระทบต่อ
ต่อสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลนั้น กับการจัดเก็บข้อมูลประเภทข้อมูลทั่วไปที่อาจเปิดเผยได้และ
ไม่เป็นการกระทบต่อสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลมากเกินไป เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อ
ความสะดวกในการนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ อีกทั้งยังเป็นการให้ความคุ้มครองสิทธิเจ้าของข้อมูล
อย่างเป็นธรรมไปพร้อมกันด้วย ซึ่งเป็นไปในลักษณะรูปแบบเดียวกับการจัดเก็บข้อมูลใน
สาธารณรัฐฝรั่งเศสนั่นเอง

4.4 วิเคราะห์มาตรการในการนำข้อมูลในทะเบียนประวัติอาชญากรรมไปใช้ประโยชน์แก่ กระบวนการยุติธรรมทางอาญา

ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นว่าการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลของไทยยังไม่เป็นระบบและไม่มี
หน่วยงานที่รับผิดชอบในเรื่องนี้โดยตรง จึงส่งผลให้ข้อมูลที่มีอยู่กระจัดกระจาย ไม่เป็นระบบ และ
ไม่มีกฎหมายรองรับ ทำให้ขาดประสิทธิภาพในการจัดเก็บ รวบรวม ตลอดจนการนำข้อมูลดังกล่าว
ไปใช้หรือเปิดเผย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูล ทั้งนี้แม้เจ้าของข้อมูล
ดังกล่าวจะเป็นผู้กระทำความผิด ผู้ต้องหา จำเลย หรือผู้ต้องโทษในคดีอาญา บุคคลเหล่านี้ก็ยังคงอยู่
ภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับเดียวกัน มีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีสิทธิและเสรีภาพในอันที่จะได้รับความ
คุ้มครอง รับรอง สิทธิของตนเช่นเดียวกับประชาชนพลเมืองทั่ว ๆ ไปในสังคม ทั้งนี้ จากการศึกษา

กฎหมายต่างประเทศพบว่าในแต่ละประเทศจะมีมาตรการในการเปิดเผยข้อมูลที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้

4.4.1 มาตรการในการนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาในต่างประเทศ

ในสาธารณรัฐฝรั่งเศส จะมีมาตรการในการนำข้อมูลที่ทำกรจัดเก็บรวบรวมไว้อย่างเป็นทางการไปใช้ประโยชน์หรือส่งออกไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาอย่างมีประสิทธิภาพ มีความเป็นระบบ ระเบียบ และมีรูปแบบที่ชัดเจน โดยมีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง คือ ศูนย์ทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีแห่งชาติ และตามที่ได้กล่าวไปแล้วว่า กระบวนการจัดเก็บข้อมูลของศูนย์ทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีแห่งชาติในสาธารณรัฐฝรั่งเศสนั้นจะมีการแบ่งแยกประเภทข้อมูลเพื่อความสะดวกในการเปิดเผยหรือนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสมเท่าที่จำเป็นและคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้ด้วยในขณะเดียวกัน กล่าวคือ ข้อมูลที่มีความสำคัญหรืออาจมีผลกระทบในทางลบแก่เจ้าของข้อมูลโดยไม่จำเป็นจะถูกเก็บรักษาไว้เป็นความลับและได้รับการคุ้มครองป้องกันอย่างมีประสิทธิภาพ โดยหลักแล้วการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าว จะกระทำมิได้ แต่อย่างไรก็ตามวัตถุประสงค์สำคัญของการเก็บรวบรวมข้อมูลนี้ก็เพื่อนำข้อมูลมาใช้เป็นประโยชน์แก่การบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในขั้นตอนต่าง ๆ และนับเป็นสิ่งจำเป็นต่อการอำนวยความสะดวกยุติธรรมทางอาญา ด้วยเหตุนี้ ทะเบียนประวัติอาชญากรในสาธารณรัฐฝรั่งเศสจึงได้มีการแบ่งประเภทข้อมูลประวัติอาชญากรรมตามลำดับความสำคัญของข้อมูล ทั้งนี้ ก็เพื่อเป็นการคุ้มครองป้องกันและรักษาความลับของเจ้าของข้อมูลนั้นไว้ ในขณะเดียวกันด้วย โดยมีการแบ่งประเภทข้อมูลประวัติอาชญากรรมตามลำดับความสำคัญของข้อมูลไว้ ดังนี้

1) ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 1 (BULLETIN NO.1) เป็นเอกสารที่มีข้อมูลของผู้กระทำความผิดที่มีความสมบูรณ์มากที่สุด ข้อมูลประเภทนี้จะสามารถนำมาใช้เปิดเผยได้เฉพาะในชั้นพิจารณาตัดสินของศาลเท่านั้นเนื่องจากเป็นข้อมูลที่มีความละเอียดมากที่สุด

2) ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 2 (BULLETIN NO.2) เป็นเอกสารที่มีข้อมูลของผู้กระทำความผิดที่มีความสมบูรณ์น้อยลงมาจากทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 1 ซึ่งจะไม่ทำการบันทึกข้อมูลอันเกี่ยวกับการกระทำความผิดครั้งก่อน ๆ ที่ผู้กระทำความผิดเคยทำมา ข้อมูลประเภทนี้จะสามารถนำมาใช้เปิดเผยแก่เฉพาะพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลในด้านธุรการ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานทางปกครอง องค์กรมหาชน เพื่อประโยชน์ในด้านการคัดเลือกและ

พิจารณาคณสมบัติของผู้ที่สมัครเข้ารับราชการ หรือการสอบสวนทางวินัยข้าราชการ หรือใช้ประกอบการพิจารณาในเรื่องการขอเครื่องราชอิสริยาภรณ์ เป็นต้น⁷

3) ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 3 (BULLETIN NO.3) เป็นเอกสารที่มีข้อมูลของผู้กระทำความผิดที่มีความสมบูรณ์น้อยที่สุด โดยข้อมูลประเภทนี้จะสามารถนำมาใช้เปิดเผยแก่หน่วยงานทั่วไปได้ เช่น การพิจารณารับสมัครบุคคลเข้าทำงานในหน่วยงาน องค์กร หรือบริษัทเอกชน ได้เป็นการทั่วไป ทั้งนี้ เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของบุคคลผู้กระทำความผิดมิให้ได้รับผลร้ายจากการเก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวมากเกินไป

ส่วนมาตรการในการนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาในสหราชอาณาจักร ซึ่งหน่วยงานผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง ได้แก่ สำนักงานพิสูจน์หลักฐานแห่งชาติ (The National Identification Bureau - NIB) เป็นการจัดการโดยมีการนำระบบ The National Criminal Intelligence Service (NCIS) มาให้ข้อมูล ซึ่งมีกฎหมายบัญญัติให้ความคุ้มครองในเรื่องการเปิดเผยข้อมูลในทะเบียนประวัติผู้กระทำความผิดไว้โดยเฉพาะ คือ The Data Protection Act 1984 ออกมารับรองโดยกำหนดหลักเกณฑ์ห้ามมิให้มีการเปิดเผยข้อมูลใด ๆ ของผู้กระทำความผิด แต่ก็มีข้อยกเว้นที่จะสามารถนำมาเปิดเผยได้ กล่าวคือ ข้อมูลที่มีการบันทึกจัดเก็บไว้นั้นสามารถนำมาเปิดเผยแก่เจ้าพนักงานตำรวจได้ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม และสามารถนำมาเปิดเผยหรือใช้ประโยชน์ในชั้นพิจารณาคดีในศาลได้ เพื่อประโยชน์ในการพิจารณา พิพากษาอรรถคดี ตลอดจนการกำหนดบทลงโทษและวิธีการลงโทษ อย่างไรก็ตาม ยังพบว่าข้อมูลดังกล่าวไม่มีการแบ่งแยกประเภทลำดับความสำคัญของข้อมูลที่ทำการจัดเก็บรวบรวมเช่นในสาธารณรัฐฝรั่งเศส จึงอาจทำให้เกิดปัญหาในเรื่องการนำข้อมูลที่มีอยู่ดังกล่าวไปเปิดเผยโดยไม่จำเป็นและอาจส่งผลกระทบต่อสิทธิของเจ้าของข้อมูลได้ นอกจากนี้ ยังอาจมีการละเมิดสิทธิของเจ้าของข้อมูลโดยการนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ในทางมิชอบหรือประโยชน์ของเอกชนนอกเหนือจากความจำเป็นในการบริหารงานยุติธรรมทางอาญาที่กฎหมายบัญญัติให้ความคุ้มครองไว้ เช่น มีการนำข้อมูลในทะเบียนประวัติผู้กระทำความผิดไปเปิดเผยแก่บริษัทเอกชนหรือหน่วยงานอื่นซึ่งมิได้รับอนุญาตและเป็นการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมาย อันเป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพของบุคคลและมีผลกระทบต่อหน้าที่การงานของบุคคลนั้นโดยมิชอบ

ในประเทศสหรัฐอเมริกาในระยะแรกนั้นมาตรการในการนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาไม่มีข้อห้ามหรือจำกัดการนำไปใช้เปิดเผยแต่อย่างใด โดยมีการนำ

⁷ The French Code Of Criminal Procedure Article 775.

ข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรมาเปิดเผยเป็นการทั่วไป ภายใต้หลักที่ว่าสาธารณชนสามารถค้นหาความจริงจากข้อมูลในทะเบียนประวัติอาชญากรได้ทั้งหมด แต่ในระยะต่อมาได้มีการออกกฎหมาย The Security Clearance Information Act ขึ้นเพื่อคุ้มครองสิทธิเจ้าของข้อมูล โดยบัญญัติห้ามมิให้ทำการเปิดเผยข้อมูลในทะเบียนประวัติอาชญากร แต่มีข้อยกเว้นให้ทำการเปิดเผยได้เฉพาะเพื่อประโยชน์ในการบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาหรือประโยชน์แก่หน่วยงานของรัฐเท่านั้น และยังมีข้อยกเว้นอยู่ในกฎหมาย The Immigration Reform Act ที่อนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลต่างด้าวที่มีประวัติการกระทำความผิดอาญา สำหรับใช้ประโยชน์ในการคัดเลือกบุคคลเข้าเป็นพลเมืองของประเทศ⁸ ได้เท่านั้น

ส่วนมาตรการในการนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ตามประมวลกฎหมายอาญาของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ในมาตรา 185 ได้กำหนดให้ผู้ต้องขังหรือเจ้าของข้อมูลนั้นมีสิทธิทราบและเข้าถึงข้อมูลของตนเองได้ทุกประเภท โดยเฉพาะข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวันต้องโทษ วันพ้นโทษ แผนการบังคับโทษ เป็นต้น เพราะข้อมูลนี้ถือว่ามีความสำคัญและกระทบต่อความเป็นอยู่ภายในเรือนจำของผู้ต้องขัง โดยจะมีกำหนดให้ผู้ต้องขังในเรือนจำสามารถเข้าถึงข้อมูลของตนเองได้เดือนละ 1 ครั้ง ส่วนบุคคลภายนอกอาจขอทราบข้อมูลได้โดยการขออนุญาต ทั้งจะต้องเป็นผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับเจ้าของข้อมูลนั้น ตามกฎหมาย นอกจากนี้ จะต้องได้รับอนุญาตจากหน่วยงานด้านกฎหมาย หากข้อมูลนั้นจะไม่ส่งผลกระทบต่อผู้ต้องขังก็อาจอนุญาตได้ตามความเหมาะสม

จากการศึกษาวิเคราะห์มาตรการในการนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาในต่างประเทศ ผู้เขียนเห็นว่ามาตรการของสหราชอาณาจักรและประเทศสหรัฐอเมริกา นั้น แม้จะมีกฎหมายรองรับและมีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงอย่างเป็นระบบ แต่ก็ยังไม่มีความสมบูรณ์เท่าที่ควรและยังไม่สามารถให้ความคุ้มครองเจ้าของข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่ากับระบบการจัดการในสาธารณรัฐฝรั่งเศสที่มีการแบ่งประเภทข้อมูลที่จะเปิดเผยไว้ว่าเป็นระบบซึ่งทำให้เจ้าของข้อมูลไม่ถูกละเมิดสิทธิเสรีภาพตามกฎหมายและสามารถให้ความคุ้มครองสิทธิเจ้าของข้อมูลอย่างเหมาะสม

⁸ From *Criminal Records* (pp. 61-64), by Bill Heberton and Terry Thomas, 1993, Great Britain: Athenaeum Press Ltd.

4.4.2 มาตรการในการนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทย

เนื่องจากประเทศไทยยังไม่มีการจัดระบบในเรื่องเกี่ยวกับการทะเบียนประวัติอาชญากรรมอย่างเป็นระบบ และไม่มีกฎหมายรองรับ จึงทำให้ข้อมูลที่แต่ละหน่วยงานจัดเก็บรวบรวมไว้นั้น อยู่ในอำนาจ หน้าที่ และความรับผิดชอบโดยเฉพาะของแต่ละหน่วยงาน ซึ่งแต่ละหน่วยงานจะใช้ดุลพินิจประกอบระเบียบปฏิบัติภายในหน่วยงานของตนในการพิจารณาว่าข้อมูลใดสมควรเปิดเผยหรือไม่ แก่บุคคลใดได้บ้างเท่านั้น อีกทั้ง ยังไม่มีการแบ่งประเภท ลำดับความสำคัญของข้อมูลไว้เช่นในสาธารณรัฐฝรั่งเศส จึงทำให้ข้อมูลที่แต่ละหน่วยงานมีอยู่นั้นจัดกระจายไม่สมบูรณ์ และมีปัญหาในเรื่องการละเมิดสิทธิเจ้าของข้อมูล โดยมีการเปิดเผยข้อมูลของเจ้าของข้อมูลโดยมิชอบ ทั้งการที่ไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรใดทำหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับข้อมูล เช่นนี้ ย่อมเป็นการยากต่อการควบคุมดูแลมิให้ข้อมูลถูกเผยแพร่ออกไปโดยมิชอบ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญที่กระทบสิทธิของเจ้าของข้อมูลอย่างมาก

และแม้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เองจะ ได้มีการบัญญัติคุ้มครองสิทธิในเรื่องนี้ไว้แล้ว ตามมาตรา 35⁹ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลทุกคนในเรื่องเกียรติยศ ชื่อเสียง ตลอดจนความเป็นอยู่ส่วนตัว การกล่าวหรือไขข่าวแพร่หลายซึ่งข้อความหรือภาพไม่ว่าด้วยวิธีใดไปยังสาธารณชน การแสวงประโยชน์โดยมิชอบจากข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตนย่อมไม่อาจกระทำได้ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ แต่เนื่องจากประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายใดบัญญัติรับรองหรือคุ้มครองสิทธิดังกล่าวตามที่รัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้ให้อำนาจไว้แต่อย่างใด จึงทำให้ในปัจจุบันยังไม่สามารถที่จะให้ความคุ้มครองและรับรองสิทธิดังกล่าวได้อย่างแท้จริง และมีการนำข้อมูลของผู้กระทำความผิดมาเปิดเผยด้วยวิธีการต่าง ๆ อย่างไม่เหมาะสมและเป็นการละเมิดสิทธิของบุคคลผู้เป็นเจ้าของข้อมูล ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่าสมควรให้มีการจัดระเบียบข้อมูลโดยจัดทำการทะเบียนประวัติอาชญากรรมและมีหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งเป็นผู้รับผิดชอบข้อมูลดังกล่าวแต่เพียงหน่วยงานเดียว โดยสร้างระบบการเชื่อมโยง แลกเปลี่ยน

⁹ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 35 “สิทธิของบุคคลในครอบครัวเกียรติยศ ชื่อเสียง ตลอดจนความเป็นอยู่ส่วนตัว ย่อมได้รับความคุ้มครอง

การกล่าวหรือไขข่าวแพร่หลายซึ่งข้อความหรือภาพไม่ว่าด้วยวิธีใดไปยังสาธารณชน อันเป็นการละเมิดหรือกระทบถึงสิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัว จะกระทำได้เว้นแต่กรณีที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ

บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากการแสวงประโยชน์โดยมิชอบจากข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตน ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ.”

ข้อมูลไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในทุกขั้นตอนให้เป็นรูปแบบบูรณาการ ในลักษณะเช่นเดียวกับศูนย์ทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีแห่งชาติของสาธารณรัฐฝรั่งเศส ซึ่งเป็นตัวอย่างประเทศที่มีการดำเนินงานในเรื่องนี้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ โดยพิจารณาถึงอนุสัญญาแห่งยุโรปว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ซึ่งได้รับรองและคุ้มครองสิทธิในความเป็นส่วนตัวของบุคคลไว้โดยชัดแจ้งในข้อ 8 และปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ. 1948 (The Universal Declaration of Human Rights 1948) ซึ่งได้วางหลักประกันขั้นพื้นฐานในการรับรองและคุ้มครองข้อมูลไว้ ประกอบด้วยดังนี้

(1) หลักข้อจำกัดในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ต้องชอบด้วยกฎหมายและต้องใช้วิธีการที่เป็นธรรมและเหมาะสม โดยในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้นต้องให้เจ้าของข้อมูลรู้เห็น รับรู้ หรือได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล

(2) หลักคุณภาพของข้อมูล ข้อมูลจะต้องถูกต้อง สมบูรณ์ หรือทำให้เป็นปัจจุบันหรือทันสมัยอยู่เสมอ

(3) หลักการกำหนดวัตถุประสงค์ในการจัดเก็บ ต้องกำหนดวัตถุประสงค์ว่าข้อมูลที่มีการเก็บรวบรวมนั้น เก็บรวบรวมไปเพื่ออะไร พร้อมทั้งกำหนดระยะเวลาที่เก็บรวบรวมหรือรักษาข้อมูลนั้น ตลอดจนกรณีที่จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เช่นว่านั้นไว้ให้ชัดเจน

(4) หลักข้อจำกัดในการนำไปใช้ สารระสำคัญคือ ข้อมูลส่วนบุคคลนั้น จะต้องไม่มีการเปิดเผย ทำให้มีหรือปรากฏในลักษณะอื่นใด ซึ่งไม่ได้กำหนดไว้โดยชัดแจ้งในวัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวมข้อมูล เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล หรือโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(5) หลักการรักษาความมั่นคงปลอดภัยข้อมูล สารระสำคัญคือ จะต้องมีการในการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคลที่เหมาะสม เพื่อป้องกันความเสียหายใด ๆ ที่อาจจะทำให้ข้อมูลนั้นสูญหาย เข้าถึง ทำลาย ใช้ คัดแปลงแก้ไข หรือเปิดเผยโดยมิชอบ

(6) หลักการเปิดเผยข้อมูล สารระสำคัญคือ ควรมีการประกาศนโยบายฯ ให้ทราบโดยทั่วกัน หากมีการปรับปรุงแก้ไข หรือพัฒนาแนวนโยบายหรือแนวปฏิบัติที่เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ก็ควรเปิดเผยหรือประกาศไว้ให้ชัดเจน รวมทั้งให้ข้อมูลใด ๆ ที่สามารถระบุเกี่ยวกับหน่วยงานของรัฐผู้ให้บริการ ที่อยู่ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลด้วย

(7) หลักการมีส่วนร่วมของบุคคล สารระสำคัญคือ ให้บุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลได้รับแจ้งหรือยืนยันจากหน่วยงานของรัฐที่เก็บรวบรวมหรือจัดเก็บข้อมูลทราบว่า “หน่วยงานของรัฐนั้น ๆ ได้รวบรวมข้อมูลหรือจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวหรือไม่ ภายในระยะเวลาที่เหมาะสม”

(8) หลักความรับผิดชอบ สำระสำคัญคือ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องปฏิบัติตามนโยบายและแนวปฏิบัติในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

อย่างไรก็ดี จากการสอบถามบุคลากรในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางอาญา ส่วนใหญ่แล้วข้อมูลที่มีอยู่ภายในหน่วยงานของตนจะไม่ถูกเปิดเผยไปยังหน่วยงานอื่น ๆ เนื่องจากเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้ไม่ว่าหน่วยงานที่มาขอใช้ข้อมูลนั้นจะนำไปใช้เพื่อประโยชน์ต่อการอำนวยความสะดวกทางอาญาหรือไม่ก็ตาม และไม่มีข้อกำหนดมาตรฐานหรือหลักเกณฑ์ใด ๆ ในการที่จะให้หรือไม่ให้ข้อมูลแก่หน่วยงานอื่น ๆ เช่น หากมีหน่วยงานอื่น ๆ มาขอทราบข้อมูลจากสำนักงานศาลยุติธรรม ทางสำนักงานศาลยุติธรรมก็ต้องดำเนินการตรวจสอบก่อนการส่งข้อมูลก่อน โดยจะพิจารณาว่าสามารถให้ได้หรือไม่ซึ่งเป็นการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ โดยไม่มีหลักเกณฑ์หรือมาตรฐานใด ๆ รองรับ จากนั้นก็ต้องได้รับอนุญาตอีกชั้นหนึ่งจึงจะนำไปใช้ยังหน่วยงานอื่น ๆ ได้ เนื่องจากมีความกังวลในเรื่องการให้ความคุ้มครองสิทธิให้ถูกล่วงละเมิดนั่นเอง อันจะเห็นได้ว่าการดำเนินการเช่นนี้ นอกจากจะไม่มีหลักเกณฑ์ใด ๆ มารองรับแล้วยังไม่อาจอำนวยความสะดวกให้แก่ทุกฝ่ายได้อย่างแท้จริง

จากการศึกษามาตรการของต่างประเทศ จะมีการกำหนดหลักเกณฑ์การนำข้อมูลประวัติอาชญากรรมไปใช้ประโยชน์แก่รัฐไว้อย่างชัดเจน ทั้งนี้เพื่อเป็นหลักประกันขั้นพื้นฐานในการรับรองและคุ้มครองข้อมูลมิให้นำออกไปใช้ในทางอื่นที่ไม่เหมาะสมและมีใช่เพื่อประโยชน์แก่รัฐซึ่งในประเทศไทยยังไม่มีการดำเนินการเรื่องนี้อย่างเป็นระบบขั้นตอน และไม่มีหลักเกณฑ์ใด ๆ มากำหนดเป็นแนวทางการอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้นำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ในทางใดได้มากนักน้อยเพียงใด จึงสมควรทำการศึกษามาตรการของสาธารณรัฐฝรั่งเศสที่มีการบริหารจัดการข้อมูลอย่างเป็นระบบ แบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ เพื่อให้สามารถแยกแยะความสำคัญของข้อมูลแต่ละประเภทที่ได้จัดเก็บไว้ในการเปิดเผยแก่หน่วยงานหรือบุคคลใด ได้โดยไม่กระทบกระเทือนสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลมากเกินไปจนขอบเขตความคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

4.5 มาตรการในการลบข้อมูลออกจากการทะเบียนประวัติอาชญากรรม

การลบข้อมูลของผู้ต้องขังก็ถือว่าเป็นขั้นตอนหนึ่งที่มีความสำคัญ ภายใต้หลักการที่ว่าบุคคลทุกคนย่อมต้องไม่ถูกละเมิดสิทธิเสรีภาพโดยไม่จำเป็น โดยเฉพาะในเรื่องที่จะก่อให้เกิดความเสียหายหรือส่งผลในทางลบ ย่อมจะต้องได้รับความคุ้มครองมิให้ถูกละเมิดได้โดยง่าย แต่ในทางกลับกัน ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรมก็มีความสำคัญอย่างมากเช่นเดียวกันซึ่งมีความจำเป็นในการที่จะนำมาใช้เพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมและมีประโยชน์อื่น ๆ ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาอีกมากมาย ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการลงโทษ กล่าวคือ เมื่อบุคคลใดถูกบันทึก

ข้อมูลลงในทะเบียนประวัติอาชญากรรม ข้อมูลดังกล่าวจะเป็นเสมือนเครื่องเตือนใจให้บุคคลนั้นเกิดความเข็ดหลาบไม่กล้ากระทำความผิดซ้ำอีก ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์การลงโทษเพื่อเป็นการข่มขู่ผู้กระทำความผิด นอกจากนี้ยังเป็นตัวอย่างให้บุคคลทั่วไปเห็นว่าหากกระทำความผิดจะต้องได้รับโทษและส่งผลเสียในด้านต่าง ๆ ตามมาเช่นนี้ ก็จะเกิดความเกรงกลัวไม่กล้ากระทำความผิดอันเป็นไปตามวัตถุประสงค์การลงโทษเพื่อเป็นการป้องกันสังคม¹⁰ เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามในขณะที่เดียวกัน ก็จะต้องคำนึงถึงสิทธิมนุษยชนในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง วัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อแก้ไขผู้กระทำความผิด และการเปิดโอกาสให้ผู้กระทำความผิดได้กลับคืนสู่สังคมตามทฤษฎีดีตราควบคุมไปด้วย ดังนี้ จึงต้องหาเหตุผลที่มีความเหมาะสมและมีน้ำหนักมากเพียงพอในการที่จะเก็บรักษาข้อมูลนั้นไว้ในระบบทะเบียนประวัติอาชญากรรมต่อไป หรือมิฉะนั้นก็จะต้องมีเหตุผลที่จะอ้างขึ้นเพื่อการทำลายหรือลบข้อมูลนั้นออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรม มิให้ข้อมูลดังกล่าวถูกนำมาใช้ได้อีกต่อไป ทั้งนี้ก็เพื่อนำเหตุผลมาชั่งน้ำหนักให้เกิดความสมดุลกันระหว่างผลดีและผลเสียที่จะได้รับจากการเก็บรักษาข้อมูลไว้กับการทำลายหรือลบข้อมูลนั้นเสีย

จากการศึกษาพบว่าประเทศต่าง ๆ มีมาตรการในการลบข้อมูลผู้กระทำความผิดที่แตกต่างกันออกไป โดยจะคำนึงถึงความสมดุลระหว่างการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลควบคุมไว้กับประโยชน์ของข้อมูลในทะเบียนประวัติอาชญากรรมที่มีความจำเป็นต่อการบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ดังนี้

4.5.1 มาตรการในการลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรมในต่างประเทศ

มาตรการในการลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรมใน สาธารณรัฐฝรั่งเศส นั้น ในระยะแรกข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับคดีโดยหลักแล้วจะไม่มีถูกลบออกจากทะเบียนประวัติ แต่อย่างไรก็ตามในระยะต่อมาแนวคิดในการคำนึงถึงการกลับคืนสู่สังคมก็ได้รับการยอมรับในสาธารณรัฐฝรั่งเศสด้วยเช่นกัน ซึ่งส่งผลให้แนวความคิดดังกล่าวปรากฏในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของสาธารณรัฐฝรั่งเศส โดยกำหนดให้มีการลบข้อมูลในทะเบียนประวัติอาชญากรรมได้ในบางกรณี กล่าวคือ ทะเบียนประวัติอาชญากรรมในสาธารณรัฐฝรั่งเศสจะถูกทำลายในกรณีที่มีการล้างมลทินให้แก่ผู้กระทำความผิด การนิรโทษกรรม กรณีที่คำพิพากษาล่วงเลยมาเป็นเวลา 40 ปี นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาและผู้ต้องคำพิพากษานั้นไม่ได้ไปกระทำความผิดอาญาขึ้นใหม่

¹⁰ กฎหมายอาญาว่าด้วยโทษ และวิธีการเพื่อความปลอดภัย (น. 28). เล่มเดิม.

หรือผู้ซึ่งถูกศาลพิพากษานั้น ได้ถึงแก่ความตายซึ่งจะทำให้ผู้กระทำความผิดไม่มีประวัติการกระทำ ความผิดอยู่ในทะเบียนประวัติอาชญากรรมอีกต่อไป¹¹

มาตรการในการลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรมในสหราชอาณาจักร อยู่ ภายใต้กฎหมาย The Data Protection Act 1984 ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการอนุญาตให้ลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรมได้ โดยกำหนดไว้ในข้อ 5 ซึ่งบัญญัติว่า “ข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อการจัดการตามวัตถุประสงค์ใดต้องไม่ถูกเก็บไว้นานกว่าที่จำเป็นเพื่อวัตถุประสงค์นั้น” ทั้งนี้ เนื่องจาก เหตุผลด้านบุคลากรผู้ดูแล งบประมาณ อาคารสถานที่ที่ใช้ในการเก็บรักษา ประกอบกับการให้ความสำคัญคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลนั่นเอง โดยกฎหมายดังกล่าวยังได้แบ่งประเภทของข้อมูลที่จะทำการลบออกจากทะเบียนภายในระยะเวลาที่แตกต่างกัน ออกไป เช่น

1) บันทึกข้อมูลเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลของผู้ต้องขัง จะถูกทำลายทันทีเมื่อพ้นกำหนด 10 ปีนับแต่วันที่ผู้ต้องขังนั้นเข้ารับการรักษาเป็นครั้งสุดท้าย หรือเมื่อผู้ต้องขังนั้นถึงแก่ความตาย แต่ในกรณีที่เป็นการรักษาความผิดปกติทางจิต ข้อมูลดังกล่าวจะถูกทำลายเมื่อพ้นกำหนด 20 ปีหลังจากแพทย์มีความเห็นว่าผู้ต้องขังนั้นหายเป็นปกติแล้ว

2) บันทึกข้อมูลทั่วไปของผู้ต้องขังที่ต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือนขึ้นไป ให้ทำลายข้อมูลนั้นเมื่อพ้นกำหนด 1 ปีนับแต่วันปล่อยตัวผู้นั้น แต่ถ้าผู้ต้องขังเป็นผู้ต้องคำพิพากษาให้จำคุกตลอดชีวิตหรือผู้ต้องขังที่ต้องใช้วิธีการคุมขังแบบพิเศษ ให้ทำลายข้อมูลนั้นเมื่อพ้นกำหนด 6 ปีนับแต่วันปล่อยตัวผู้นั้น

อย่างไรก็ตาม กฎหมาย The Data Protection Act 1984 ได้ให้อำนาจในการเก็บรักษาข้อมูลไว้ได้นานกว่าระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด โดยจะต้องพิจารณาเป็นรายบุคคลไปเนื่องจากมีเหตุผลพิเศษ และผู้ที่มีอำนาจออกคำสั่งนี้ ได้แก่ ผู้บัญชาการเรือนจำหรือผู้รักษาการแทนผู้บัญชาการเรือนจำ ด้วยเหตุผลในเรื่องเกี่ยวกับวินัยและความมั่นคงในเรือนจำ รวมถึงเพื่อการป้องกันอาชญากรรม และนอกจากนี้ยังให้แพทย์เป็นผู้มีอำนาจในการออกคำสั่งดังกล่าวได้หากกรณีมีความจำเป็นหรือมีเหตุผลเพื่อประโยชน์ในด้านประวัติการรักษาของผู้ต้องขังนั่นเอง เป็นต้น

มาตรการในการลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรมในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการลบข้อมูลผู้ต้องขัง โดยกำหนดให้ทำการลบข้อมูลได้เมื่อพ้นกำหนดเวลา 2 ปีนับแต่วันที่ปล่อยตัวผู้ต้องขังนั้น แต่ก็มีข้อยกเว้นที่ให้อำนาจในการเก็บรักษาข้อมูล

¹¹ อย่างไรก็ดี การอภัยโทษตามกฎหมายของสาธารณรัฐฝรั่งเศสมิได้มีผลเป็นการลบล้างความผิดและ คำพิพากษา ดังนั้น ประวัติการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดที่ได้รับการอภัยโทษไปแล้ว ยังคงมีปรากฏอยู่ในทะเบียนประวัติอาชญากร มิได้ถูกลบหรือทำลายไปแต่อย่างใด.

ไว้ได้นานกว่าระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด โดยจะต้องพิจารณาเป็นรายบุคคลไปเนื่องจากมีเหตุผลพิเศษ ซึ่งมาตรการในเรื่องการลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรมของ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีจะมีลักษณะคล้ายคลึงกับ กฎหมาย The Data Protection Act 1984 ของสหราชอาณาจักรนั่นเอง

4.5.2 มาตรการในการลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรมของประเทศไทย

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าประเทศไทยยังไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายในเรื่องการจัดระเบียบข้อมูลเพื่อการทะเบียนประวัติอาชญากรรมโดยเฉพาะอย่างเป็นทางการ ซึ่งรวมถึงมาตรการในการลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรมด้วย จะมีก็แต่เพียงระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ 32 การพิมพ์ลายนิ้วมือ พ.ศ. 2554 บทที่ 4 ซึ่งเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับเรื่องการคัดแยกและทำลายแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ และรายการประวัติหรือบัญชีประวัติ ซึ่งเป็นเรื่องเฉพาะหน่วยงานของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เท่านั้น โดยกำหนดให้ผู้บังคับการกองทะเบียนประวัติอาชญากรรมมีอำนาจในการแต่งตั้งคณะกรรมการจำนวนอย่างน้อย 3 คน เพื่อทำการพิจารณาลบข้อมูลทุกประเภทออกจากฐานข้อมูลประวัติอาชญากรรม ภายใต้หลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังนี้¹²

- 1) มีหลักฐานแน่ชัดว่าผู้นั้นตายแล้ว เช่น ใบมรณบัตร ใบชันสูตรพลิกศพ หรือแบบรับรองรายการทะเบียนคนตายจากฐานข้อมูลทะเบียนราษฎร กรมการปกครอง เป็นต้น
- 2) ผู้เสียหายได้ถอนคำร้องทุก ถอนฟ้อง หรือยอมความกัน โดยถูกต้องตามกฎหมาย
- 3) คดีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง หรือสั่งยุติการดำเนินคดีอาญาตามระเบียบว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ
- 4) ศาลสั่งยกฟ้องหรือไม่ประทับฟ้อง
- 5) ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้อง
- 6) พนักงานอัยการถอนฟ้องในชั้นศาล
- 7) เมื่อมีกฎหมายออกใช้ภายหลังการกระทำความผิดยกเลิกความผิดนั้น
- 8) เมื่อมีกฎหมายยกเว้นโทษ
- 9) เมื่อมีคำพิพากษาของศาลหรือฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ว่าบุคคลนั้นมิได้เป็นผู้กระทำความผิด

¹² ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ 32 การพิมพ์ลายนิ้วมือ พ.ศ. 2554 บทที่ 4 ข้อ 1.

10) คดีลหุโทษ หรือคดีที่มีอัตราโทษไม่สูงกว่าคดีลหุโทษ หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก หรือความผิดตามกฎหมายอื่น ๆ ที่กำหนดให้มิโทษปรับสถานเดียวซึ่งพนักงานสอบสวนได้ทำการเปรียบเทียบปรับหรือศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษปรับสถานเดียว

11) คดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดโดยศาลมิได้มีคำพิพากษาลงโทษถึงจำคุก หรือมีการเปลี่ยนโทษเป็นวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน หรือคำสั่งให้รอการลงโทษหรือรอการกำหนดโทษ โดยกำหนดเงื่อนไขการคุมความประพฤติ หรือภายหลังปล่อยตัว แต่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้กำหนดเงื่อนไขการคุมความประพฤติต่อและสามารถพ้นการคุมความประพฤติด้วยดีตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด เป็นต้น

12) คดีตามกฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด เมื่อคณะอนุกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดให้ปล่อยตัวผู้ผ่านการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดแล้ว

อันจะเห็นได้ว่าหลักเกณฑ์การพิจารณาข้อมูลตามระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลกฎระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี มิได้กำหนดหลักเกณฑ์ให้มีความครอบคลุมไปถึงข้อมูลทุกประเภทที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ทำการบันทึกไว้ กล่าวคือ ระเบียบดังกล่าวนี้กล่าวไว้เฉพาะกรณีของลายพิมพ์นิ้วมือ แต่ในการจัดเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรมนั้นต้องประกอบด้วยข้อมูลสำคัญหลายประการ อีกทั้งระเบียบดังกล่าวไม่มีฐานะเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายจึงไม่สามารถนำมาใช้บังคับได้อย่างเป็นรูปธรรม ประกอบกับเป็นเพียงระเบียบภายในสำนักงานตำรวจแห่งชาติเท่านั้น มิได้มีผลใช้บังคับแก่ทุกหน่วยงานที่มีการจัดเก็บบันทึกข้อมูลไว้ในลักษณะเดียวกัน

อย่างไรก็ตามปัญหานี้สืบเนื่องมาจากการไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดเก็บรวบรวมรักษาข้อมูลโดยเฉพาะ ดังนี้ แม้หากว่าสำนักงานตำรวจจะได้ทำการแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติต่อไปก็ไม่ทำให้กระบวนการเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลมีประสิทธิภาพและเป็นไปในรูปแบบบูรณาการได้อย่างในประเทศต่าง ๆ ที่ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างมา ซึ่งปัญหาดังกล่าวย่อมจะส่งผลกระทบและเป็นอุปสรรคต่อการศึกษาที่ผู้กระทำความผิดกลับคืนสู่สังคมอย่างแน่นอน ทั้งนี้ เมื่อได้ทำการศึกษาถึงกฎหมายประเทศต่าง ๆ แล้วผู้เขียนมีความเห็นว่าทุกประเทศตามที่ได้ทำการศึกษามานั้น ล้วนแต่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ในการลบข้อมูลผู้กระทำความผิดไว้อย่างชัดเจน อีกทั้งยังมีหน่วยงานที่รับผิดชอบในเรื่องนี้โดยตรงเพียงหน่วยงานเดียว ซึ่งทำให้การบริหารจัดการเกี่ยวกับข้อมูลประวัติอาชญากรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและมีการดำเนินการในทุกชั้นตอนอย่างเป็นระบบ

การที่ประเทศไทยยังไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรใดทำหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับข้อมูลประวัติอาชญากรรมเช่นนี้ ย่อมเป็นการยากต่อการควบคุมดูแล โดยอาจมีการลบข้อมูลทะเบียนประวัติของผู้กระทำความผิดโดยมิชอบ อันจะทำให้ข้อมูลขาดหายไป ขาดความสมบูรณ์ และเกิดความไม่น่าเชื่อถือ ประชาชนทั่วไปเกิดความไม่ไว้วางใจ และที่สำคัญคือจะเป็นอุปสรรคขัดขวางการบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาอย่างเป็นระบบอีกด้วย

ในขณะที่เดียวกันหากพิจารณาในแง่มุมมองของการให้ความคุ้มครองสิทธิของเจ้าของข้อมูล เห็นว่าหากไม่มีมาตรการในการลบข้อมูลเสียเลยก็ย่อมจะส่งผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแก่เจ้าของข้อมูลได้เช่นกัน กล่าวคือ ข้อมูลนั้นอาจส่งผลกระทบต่อในทางลบแก่หน้าที่การงาน การประกอบอาชีพ และอาจทำให้ไม่ได้รับการยอมรับจากบุคคลทั่ว ๆ ไปในสังคม ไม่สามารถเข้ากับคนในสังคมได้ และอาจส่งผลไปถึงการที่ผู้นั้นไม่อาจกลับตัวเป็นพลเมืองดีของสังคมได้ อันจะเป็นสาเหตุให้กลับมากระทำความผิดซ้ำอีก ซึ่งหากเป็นเช่นนี้ก็ย่อมเป็นเรื่องที่มีได้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษทางอาญา

จากการสอบถามบุคลากรในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ไม่ว่าจะเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมคุมประพฤติ ศาลยุติธรรม และสำนักงานอัยการ ซึ่งทุกหน่วยงานเห็นตรงกันว่าควรจะมีมาตรการในการลบข้อมูลประวัติอาชญากรรมด้วย เพราะถือว่าเป็นการให้โอกาสผู้กระทำความผิดได้เริ่มต้นชีวิตใหม่อย่างไร้มลทิน สามารถเข้าทำงานตามศักยภาพที่มีอยู่โดยไม่ถูกกีดกัน และดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้เป็นปกติ

จากการศึกษาวิเคราะห์มาทั้งหมดนี้ อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การจัดเก็บ บันทึกรักษาข้อมูลการนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์หรือเปิดเผยด้วยวิธีใด ๆ ตลอดจนการลบข้อมูลออกจากประวัติอาชญากรรม ย่อมมีผลกระทบทั้งในด้านดีและผลเสียด้วย การพิจารณาหามาตรการในการกำหนดหลักเกณฑ์เรื่องต่าง ๆ เพื่อการจัดระเบียบข้อมูลสำหรับการจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากรรม จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งทั้งในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและในเรื่องการคุ้มครองสิทธิของเจ้าของข้อมูล จึงจำเป็นต้องให้หน่วยงานทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทั้งระบบเข้ามามีส่วนร่วมกันในการเสนอแนะและทำให้ข้อมูลต่าง ๆ ได้รับการรวบรวมจัดเก็บอย่างเป็นระบบ โดยมีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยเฉพาะและมีกฎหมายรองรับอย่างเป็นรูปแบบ ซึ่งจะทำให้ระบบการจัดเก็บ รวบรวม การเปิดเผยข้อมูล การลบข้อมูล ตลอดจนการจัดการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลประวัติอาชญากรรมได้รับการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ สามารถอำนวยความสะดวกและสร้างมาตรฐานให้แก่การบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาได้ทั้งระบบอย่างบูรณาการ และเพื่อเป็นแนวทางนำไปสู่การพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมอย่างมีประสิทธิภาพและสมบูรณ์แบบในอนาคตอีกด้วย

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

กระบวนการยุติธรรมทางอาญาเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการอำนวยความยุติธรรมให้เกิดขึ้นแก่คนในสังคมและสร้างความสงบเรียบร้อยขึ้นในบ้านเมือง ซึ่งมาตรการในการจัดระเบียบข้อมูลเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรมถือเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้การอำนวยความยุติธรรมและการสร้างความสงบเรียบร้อยเกิดขึ้นได้ในบ้านเมือง อย่างไรก็ตาม การดำเนินการบริหารจัดการเกี่ยวกับข้อมูลประวัติอาชญากรรมที่ประเทศไทยทำอยู่ยังมีอุปสรรคมากมาย เช่น การขาดประสิทธิภาพในการจัดเก็บข้อมูล การเชื่อมโยงข้อมูลกันระหว่างหน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้อง การนำข้อมูลประวัติอาชญากรรมไปใช้ในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งยังไม่มีกฎหมายบังคับใช้ การดำเนินการในส่วนนี้จึงขาดประสิทธิภาพ และในขณะเดียวกันการกระทำโดยมิชอบอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิทธิของเจ้าของข้อมูลได้ ซึ่งผู้เขียนได้จำแนกปัญหาและอุปสรรคประการสำคัญออกเป็นข้อ ๆ ดังต่อไปนี้

5.1.1 การไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายใช้บังคับ

ในปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายที่ใช้บังคับแก่กระบวนการในการจัดระเบียบข้อมูลเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรม หากจะมีก็เป็นเพียงระเบียบภายในหน่วยงานผู้รับผิดชอบที่ใช้บังคับกันภายในหน่วยงานเท่านั้น จากการค้นคว้าพบว่ามิเพียงระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดีซึ่งใช้บังคับเฉพาะในสำนักงานตำรวจแห่งชาติและกำหนดหลักเกณฑ์การจัดเก็บข้อมูลไว้เพียงบางประเภทเท่านั้น มิได้ครอบคลุมถึงข้อมูลทุกประเภทที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติทำการรวบรวมไว้ด้วย

จากที่ได้ทำการศึกษามานี้พบว่าในประเทศต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสาธารณรัฐฝรั่งเศส สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี จะมีการบัญญัติกฎหมายขึ้นใช้บังคับเพื่อควบคุมและบริหารจัดการข้อมูลอย่างเป็นระบบ กล่าวคือ มีบทบัญญัติที่กำหนดขอบเขตและวิธีการในการจัดเก็บ รวบรวมข้อมูล การเปิดเผยข้อมูล การลบข้อมูล โดยเฉพาะในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี มีการกำหนดบทลงโทษสำหรับผู้กระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัตินั้นไว้ด้วย ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าประเทศต่าง ๆ ได้ให้ความสำคัญกับกระบวนการในการจัดเก็บ

รวบรวม การนำข้อมูลมาใช้ประโยชน์ต่อการอำนวยความสะดวกทางอาญา ตลอดจนการลบหรือทำลายข้อมูลประวัติอาชญากรรมค่อนข้างมาก ซึ่งแตกต่างกับประเทศไทยมีการดำเนินการที่ไม่มีกฎหมายรองรับจึงทำให้การประสานงานทำได้ค่อนข้างยาก และเกิดการติดขัดในการบริหารจัดการไม่สามารถอำนวยความสะดวกได้อย่างเพียงพอ อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนมีความเห็นว่าหากมีการบัญญัติกฎหมายขึ้นมาเพื่อบังคับใช้แก่การจัดระเบียบข้อมูลในรูปแบบที่ชัดเจน ย่อมทำให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เกิดความชัดเจน โปร่งใส และมีการทำงานที่เป็นระบบแบบแผน และในขณะเดียวกันก็ย่อมจะเป็นหลักประกันให้แก่เจ้าของข้อมูลได้ว่า ข้อมูลดังกล่าวจะถูกจัดเก็บรักษาไว้อย่างเป็นระบบ กล่าวคือ นอกจากการนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินการกระบวนการยุติธรรมทางอาญาซึ่งเป็นการจำเป็นเพื่อประโยชน์ต่อการรักษาความสงบเรียบร้อยของประเทศชาติแล้ว ข้อมูลนี้ก็จะไม่ถูกเปิดเผยหรือถูกนำมาใช้ประโยชน์ในทางที่มิชอบเป็นที่เสียหายแก่เจ้าของข้อมูลนั้นอย่างแน่นอน

5.1.2 การไม่มีหน่วยงานผู้มีอำนาจรับผิดชอบโดยตรง

ประเทศไทยยังไม่มีการจัดตั้งหน่วยงานเฉพาะเพื่อทำหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดเก็บ รวบรวมและรักษาข้อมูลประวัติอาชญากรรมอย่างเป็นระบบ จะมีก็แต่เพียงการจัดเก็บข้อมูลของผู้กระทำความผิดที่แต่ละหน่วยงานได้ทำการบันทึกไว้ตามหน้าที่รับผิดชอบของตนเฉพาะส่วน ซึ่งได้มาในระหว่างขั้นตอนหรือกระบวนการทางกฎหมายที่ตนมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบเท่านั้น และมีไว้เฉพาะเพื่อนำมาใช้เป็นประโยชน์สำหรับภายในหน่วยงานตนเท่านั้น ได้แก่

5.1.2.1 สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จะมีกองทะเบียนประวัติอาชญากร มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับการให้ความสนับสนุนข้อมูล เก็บ รวบรวม บันทึกเรื่องราวรายละเอียดต่าง ๆ ของผู้กระทำความผิด รวมทั้งตรวจสอบบุคคลและสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญาเพื่อการสืบสวนสอบสวนและป้องกันปราบปรามอาชญากรรม

5.1.2.2 กรมคุมประพฤติ จะมีศูนย์ทะเบียนประวัติผู้กระทำความผิด มีหน้าที่หลักเกี่ยวกับการบันทึก เก็บข้อมูลในส่วนของการดำเนินการสืบเสาะและพินิจ ควบคุมและสอดส่องแก้ไขฟื้นฟูและสงเคราะห์ผู้กระทำผิดในชั้นก่อนฟ้อง ชั้นพิจารณาคดีของศาล และภายหลังที่ศาลมีคำพิพากษาตามที่กฎหมายกำหนด

5.1.2.3 ศาลยุติธรรม จะมีการจัดเก็บ รวบรวมข้อมูลผู้กระทำความผิดในรูปแบบของสารบบทะเบียนคดี

5.1.2.4 กรมราชทัณฑ์ ก็ได้มีการจัดเก็บ รวบรวมข้อมูลผู้ต้องขังไว้แยกต่างหากในลักษณะเช่นเดียวกับหน่วยงานอื่น ๆ ซึ่งการจัดเก็บข้อมูลของกรมราชทัณฑ์เรียกว่าทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง

อันจะเห็นได้ว่าระบบการจัดการข้อมูลเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรมของประเทศไทยมีลักษณะที่แตกต่างจากระบบการจัดการข้อมูลของประเทศต่าง ๆ อย่างมาก และเห็นได้ชัดเจนว่ามีลักษณะการทำงานที่แยกออกจากกันอย่างสิ้นเชิงไม่มีการทำงานในรูปแบบบูรณาการเป็นหนึ่งเดียว อันเป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณ บุคลากรผู้ปฏิบัติงาน ในบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเป็นไปอย่างล่าช้า ยุ่งยากซับซ้อน และก่อให้เกิดภาระค่าใช้จ่ายจำนวนมากโดยไม่จำเป็น และในขณะเดียวกันหากพิจารณาในแง่ของการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของเจ้าของข้อมูลอาจเป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลเกินกว่าความจำเป็นที่จะต้องนำมาใช้เพื่อประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาอีกด้วย

5.1.3 การจัดเก็บข้อมูลเพื่อการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม

การจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมของประเทศไทยในปัจจุบัน เป็นไปในรูปแบบที่แต่ละหน่วยงานทำการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลและบันทึกไว้เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานตนเท่านั้น เพื่อประโยชน์ในการนำมาใช้ในภายหลัง ซึ่งไม่มีการแบ่งแยกประเภทข้อมูลที่มีความสำคัญมากน้อยออกจากกัน ทำให้เกิดผลเสียหากมีการนำข้อมูลดังกล่าวไปเปิดเผย

จากการศึกษาพบว่ากฎหมายของสาธารณรัฐฝรั่งเศสซึ่งมีจุดเด่นในด้านการจัดเก็บข้อมูลที่มีประสิทธิภาพอย่างมาก กล่าวคือ ในสาธารณรัฐฝรั่งเศสจะแบ่งประเภทของทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติทั่วไป และการจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติพิเศษ ซึ่งแต่ละประเภทจะมีการดำเนินการจัดเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนวิธีการอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับข้อมูลนี้ที่แตกต่างกันออกไป และยังสามารถแบ่งแยกการจัดเก็บข้อมูลออกเป็น 3 ระดับ เพื่อประโยชน์ในการประสานงานในด้านข้อมูลกับบุคคลหรือหน่วยงานอื่นไว้อีกด้วย ทั้งนี้ การแบ่งแยกการจัดเก็บข้อมูลออกเป็น 3 ระดับดังกล่าวเป็นการจำแนกความสำคัญของข้อมูลที่สามารถเปิดเผยได้ แก่บุคคลหรือหน่วยงานอื่น ๆ ว่าข้อมูลใดสามารถเปิดเผยให้แก่บุคคลใดหรือหน่วยงานใดได้บ้างนั่นเอง ซึ่งย่อมทำให้การนำข้อมูลไปใช้ ไม่เกิดปัญหาและไม่ส่งผลกระทบต่อเจ้าของข้อมูลอันเป็นการให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพแก่เจ้าของข้อมูลอย่างเพียงพอ

5.1.4 การนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์

ปัญหาสืบเนื่องมาจากการที่ประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายบัญญัติรองรับและไม่มีหน่วยงานผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องการจัดการข้อมูลโดยตรงจึงส่งผลให้ข้อมูลที่มีอยู่กระจัดกระจาย ไม่เป็นระบบ ขาดประสิทธิภาพในการจัดเก็บ รวบรวม ตลอดจนการนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้หรือเปิดเผย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลมากเกินความจำเป็นเพื่อการอำนวยความสะดวกและความสงบเรียบร้อยของประชาชน

5.1.5 การลบหรือทำลายข้อมูลออกจากประวัติอาชญากรรม

ปัญหาอีกประการหนึ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูล ได้แก่ มาตรการในการลบข้อมูล โดยหลักการตามสิทธิมนุษยชนที่ว่าบุคคลทุกคนย่อมได้รับความคุ้มครองในการที่จะไม่ถูกละเมิดสิทธิเสรีภาพโดยไม่จำเป็น โดยเฉพาะในเรื่องที่จะก่อให้เกิดความเสียหายหรือส่งผลในทางลบ ย่อมจะต้องได้รับความคุ้มครองมิให้ถูกละเมิดได้โดยง่าย ประกอบกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อแก้ไขผู้กระทำความผิด และการเปิดโอกาสให้ผู้กระทำความผิดได้กลับคืนสู่สังคมตามทฤษฎีนิติตราซึ่งมีแนวความคิดว่าไม่ควรมีการเก็บบันทึกข้อมูลของบุคคล ผู้กระทำความผิดไว้นานเกินสมควรแต่ควรเปิดโอกาสให้บุคคลดังกล่าวได้มีโอกาสเริ่มต้นชีวิตใหม่ กลับตนเป็นพลเมืองดีของสังคมและได้รับการให้อภัยจากคนในสังคม โดยเปิดโอกาสและยอมรับผู้ที่เคยกระทำความผิดและต้องโทษอาญาให้มีโอกาสเข้าร่วมอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุขและสร้างประโยชน์แก่สังคมเช่นเดียวกับบุคคลอื่นทั่ว ๆ ไปในสังคมนั้นเอง ในทางกลับกัน ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดก็ยังคงมีความสำคัญอย่างมากเช่นเดียวกันในการที่จะป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมและมีประโยชน์อื่น ๆ ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาอีกมากมาย ดังนั้น จึงต้องมีการ ชั่งน้ำหนักระหว่างการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลกับประโยชน์สาธารณะชนในการ ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมควบคู่กันไปด้วย เช่นเดียวกับการเก็บรักษาข้อมูลของประเทศต่าง ๆ ที่จะมีมาตรการในการลบข้อมูลที่แตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับความสำคัญของ ข้อมูลโดยจะมีการพิเคราะห์ชั่งน้ำหนักระหว่างการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลกับ ประโยชน์สาธารณะชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมควบคู่กันไป ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า มาตรการในการลบข้อมูลที่มีอยู่ในประเทศไทย อันได้แก่ ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วย ประมวลกฎระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ยังไม่สามารถให้ความคุ้มครองและรับรองสิทธิใน ด้านข้อมูลของผู้กระทำความผิดได้อย่างครอบคลุม อีกทั้ง หลักเกณฑ์การพิจารณาลบข้อมูลตาม ระเบียบดังกล่าวก็มิได้ให้ความสำคัญแก่เรื่องการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลอย่าง เพียงพอและสมบูรณ์ กล่าวคือ ระเบียบดังกล่าวนี้ กล่าวไว้เฉพาะกรณีของลายพิมพ์นิ้วมือ แต่ในการ จัดเก็บรวบรวมข้อมูลต้องประกอบด้วยข้อมูลสำคัญหลายประการ และแม้ว่าสำนักงานตำรวจ แห่งชาติจะได้ทำการแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ก็ไม่อาจทำให้กระบวนการเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลมีประสิทธิภาพและเป็นไปในรูปแบบ บูรณาการได้อย่างเหมาะสมเท่าที่ควร อย่างไรก็ตาม เมื่อได้ทำการศึกษาถึงกฎหมายประเทศต่าง ๆ แล้ว จะเห็นได้ว่าทุกประเทศตามที่ได้ทำการศึกษามานั้น ล้วนแต่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายกำหนด หลักเกณฑ์ วิธีการ ในการลบข้อมูลผู้กระทำความผิดไว้อย่างชัดเจน อีกทั้งยังมีหน่วยงานที่

รับผิดชอบในเรื่องนี้โดยตรงเพียงหน่วยงานเดียว ซึ่งทำให้การจัดการเกี่ยวกับข้อมูลเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและให้ความเป็นธรรมแก่ผู้กระทำความผิดได้มากกว่า

5.2 ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากประเทศไทยยังไม่มีการจัดการในเรื่องข้อมูลผู้กระทำความผิดอย่างเป็นระบบ และไม่มีกฎหมายรองรับ จึงทำให้ข้อมูลที่แต่ละหน่วยงานจัดเก็บรวบรวมไว้นั้น อยู่ในอำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบโดยเฉพาะของแต่ละหน่วยงาน ซึ่งแต่ละหน่วยงานจะใช้ดุลพินิจประกอบระเบียบปฏิบัติภายในหน่วยงานของตนในการพิจารณาว่าข้อมูลใดสมควรเปิดเผยหรือไม่ แก่บุคคลใดบ้างเท่านั้น อีกทั้ง ยังไม่มีการแบ่งประเภทของข้อมูลไว้ จึงทำให้ข้อมูลที่แต่ละหน่วยงานได้ทำการจัดเก็บรวบรวมไว้นั้นกระจัดกระจาย ไม่สมบูรณ์ และมีปัญหาการเปิดเผยข้อมูลของเจ้าของข้อมูลแก่บุคคลหรือหน่วยงานอื่น ๆ โดยไม่เหมาะสมอันเป็นการกระทบสิทธิของเจ้าของข้อมูลตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ทั้งการที่ไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรใดทำหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับข้อมูลอย่างชัดเจนเช่นนี้ ย่อมเป็นการยากต่อการควบคุมดูแลมิให้ข้อมูลถูกเผยแพร่ออกไปโดยมิชอบ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญที่กระทบสิทธิของเจ้าของข้อมูลนั้น และแม้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เองจะได้มีการบัญญัติคุ้มครองสิทธิในเรื่องนี้ไว้แล้วแต่เนื่องจากประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายใดบัญญัติรับรองหรือคุ้มครองสิทธิดังกล่าวตามที่รัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้ให้อำนาจไว้แต่อย่างใด จึงทำให้ในปัจจุบันยังไม่สามารถที่จะให้ความคุ้มครองและรับรองสิทธิดังกล่าวได้อย่างแท้จริง และมีการนำข้อมูลของผู้กระทำความผิดมาเปิดเผยด้วยวิธีการต่าง ๆ อย่างไม่เหมาะสมและเป็นการละเมิดสิทธิของบุคคลผู้เป็นเจ้าของข้อมูล

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้เขียนจึงขอเสนอแนวทางเบื้องต้นเพื่อเป็นจุดเริ่มต้นของการปรับปรุงและพัฒนาให้ประเทศไทยมีระบบการจัดการข้อมูลเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรมที่ดี และมีประสิทธิภาพสามารถนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการอำนวยความสะดวกธุรกรรมและบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาได้อย่างบูรณาการ

5.2.1 ผลักดันให้มีการออกกฎหมายขึ้นเพื่อกำหนดรูปแบบการจัดตั้งศูนย์กลางข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมแห่งชาติและกำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งศูนย์กลางข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมแห่งชาติ แนวทางการบริหารงาน ตลอดจนอำนาจหน้าที่ของบุคลากรเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานภายในหน่วยงานไว้อย่างชัดเจน กล่าวคือ

(1) วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งศูนย์กลางข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมแห่งชาติ เพื่อให้มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องเกี่ยวกับการจัดการ ประสานงาน เชื่อมโยงข้อมูล ตรวจสอบข้อมูลประวัติอาชญากรรมทุกประเภทให้เป็นข้อมูลอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อประโยชน์ใน

ด้านการบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทั้งระบบอย่างบูรณาการ การอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ใช้ข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรม การคุ้มครองและรักษาสิทธิของเจ้าของข้อมูลอย่างเป็นธรรมและเป็นไปตามมาตรฐานสากลว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนทางอาญาของผู้ต้องขัง ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปสู่การพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมอย่างมีประสิทธิภาพ

(2) แนวทางการบริหารงาน ในสาระสำคัญคือ ตรวจสอบข้อมูลให้มีความถูกต้องและเป็นปัจจุบัน มีการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ แยกประเภทของข้อมูลโดยคำนึงถึงมาตรฐานการให้ความคุ้มครองสิทธิแก่เจ้าของข้อมูล ตลอดจนหลักเกณฑ์การอนุญาตให้หน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐใช้ข้อมูลที่ได้ทำการจัดเก็บไว้ ทั้งนี้เพื่อรองรับการบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทั้งระบบ ตั้งแต่ขั้นสืบทราบการกระทำความผิด ชั่งจับกุม สอบสวนความผิด การพิจารณาพิพากษา อรรถคดี การกำหนดโทษ การบังคับโทษ รวมไปถึงขั้นตอนภายหลังพ้นโทษแล้ว ที่มีความจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลประวัติอาชญากรรมในการดำเนินงานแต่ละขั้นตอน อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งจะต้องมีการกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข ระยะเวลาในการลบข้อมูลประวัติอาชญากรรมออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรมของศูนย์กลางทะเบียนประวัติอาชญากรรมแห่งชาติไว้อย่างเหมาะสม โดยคำนึงถึงประโยชน์อันจำเป็นต่อการบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ประกอบกับมาตรฐานการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของผู้กระทำความผิดอาญาให้สมดุลกัน ไม่กระทบต่อด้านใดด้านหนึ่งจนมากเกินไป ซึ่งหากมีการจัดการข้อมูลให้มีความถูกต้องและทันต่อสภาพการณ์ปัจจุบันและมีระบบการจัดเก็บรักษา นำไปใช้ ตลอดจนการทำลายข้อมูลที่มีรูปแบบที่ชัดเจนก็ย่อมจะทำให้การดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทยมีความชัดเจน โปร่งใส และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และในขณะเดียวกันก็ยังสามารถให้ความคุ้มครองป้องกันสิทธิของเจ้าของข้อมูลในอันที่จะต้องถูกนำข้อมูลไปใช้เพื่อประโยชน์ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเพียงเท่าที่มีหลักเกณฑ์ในกฎหมายบัญญัติไว้เท่านั้น

(3) อำนาจหน้าที่ของบุคลากรเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานภายในศูนย์กลางข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมแห่งชาติ ซึ่งในเรื่องนี้จะต้องมีกฎหมายวางหลักเกณฑ์กำหนดขอบเขตการใช้ อำนาจหน้าที่ในแต่ละส่วนงานไว้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะบุคลากรผู้ปฏิบัติงานที่มีอำนาจหน้าที่ในการอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลแก่หน่วยงานอื่นของรัฐเพื่อใช้ในการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งจะต้องมีหลักเกณฑ์ที่เคร่งครัดในการอนุญาตให้เปิดเผยข้อมูล ประกอบกับต้องมีหลักเกณฑ์ประกอบการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ด้วยเพื่อเป็นการสร้างมาตรฐานการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในศูนย์กลางข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมแห่งชาติให้มีความน่าเชื่อถือ เป็นที่ไว้วางใจ และมีรูปแบบการทำงานที่มีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง

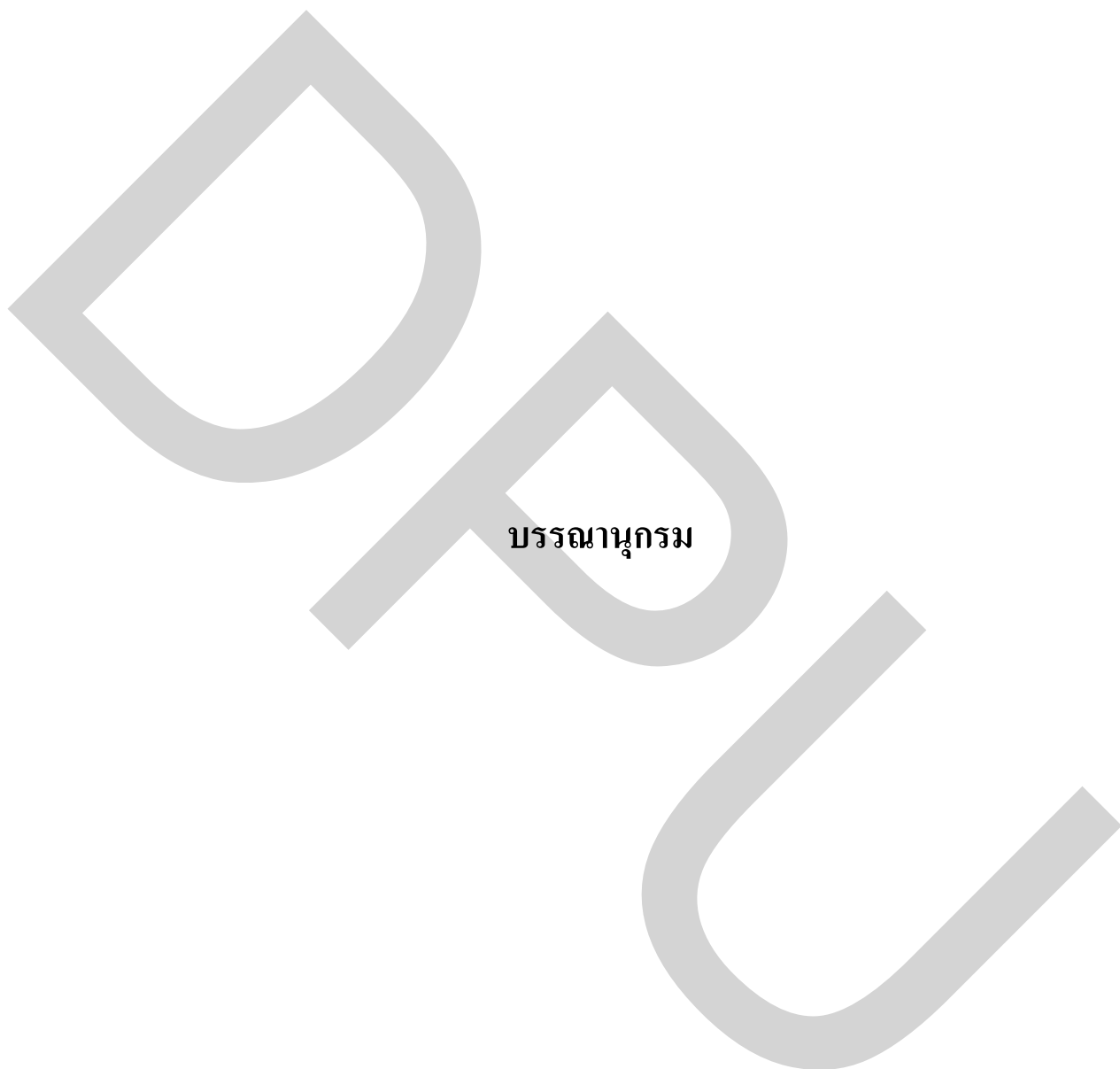
5.2.2 ผู้เขียนมีความเห็นว่า การที่จะพัฒนากระบวนการจัดระเบียบข้อมูลเพื่อการจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากรรมนี้ ควรเริ่มต้นเสียจากการร่วมมือกัน ในหลาย ๆ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทั้งระบบ โดยสมควรมีการจัดตั้งศูนย์กลางข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมแห่งชาติให้เป็นหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรม โดยเฉพาะแต่เพียงหน่วยงานเดียว โดยจะมีหน้าที่เกี่ยวกับการรับแจ้งข้อมูลประวัติอาชญากรรม แล้วทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องก่อนจะนำมาจัดเก็บบันทึกข้อมูลลงสารบบทะเบียนประวัติอาชญากรรมของหน่วยงาน และการประสานงานและส่งออกข้อมูลไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่มีความจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลดังกล่าวในการดำเนินการ เช่นเดียวกับที่ประเทศต่าง ๆ ตามที่ได้ทำการศึกษา มากี่ยอมจะทำให้เกิดการดำเนินงานที่เป็นระบบ ไม่ซ้ำซ้อนกัน ไม่สิ้นเปลืองงบประมาณ และบุคลากร อีกทั้งยังเป็นการสร้างความร่วมมือกันระหว่างแต่ละหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในการทำหน้าที่ได้อย่างบูรณาการและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นด้วย

5.2.3 ในการจัดเก็บและบันทึกข้อมูลประวัติอาชญากรรม ควรจะมีการแบ่งแยกลักษณะหรือประเภทของการจัดเก็บข้อมูลไว้ด้วย กล่าวคือ แบ่งแยกการจัดเก็บข้อมูลออกเป็นประเภทที่มีความละเอียดมากและไม่ควรถูกเปิดเผยเนื่องจากอาจส่งผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลนั้นกับการจัดเก็บข้อมูลประเภทข้อมูลทั่วไปที่อาจเปิดเผยได้และไม่เป็นการกระทบต่อสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลมากเกินไป เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อความสะดวกในการจัดเก็บและการนำข้อมูลมาใช้ และในขณะเดียวกันก็เป็นการให้ความคุ้มครองสิทธิเจ้าของข้อมูลอย่างเป็นธรรมซึ่งเป็นไปในลักษณะรูปแบบเดียวกับการจัดเก็บข้อมูลในสาธารณรัฐฝรั่งเศสนั่นเอง

5.2.4 การนำข้อมูลประวัติอาชญากรรมไปใช้ประโยชน์ก็ควรที่จะเริ่มต้นจากการแบ่งประเภทการจัดเก็บและบันทึกข้อมูลไว้ตามลำดับความสำคัญเป็นหลายระดับ เพื่อประโยชน์ในการเปิดเผยข้อมูลออกสู่หน่วยงานภายนอกที่มาขอไปเพื่อนำไปใช้ในการดำเนินการต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ของหน่วยงานนั้น ๆ ให้กระทบกระเทือนสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลน้อยที่สุดที่จะเป็นไปได้ ทั้งนี้เพื่อรักษาความมั่นคงและความปลอดภัยของประเทศ ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในบ้านเมือง และเพื่อประโยชน์ในการบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งการแบ่งประเภทข้อมูลตามลำดับความสำคัญเพื่ออนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ข้อมูลประเภทใดออกสู่หน่วยงานใดได้หรือไม่เพียงใดนั้น เป็นไปตามรูปแบบการบริหารจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมของศูนย์ทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีแห่งชาติของสาธารณรัฐฝรั่งเศสนั่นเอง ซึ่งหลักเกณฑ์ดังกล่าวจะต้องมีข้อกำหนดหรือบทบัญญัติแห่งกฎหมายมารองรับและกำหนดประเภทและรูปแบบการจัดเก็บข้อมูลตามลำดับความสำคัญ รวมถึงกำหนดบทลงโทษสำหรับการ

นำข้อมูลผิดประเภทออกเปิดเผยแก่หน่วยงานที่ไม่มีสิทธิขอใช้ข้อมูลนั้น เพื่อให้มีมาตรการบังคับอย่างจริงจังอันจะเป็นการสร้างมาตรฐานการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ น่าเชื่อถือและเป็นที่น่าไว้วางใจ อีกทั้งยังสามารถให้ความคุ้มครองป้องกันสิทธิของเจ้าของข้อมูลให้ถูกระทบกระเทือนน้อยที่สุดเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

5.2.5 ควรมีการกำหนดหลักเกณฑ์เรื่องการลบหรือทำลายข้อมูลประวัติอาชญากรรมสำหรับการกระทำผิดบางประเภทความผิด โดยคำนึงถึงความร้ายแรงของความผิดที่ได้กระทำ พฤติกรรมของผู้กระทำผิดว่าเป็นผู้กระทำผิดติดนิสัยหรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อให้โอกาสผู้กระทำผิดกลับตนเป็นคนดีและสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้โดยปกติ จากการศึกษาในบทที่ 3 ก็จะพบว่าทุกประเทศที่มีการจัดตั้งศูนย์กลางทะเบียนประวัติอาชญากรรมจะมีการจัดการข้อมูลอย่างเป็นระบบภายใต้หลักเกณฑ์ที่มีกฎหมายรองรับ รวมถึงกำหนดหลักเกณฑ์การลบข้อมูลไว้ด้วย หากแต่รายละเอียดอันเป็นเงื่อนไขที่จะลบข้อมูลออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรรมของแต่ละประเทศก็มีความแตกต่างกันออกไป ซึ่งคำนึงถึงสภาพความร้ายแรงของความผิดที่กระทำ และผลกระทบอันเกิดแก่สังคมโดยรวมเป็นหลัก ประเทศไทยเองก็ควรมีการสร้างระบบการคุ้มครองข้อมูลในทำนองนี้เช่นกัน ทั้งนี้เพราะข้อมูลต่าง ๆ ที่มีอยู่ในทะเบียนประวัติอาชญากรรมนั้นย่อมส่งผลกระทบในทางลบแก่การดำเนินชีวิต หน้าที่การงาน การประกอบอาชีพ และอาจทำให้ไม่ได้รับการยอมรับจากบุคคลทั่ว ๆ ไปในสังคม ไม่สามารถเข้ากับคนในสังคมได้ และอาจส่งผลไปถึงการที่ผู้นั้นไม่อาจกลับตัวเป็นพลเมืองดีของสังคมได้ อันจะเป็นสาเหตุให้กลับมากระทำความผิดซ้ำอีก ซึ่งหากเป็นเช่นนี้ก็ย่อมเป็นเรื่องที่มิได้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษทางอาญา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษและวิธีการเพื่อความความปลอดภัยที่จำกัดเสรีภาพ ค.ศ. 1976
แห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี.

กำหนด โสภณวสุ. ความหมายของคำว่านิติธรรม. สืบค้น 1 ตุลาคม 2556, จาก

<http://www.patuncity.com/upload/1307476549>.

ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง.

คณะนิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

คณิต ฒ นคร. กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

โครงการศึกษาแนวทางการบูรณาการข้อมูลสถิติกระบวนการยุติธรรมทางอาญา. สำนักงานกิจการ
ยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม (2542).

จงสวัสดิ์ พิสิฐพันธ์. การนำรูปแบบกระบวนการและแนวนโยบายในการลงทะเบียนประวัติ
อาชญากรมาใช้ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทย. สืบค้น 5
พฤศจิกายน 2556, จาก <http://www.gotoknow.org/posts/486952>.

_____. พฤติกรรมเบี่ยงเบนกับการเสียบียบในสังคม. สืบค้น 2 พฤศจิกายน 2556, จาก
<http://www.udru.ac.th/website/attachment/elearning/02/21.pdf>.

_____. พฤติกรรมเบี่ยงเบนและปัญหาสังคม. สืบค้น 1 พฤศจิกายน 2556, จาก
<http://www.eu.lib.kmutt.ac.th>.

ณรงค์ ใจหาญ. (2543). กฎหมายอาญาว่าด้วยโทษ และวิธีการเพื่อความความปลอดภัย. กรุงเทพฯ:
วิญญูชน.

ทวีศักดิ์ ภัคดีโต. (2544). ทะเบียนประวัติอาชญากรรม (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต).
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ธานี วรภัทร์. (2552). กฎหมายบังคับโทษจำคุกในประเทศไทย: การบังคับโทษจำคุก
(พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

_____. (2552). กฎหมายบังคับโทษจำคุกในประเทศไทย: การบังคับโทษจำคุก วิทยานิพนธ์
(คุษุณินพนธ์ปริญญาคุษุณินบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.

นันทิ จิตสว่าง. (ม.ป.ป.). หลักทัณทวิทยา. กรุงเทพฯ: กรมราชทัณท.

ปริญญานาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (1984).

ประธาน วัฒนวานิชย์. (2546). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอาชญาวิทยา*. กรุงเทพฯ: ประกายพริก.
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา.

ประมวลกฎหมายอาญา.

ประมวลระเบียบการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย.

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. 2540

พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547

ระเบียบการบริหารข้อมูลสถิติคดีอาญา โดยสำนักงานตำรวจ (PKS)

ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วย การปลด ทำลาย จำนวนความ และเอกสาร
(2542).

ระเบียบบริหารศาลยุติธรรม (2543).

ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ 32
การพิมพ์ลายนิ้วมือ (2554).

ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ (2547).

รังสิกร อุปพงษ์. (2534). *การนิรโทษกรรมในประเทศฝรั่งเศส*. วารสารอัยการ 14 (159).

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550.

รุ่งระวี โสภณา. (2539). *ลายพิมพ์ DNA กับการดำเนินคดีอาญา*. บทบัณฑิตย์ (52).

วันชัย ม้าสุวรรณ. *หลักนิติธรรม*. สืบค้น 3 ตุลาคม 2556, จาก

<http://www.patuncity.com/upload/1307476549>.

วาสนา รอดเยี่ยม. (2524). *การลบล้างคำพิพากษาลงโทษจำคุก* (วิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัย

วิมล อินทามระ. (2522). “การทะเบียนประวัติอาชญากร” ใน *อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ
พล.ต.ท. โต้ะ อินทามระ*. กรุงเทพฯ: เจริญผล.

สุข มีนุช. *อาชญากรกับทฤษฎีการประทัพบตรา*. สืบค้น 3 พฤศจิกายน 2556, จาก

<http://www.br.correct.go.th>.

สุดสงวน สุธีสร. (2543). *อาชญาวิทยาและงานสังคมสงเคราะห์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์.

สุภัชลี เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2550). *คุณธรรมที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองในการพยายามกระทำความผิด
และการกระทำความผิด โดยบันดาล โทสะ, ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกฎหมายไทยและ
กฎหมายเยอรมัน* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐ
เยอรมันนี: มหาวิทยาลัยแห่งกรุงบอนน์.

หลักการพื้นฐานว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ.

อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ. (2552). *ทฤษฎีอาญา* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

อุททิศ แสนโกศิก. “หลักกฎหมายอาญา: การลงโทษ” อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ ณ วัดธาตุทอง 23 มีนาคม 2515.

ภาษาต่างประเทศ

Bayerisches Landesamt für Statistik und Datenverarbeitung. Retrieved November 18, 2013, from <http://www.statistik.bayern.de>.

Bill Hebenton and Terry Thomas. (1993). *Criminal Records. Great Britain: Athenaeum Press Ltd.*

Bundeskriminalamt [BKA]. Retrieved December 25, 2013, from

<http://www.bundeskriminalamt.de>.

Bureau of Justice Statistics. (2005). *Bureau of Justice Statistics Strategic plan FY 2005-2008*.

Washington D.C: U.S. Department of Justice. Retrieved January 5, 2014, from

<http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/principles.htm>.

Bureau of Justice Statistics, *Bureau of Justice Statistics Data Collections*. U.S. Department of Justice, Washington D.C. Retrieved March 7, 2014, from

<http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/collections.htm>.

Bureau of Justice Statistics, *Crime and Victims Statistics*. U.S. Department of Justice, Washington D.C. Retrieved March 9, 2014, from

<http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/cvict.htm#Programs>.

Bureau of Justice Statistics. *The Nation's two Crime Measures*. U.S. Department of Justice.

Christian Elex et Luarent Rieuneau, “Casier Judiciare,” Encyclopedia Dalloz. (1997).

Clemens Bartollas. (2002). *Invitation to Corrections*. Boston: USA ; Allyn & Hacon.

Crime in England and Wales 2007/2008, A summary of the main findings, Home Office, National Statistics. Retrieved December 3, 2013, from <http://www.gov.uk/.../home-office/.../statistics>.

Criminal statistics annual (NS)- Ministry of Justice. Retrieved February 12, 2014, from

<http://www.justice.gov.uk/publications/crimnalannual.htm>.

Destatis Statistisches Bundesamt. Retrieved November 22, 2013, from <http://www.destatis.de>.

- Federal Bureau of Investigation, *Uniform Crime Reports*. U.S. Department of Justice, Washington D.C. Retrieved January 17, 2014, from <http://www.fedjudge.org/>.
- Federal Police law/Gesetz uber die Bundespolizei-BPoLG. (1994).
- FedStates. Retrieved February 24, 2014, from <http://www.fedstats.gov/>.
- Gardiner, (1958). "*The purpose of Criminal Punishment*," 21 Modern L.
- General New Statistic Information System/ Gemeinsames Neues Statistisches Informations-System. Retrieved February 19, 2014, from <http://www-genesis.destatis.de>.
- Greenfeld, Lawrence A. (2002), *Data Quality Guideline for the Bureau of Justice Statistics*.
- Hessisches Statisches Landesamt. Retrieved December 6, 2013, from <http://www.statistik-hessen.de>.
- Hessisches Statisches Landesamt*. Retrieved December 8, 2013, from <http://www.statistik-hessen.de>
- Information und Technik Nordrhein-Westfalen [IT.NRW]. Retrieved December 14, 2013, from <http://www.it.nrw.de>.
- Joan Petersilia. (2003). *When Prisoners Come Home*. New York: Oxford.
- KrimDok*. Universität Tübingen. Retrieved January 14, 2014, from <http://www.ifk.jura.uni-tuebingen.de/krimdok/>.
- Landesbetrieb für Statistik und Kommunikations-Technologie Niedersachsen [LSKN]. Retrieved December 9, 2013, from <http://www.lskn.niedersachsen.de>.
- Max Planck.Institute for Foreign and International Criminal Law. Retrieved February 17, 2014, from <http://www.mpicc.de>.
- Ministry of Justice of Germany. Retrieved February 27, 2014, from http://www.simple.m.wikipedia.org/wiki/Ministry_of_Justice_of_Germany.
- Mme. S. Cornoit., *Dictionnaire de Droit*, Tome II, Deuxieme Edition. (1966). Paris: Dalloz.
- National Institute of Justice, *Intermediate Sanctions in Sentencing Guidelines*, Office of Justice Programs, U.S. Department of Justice, Washington D.C. Retrieved March 3, 2014, from <http://www.ncjrs.gov/pdffiles/165043.pdf>.
- Office for National statistics. Retrieved December 9, 2013, from <http://www.ons.gov.uk/about/who-we-are/index.html>.

Office of Attorney General, *The Attorney General's Report on Criminal History Background*

Checks. U.S. Department of Justice. Retrieved March 10, 2014, from

http://www.usdoj.gov/olp/ag_bgchecks_report.pdf.

Office of Management and Budget, *Guidelines for Ensuring and Maximizing the Quality,*

Objectivity, Utility, and Integrity of Information Disseminated by Federal Agencies,

Washington D.C: Executive Office of The President. Retrieved February 18, 2014,

from

http://www.whitehouse.gov/omb/fedreg/final_information_quality_guidelines.html.

Paperwork Reduction Act 1995, United States Commercial Code Chapter 35 Coordination of

Federal Information Policy. Retrieved March 1, 2014, from

<http://www.statisticsauthority.gov.uk/> .

Penali a-cin.

Polizei Baden – Württemberg. Retrieved November 12, 2013, from <http://www.polizei-bw.de>.

Sourcebook of Criminal Justice Statistics. Retrieved March 5, 2014, from

<http://www.albany.edu/sourcebook/index.html>.

State Statistical Institute Berlin-Brandenburg. Retrieved November 19, 2013, from

<http://www.statistik-berlin-brandenburg.de>.

Statisches Landesamt Baden – Württemberg. Retrieved November 15, 2013, from

<http://www.statistik.baden-wuerttemberg.de>.

Statisches Landesamt Bremen. Retrieved November 21, 2013, from

<http://www.statistik.bremen.de>.

Statistical Briefing Book, Office of Juvenile Justice and Delinquency Prevention. Retrieved

February 22, 2014, from <http://www.ojjdp.ncjrs.gov/ojstatbb/about.html>.

Statistische Amt für Hamburg und Schleswig-Holstein. Retrieved November 25, 2013, from

<http://www.statistik-nord.de>.

Statistische Landesamt Sachsen-Anhalt. Retrieved December 31, 2013, from

<http://www.statistik.sachsen-anhalt.de>.

Statistischen Amt Saarland. Retrieved December 26, 2013, from

<http://www.saarland.de/statistik.htm>

Statistisches Amt Mecklenburg-Vorpommern. Retrieved December 8, 2013, from

<http://www.statistik-mv.de>.

Statistisches Landesamt des Freistaates Sachsen. Retrieved December 30, 2013, from

<http://www.statistik.sachsen.de>.

Statistisches Landesamt Rheinland-Pfalz. Retrieved December 19, 2013, from

<http://www.statistik.rlp.de>.

Stephen Livingstone and Tim Owen. (1999). *Prison Law*. New York: Oxford.

The Federal Magistrate judges Association. Retrieved January 28, 2014, from

<http://www.fedjudge.org/>.

The French Code of Criminal Procedure.

The German Customs Investigation Bureau/ Zollkriminalamt [ZKA]. Retrieved January 3, 2014,

from <http://www.zoll.de>.

The Konstanz Repositories on Crime and Sanctioning/ Konstanzer Inventar Sanktionsforschung

[KIS]. Retrieved January 7, 2014, from <http://www.uni-konstanz.de/rtf/kis/>.

The Konstanz Repositories on Crime/ Konstanzer Inventar Kriminalitätsentwicklung [KIK].

Retrieved January 10, 2014, from <http://www.uni-konstanz.de/rtf/kik/>.

The National Center for Victims of Crime, *Analyzing Stalking Laws*, Retrieved October 18, 2014,

from

<http://www.ncvc.org/src/AGP.Net/Components/DocumentViewer/Download.aspxnz?DocumentID=41531>.

The National Crime Recording Standard (NCRS). Retrieved January 15, 2014, from

<http://www.gov.uk/...data/.../ncrs.pdf>

Thüringer Landesamt für Statistik. Retrieved January 3, 2014, from

<http://www.statistik.thueringen.de>.

UK Statistic Authority. Retrieved November 13, 2013, from

<http://www.statisticsauthority.gov.uk>.

Uniform Crime Reports, Federal Bureau of Investigation. Retrieved February 2, 2014, from

<http://www.fbi.gov/ucr/ucr.htm>.

United state Department of Justice, DOJ Information Quality Guidelines, Washington D.C.

Retrieved February 8, 2014, from

<http://www.usdoj.gov/iqpr/dojinformationqualityguidelines.htm>.

Washington D.C, Retrieved March 11, 2014, from

<http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/pub/html/ntcm.htm>.

Washington D.C: U.S. Department of Justice. Retrieved November 21, 2013, from

<http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/dataquality.htm>.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – นามสกุล
ประวัติการศึกษา
ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

วราปดี สกุลไทย
พ.ศ. 2550 นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยนเรศวร
นักบริหารงานคลังและพัสดุปฏิบัติการ
สำนักงานคณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการ
ทุจริตแห่งชาติ